Súd:	Okresný súd Zvolen
Spisová značka:	13C/24/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6724201670
Dátum vydania rozhodnutia:	17. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Juraj Lehotský
ECLI:	ECLI:SK:OSZV:2024:6724201670.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Jurajom Lehotským, v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX, XXX XX C. D., právne zastúpený Advokátska kancelária BUGRI s.r.o., Námestie SNP 14/23, 960 01 Zvolen, IČO: 56 434 995, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, so sídlom Pribinova 2, 812 71 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie 6.769,98 Eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 6.769,98 Eur v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% do 15 dní od právoplatnosti uznesenia súdu I. inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na tunajšom súde dňa 9.4.2024 žalobu, ktorou sa domáhal voči žalovanému náhrady škody spôsobenej porušením práva Európskej únie z dôvodu nesprávnej, resp. neúplnej transpozície Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/88/ES zo dňa 4.11.2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, konkrétne do zákona č. 315/2001 Z.z. o Hasičskom a záchrannom zbore, za ktorú zodpovedá žalovaný na princípe absolútnej objektívnej zodpovednosti. Žalobca uviedol, že je príslušníkom Hasičského a Záchranného zboru, pričom vykonáva štátnu službu v služobnej hodnosti kapitán vo funkcii veliteľ čaty na hasičskej stanici v meste E..
„Služobný (pracovný) čas príslušníka HaZZ je rozvrhnutý nerovnomerne (§ 86 ZoHaZZ) a to tým spôsobom, že pracovná zmena sa skladá z výkonu služby, po ktorom nasleduje služobná pohotovosť na pracovisku (§ 92 ods. 1 ZoHaZZ – ďalej aj „určená služobná pohotovosť“).
V texte tejto žaloby sú pojmy „pracovný čas“ a „služobný čas“ používané ako synonymá, ktorých vecný význam je rovnaký
Jedna pracovná (služobná) zmena hasiča sa teda skladá z:
1.) výkonu služby, a
2.) určenej služobnej pohotovosti.
Do konca roku 2021 boli pracovné zmeny rozvrhnuté na 17 hodín výkonu služby a 7 hodín určenej služobnej pohotovosti (t. j. v pomere 17/7), s účinnosťou od 01.01.2022 sú pracovné zmeny rozvrhnuté na 16 hodín výkonu služby a 8 hodín služobnej pohotovosti (t. j. v pomere 16/8). Celkovo v rámci jednej pracovnej zmeny strávim ako hasič na pracovisku sústavne minimálne 24 hodín.
Okrem určenej pohotovosti, ktorú odpracujem počas každej pracovnej zmeny, mi ako hasičovi môže byť nariadená aj služobná pohotovosť mimo rozvrhnutia služobného času v zmysle § 92 ods. 2 ZoHaZZ (ďalej aj „nariadená služobná pohotovosť“) a to napr. v prípade, ak je nevyhnutné zabezpečiť personálnu obsadenosť v mieste výkonu služby v dôsledku absencie niektorého z kolegov, pri rozsiahlych požiaroch,

živelných pohromách resp. iných udalostiach vyžadujúcich zvýšený počet hasičov, na zastupovanie kolegov, ktorí nemôžu nastúpiť do služby z dôvodu náhlych nepredvídateľných okolností a pod.
Obe služobné pohotovosti, či už určená služobná pohotovosť podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ, rovnako ako ani nariadená služobná pohotovosť podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ, sa nezapočítavajú do pracovného času a výkon týchto služobných pohotovostí nie je rozlíšený ani na výplatnej páske za príslušný kalendárny mesiac, kde je uvedený len súhrnný počet odpracovaných hodín služobnej pohotovosti.
Za vykonávanie určenej služobnej pohotovosti (§ 92 ods. 1 ZoHaZZ) je hasič odmeňovaný za každú hodinu pohotovosti peňažnou náhradou vo výške 15% zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu (ak je služobná pohotovosť vykonávaná v bežný služobný deň), resp. peňažnou náhradou vo výške 30% zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, ak je služobná pohotovosť vykonávaná v deň služobného pokoja (v deň štátneho sviatku) – viď § 122 ods. 1 ZoHaZZ. Podľa výšky náhrady poskytovanej za výkon pohotovosti, ktorá závisí od toho, či je pohotovosť vykonávaná v bežný služobný deň alebo v deň služobného pokoja, je určená služobná pohotovosť rozlišovaná resp. označovaná aj ako tzv. „15%-ná pohotovosť“ a „30%-ná pohotovosť“.
Samotný výkon služobnej pohotovosti je rozdelený na:
a) aktívnu časť služobnej pohotovosti – v prípade, ak je nahlásený výjazd (pri požiari, živelnej udalosti, havárii a pod.) sa služobná pohotovosť mení na prácu nadčas, a
b) neaktívnu časť služobnej pohotovosti.
Určené služobné pohotovosti sú vykonávané počas nočných hodín. Do konca roka 2021 (v čase rozvrhu pracovných zmien 17/7) boli služobné pohotovosti vykonávané v čase 22:30 – 05:30 hod., od začiatku roka 2022 (pri rozvrhu pracovných zmien 16/8) sú služobné pohotovosti vykonávané v čase 22:00 – 06:00 hod.
V prípade, ak je počas služobnej pohotovosti vyhlásený poplach a ako hasiči sme vyslaní na zásah, mení sa táto služobná pohotovosť na prácu nadčas. Keďže v mieste môjho výkonu služby na hasičskej stanici vo E. sa (tak, ako na každej hasičskej stanici) striedajú 3 hasičské zmeny – čaty „A“, „B“ a „C“, pracovný čas hasiča je rozvrhnutý tak, že každý tretí deň odslúži každá hasičská zmena minimálne 24 hodín a následne majú mať príslušníci v tejto zmene dva dni voľna. Ide teda o nerovnomerné rozvrhnutie služobného času, ktorého časť pripadá na tzv. určenú služobnú pohotovosť (§ 86 ods. 2 ZoHaZZ v spojení s § 92 ods. 1 ZoHaZZ).
Nakoľko sa striedajú tri hasičské zmeny – prvá čata „A“, druhá čata „B“ a tretia čata „C“, sú služobné zmeny hasičov (t. j. pracovný čas) rozvrhnuté v zásade tak, že každý tretí deň hasič odslúži minimálne 24 hodín v rámci zmeny a následne má mať dva dni voľna na odpočinok. Vzhľadom na takéto rozvrhnutie služobného času každá hasičská zmena mesačne odslúži aspoň 10 pracovných zmien, pričom v niektorých mesiacoch je to až 11 zmien. V niektorých týždňoch hasiči odslúžia 2 zmeny týždenne (48 hodín) a v niektorých týždňoch na hasiča vyjdú 3 zmeny týždenne (72 hodín) a to v závislosti od toho, na ktoré dni im pripadnú dni služobných zmien v týždni (v prípade, ak hasič má zmenu v pondelok, ďalšie zmeny mu pripadnú na štvrtok a nedeľu, čo sú 3 zmeny v týždni).
Pri takto stanovenom rozvrhnutí služobného času má teda hasič stráviť v službe minimálne 240 hodín (pri 10 zmenách za mesiac) až 264 hodín mesačne (pri 11 zmenách za mesiac). Do tohto rozsahu pritom nie sú zahrnuté hodiny nadčasov, keďže častokrát sa stane, že pred koncom služby (napr. o 05:00 hod. ráno) je vyhlásený poplach a je potrebné ísť vykonať výjazd k požiaru, ktorého hasenie trvá napr. 5 hodín – v takomto prípade teda hasič strávi v práci v rámci jednej zmeny 29 hodín nepretržite).
Vzhľadom na uvedené, služobný čas hasiča je rozdelený tak, že každý hasič v zmenovej službe má za rok (365 dní), pri naplánovanej 24 hodinovej službe na každý tretí deň, odpracovať 121,67 zmenových služieb (365 dní / 3 zmeny). Ročne je to teda priemerne 2920 odpracovaných hodín (121,67 zmenových služieb x 24 hodinová služba).
S poukazom na vyššie opísané rozvrhnutie služobného času, ktorého súčasťou je aj určená služobná pohotovosť vykonávaná v mieste výkonu služby (t. j. na hasičskej stanici), som v žalovanom období apríl 2021 – február 2024 vrátane, len v rámci samotnej určenej služobnej pohotovosti (§ 92 ods. 1 ZoHaZZ) priamo nadväzujúcej na výkon zmenovej služby (teda v tzv. 15%-nej a 30%-nej pohotovosti) odpracoval:
- v období od apríl 2021 do decembra 2021 vrátane: 406,36 hodín,
- v období od januára 2022 do decembra 2022 vrátane: 632,05 hodín,
- v období od januára 2023 do decembra 2023 vrátane: 584,81 hodín,
- v období od januára 2024 do februára 2024 vrátane: 133,90 hodín.

Za žalované obdobie od apríla 2021 do februára 2024 vrátane (t. j. od 01.04.2021 do 29.02.2024 - ďalej aj „žalované obdobie“), som odpracoval spolu 1757,12 hodín určenej služobnej pohotovosti.
Za žalované obdobie som pritom celkovo odpracoval spolu 1759,12 hodín služobnej pohotovosti (z toho 1757,12 hodín určenej + 2 hodiny nariadenej), pričom žiadna z týchto odpracovaných hodín služobnej

pohotovosti mi nebola započítaná do pracovného času. Môj priemerný týždenný pracovný čas počas celého žalovaného obdobia od apríla 2021 do februára 2024 vrátane, dosiahol najmenej 51,17 hodín týždenne.
Dôkaz 2: Prehľadná tabuľka za žalované obdobie 04/2021 – 02/2024, z ktorej je zrejmý fond pracovného času ako aj celkový počet hodín odslúženej služobnej pohotovosti
Dôkaz 3: Výplatné pásky za žalované obdobie 04/2021 – 02/2024, pričom v každej páske je uvedený aj počet hodín služobnej pohotovosti na pracovisku a nadčasov za daný mesiac
Dôkaz 4: Mesačné výpisy Plánu služieb z dochádzkového systému SAP za žalované obdobie 04/2021 – 02/2024
Zdôrazňujem, že počas celého trvania služobnej pohotovosti, t. j. počas všetkých hodín, ktoré odslúžim v rámci služobnej pohotovosti, sa ako hasič musím zdržiavať na pracovisku, t. j. na hasičskej stanici, z tohto miesta sa nesmiem vzdialiť a musím byť vždy počas celej doby služobnej pohotovosti pripravený na vykonanie zásahu. Ak je vyhlásený výjazd, vykonáva sa do 1 minúty od nahlásenia, pričom v tomto čase (1 minúty) musí hasičské vozidlo vyraziť z hasičskej stanice na výjazd. Preto musím byť počas celej služobnej pohotovosti oblečený v služobnej rovnošate a musím byť fyzicky aj psychicky pripravený okamžite vykonať výjazd na miesto určenia. Teda aj napriek tomu, že časť služobnej pohotovosti tvorí aj tzv. „neaktívna časť“, počas ktorej hasiči čakajú na vyhlásenie výjazdu, tak aj tento časový úsek som povinný tráviť na pracovisku, z ktorého sa nesmiem vzdialiť a po celý čas trvania služobnej pohotovosti musím byť okamžite pripravený poskytnúť zamestnávateľovi svoje služby – vykonať služobný zákrok.

Napriek uvedeným skutočnostiam sa však služobná pohotovosť (t. j. všetky hodiny „neaktívnej časti“ služobnej pohotovosti) nezapočítava do pracovného času a teda tieto odpracované hodiny nie sú považované za pracovný (odpracovaný) čas! Zjednodušene povedané, napriek tomu, že v práci strávim v rámci každej jednej zmeny minimálne 24 hodín, tak v súčasnosti 8 hodín z tohto času (do konca roku 2021 to bolo 7 hodín), ktoré strávim na pracovisku vždy pripravený na výkon práce, nie je považovaných za pracovný čas!
Táto skutočnosť sa v praxi prejavuje tak, že napr. v mesiaci apríl 2021 sa v mojom fonde pracovného času uvádza počet hodín 170, avšak tento údaj nezohľadňuje ďalších 63 hodín odpracovanej služobnej pohotovosti. Z takto nereálne vykazovaného fondu pracovného času, ktorý reálne nezohľadňuje odslúženú služobnú pohotovosť sa potom javí, že môj priemerný týždenný pracovný čas neprekračuje 48 hodín, čo je však pravidelne v absolútnom rozpore so skutočnosťou. Keďže sa vo fonde pracovného času pracovná pohotovosť nezohľadňuje, tak ak vychádzame z deklarovaného počtu hodín vo fonde pracovného času, potom sa javí, že za mesiac apríl 2021 bol môj priemerný týždenný pracovný čas len 39,63 hodín (170 hodín za mesiac : 4,29 týždňa = priemer 39,63 hodín za týždeň), avšak v skutočnosti bol môj priemerný týždenný pracovný čas 54,31 hodín (celkovo spolu so započítaním odpracovaných pohotovostí spolu 233 hodín za mesiac : 4,29 týždňa = 54,31 hodín za týždeň), nie teda 39,63 hodín za týždeň, ako je to formálne vykazované vo fonde pracovného času a ako je to deklarované aj mojim služobným úradom - Hasičským a záchranným zborom.
Vzhľadom na údaje vyplývajúce z priložených listinných dôkazov (viď Dôkaz 2 a Dôkaz 3) a prepočty podrobne uvedené v odsekoch 38 – 41 tejto žaloby je zrejmé, že môj priemerný týždenný pracovný čas počas žalovaného obdobia pravidelne značne presahoval nielen 40 hodinový týždenný služobný čas príslušníka HaZZ tak, ako to ustanovuje § 85 ods. 2 ZoHaZZ (teda vnútroštátna právna úprava), ale aj maximálne prípustný priemerný týždenný pracovný čas v dĺžke 48 hodín tak, ako to ustanovuje článok 6 písm. b) Smernice (teda právo Európskej únie). K tejto skutočnosti pritom dochádza v priamom dôsledku skutočnosti, že žiadna z hodín odpracovanej služobnej pohotovosti mi nie je započítavaná do fondu pracovného času, keďže vnútroštátna právna úprava v ZoHaZZ služobnú pohotovosť hasičov nepovažuje za služobný (pracovný) čas, čo je v rozpore s článkom 2 ods. 1 Smernice a konštantnou judikatúrou Súdneho dvora. Priemerná dĺžka týždenného pracovného času, ktorú hasiči pri uvedenom rozvrhovaní ich pracovného času odpracujú, tak pravidelne zásadne prekračuje nielen dĺžku týždenného pracovného času stanovenú ZoHaZZ a kolektívnymi zmluvami, ale aj Smernicou stanovenú maximálnu hranicu priemerného týždenného pracovného času.“
1.1. Smernica predstavuje normu komunitárneho práva, ktorú je Slovenská republika ako členský štát Európskej únie povinná dodržiavať. Vychádza sa zo zásady prednosti komunitárneho práva, t. j. že právne predpisy Európskej únie majú prednosť pred vnútroštátnymi predpismi členských štátov. Na základe princípu prednosti komunitárneho práva a jeho priameho účinku je založená zodpovednosť členského štátu v prípade jeho chybnej aplikácie, alebo opomenutia aplikácie, pričom osoby, ktoré sú takýmto konaním poškodené, sa môžu voči štátu domáhať náhrady spôsobenej škody. Zodpovednosť štátu je absolútna a objektívna, členský štát sa nemôže za žiadnych okolností zbaviť zodpovednosti,

ani sa z nej exkulpovať. Povinnosť súdov Slovenskej republiky dodržiavať komunitárne právo je explicitne zakotvená v Ústave Slovenskej republiky článok 144 ods. 1 a článok 7 ods. 2, ods.5. Takéto posudzovanie vyplýva aj z konštantnej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok C-106/77 zo dňa 9. 3. 1978, rozsudok C-429/09 zo dňa 25. 11. 2010). Žalobca tvrdil, že ním spomínaná smernica nebola správne (resp. vôbec v časti) transponovaná do právneho poriadku SR, konkrétne do ustanovení zákona č. 315/2001 Z. z., čím sú ustanovenia tohto zákona v rozpore s článkom 6 písm. b Smernice. Aktuálne znenie zákona o HaZZ umožňuje služobnému úradu rozvrhnúť služobný čas príslušníka HaZZ tak, že tento pravidelne de facto sústavne prekračuje smernicou stanovený maximálny 48 hodinový týždenný pracovný čas. Základný problém je v obsahu pojmu pracovný čas tak, ako ho stanovuje smernica a judikatúra súdneho dvora, oproti úprave v zákone o HaZZ. V článku 2 Smernice je vymedzený pojem pracovného času ako akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a / alebo praxou. Čas odpočinku je akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom. Súdny dvor vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že čas pracovnej (služobnej) pohotovosti treba v celom rozsahu zahrnúť do výpočtu maximálneho denného alebo týždenného pracovného času. Rozhodujúcim faktorom pre záver naplnenia pojmu „pracovný čas“ je skutočnosť, že pracovník je povinný byť prítomný na mieste určenom zamestnávateľom a musí mu byť k dispozícii v prípade potreby (rozsudok súdneho dvora C-397/1, C-14/04). Rovnaké závery boli prijaté v rozhodnutiach súdneho dvora týkajúce sa priamo práce hasičov (C-518/15). V ustanoveniach § 85 ods. l, 2 zákona o HaZZ je vymedzený služobný čas ako časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu. Služobný čas príslušníka je 40 hod týždenne. V ďalších ustanoveniach § 86 až § 94 zákona o HaZZ vymedzuje pojmy nerovnomerné rozvrhnutie služobného času, prestávky v štátnej službe, nepretržitý odpočinok medzi služobnými dňami, dĺžka nepretržitého odpočinku v týždni, dni služobného pokoja, štátna služba nadčas, služobná pohotovosť a dovolenka. Zo žiadneho ustanovenia zákona však nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času a v skutočnosti sa tak čas služobnej pohotovosti nezapočítava do pracovného času príslušníka HaZZ. Tu je zjavný rozdiel medzi zákonom o HaZZ a všeobecným pracovnoprávnym predpisom, a to Zákonníkom práce, ktorý v § 96 ods. 2 výslovne ustanovuje, že čas, počas ktorého sa zamestnanec zdržiava na pracovisku a je pripravený na výkon práce, ale prácu nevykonáva, je neaktívna časť pracovnej pohotovosti, ktorá sa považuje za pracovný čas. Táto právna úprava Zákonníka práce však nie je aplikovateľná na služobný pomer príslušníka HaZZ. Keďže zákon o HaZZ nepovažuje služobnú pohotovosť hasičov za súčasť ich služobného času, v tejto skutočnosti spočíva rozpor zákona o HaZZ s komunitárnym právom ust. čl.2 ods. 1 Smernice, ako aj judikatúrou súdneho dvora. Smernica pritom neumožňuje, aby členské štáty prijali inú definíciu pojmu „pracovný čas“, než ako je definícia tohto pojmu obsiahnutá v Smernici. Článok 6 písm. b) Smernice predstavuje pravidlo sociálneho práva Európskej únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia, ktoré ukladá členským štátom povinnosť stanoviť 48-hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, v súvislosti s ktorou je výslovne stanovené, že zahŕňa tak nadčasy ako aj pracovnú (služobnú) pohotovosť a od ktorej sa nemožno v žiadnom prípade odchýliť, pokiaľ ide o také činnosti, ako je činnosť hasičov, hoci by k tomu došlo so súhlasom dotknutého pracovníka. Súdny dvor pritom už opakovane rozhodol, že členské štáty nemôžu jednostranne určiť rozsah pôsobnosti článku 6 písm. b) Smernice tak, že uplatnenie tohto nároku pracovníkov na to, aby priemerný týždenný pracovný čas nepresahoval túto maximálnu hranicu, budú viazať na nejakú podmienku alebo ho určitým spôsobom obmedzia. Vzhľadom však na účelové oddelenie služobnej pohotovosti od služobného (pracovného) času, kedy služobná pohotovosť nie je započítavaná do fondu pracovného času, sa potom formálne z hľadiska vykazovania fondu pracovného času javí, že služobný čas neprekračuje 48 hodín týždenne. Služobná pohotovosť, ktorá je žalobcovi nariaďovaná a ktorú odpracuje v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy, nie je považovaná za súčasť jeho služobného času. Inak povedané, ak by zákon o HaZZ pojem služobný čas v súlade s judikatúrou súdneho dvora zahŕňal aj služobnú pohotovosť, bez akýchkoľvek pochybností z formálneho hľadiska by služobný čas hasičov prekračoval 48 hodín týždenne. Je teda možné jednoznačne a bez pochybností uzavrieť, že vnútroštátna právna úprava v zákone č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore je v rozpore s článkom 2 ods. 1 a článkom 6 písm. b) Smernice. Zo skutkového stavu opísaného v žalobe a z priložených listinných dôkazov je zároveň preukázané, že žalobcov priemerný týždenný pracovný čas za žalované obdobie apríl 2021 – február 2024 vrátane, predstavuje 51,60 hodín týždenne, čo je nepochybne viac, než ktorý čas ako maximálny týždenný pracovný čas povoľuje článok 6 písm. b) Smernice. Je teda zjavné, že žalobcove právo vyplývajúce z ustanovenia článku 6 písm. b) Smernice bolo a naďalej je pravidelne porušované.

1.2. Pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitimáciu v tomto spore, z rozsudku Súdneho dvora C-429/09 zo dňa 25.11.2010 vo veci Günter Fuß jednoznačne vyplýva, že článok 6 písm. b) Smernice má priamy účinok, keďže priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu priamo uplatniť v konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Je nepochybné, že ako jednotlivec sa touto žalobou môže voči žalovanému štátu domáhať náhrady škody vzniknutej mu porušením únioného práva, a teda jeho aktívna vecná legitimácia v tomto konaní je jednoznačne daná. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného, tu je potrebné vziať na zreteľ ustálenú judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej zásada zodpovednosti štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva Únie, ktoré sú mu pripísateľné, je súčasťou systému zmlúv, na ktorých je Únia založená. Táto povinnosť platí v prípade každého porušenia práva Únie členským štátom, a to bez ohľadu na verejný orgán, ktorý sa tohto porušenia dopustil, a bez ohľadu na to, aký verejný orgán má podľa práva dotknutého členského štátu v zásade povinnosť túto škodu nahradiť. Podľa judikatúry Súdneho dvora môže náhradu takejto škody spôsobenej jednotlivcovi zabezpečiť nielen verejnoprávny subjekt, ale aj samotný štát, pričom právo Únie nijako nebráni tomu, aby mohla zodpovednosť verejnoprávneho subjektu za škodu spôsobenú jednotlivcovi vzniknúť popri zodpovednosti, ktorú má samotný členský štát. Pasívne vecne legitimovaným subjektom v takomto konaní je teda štát – Slovenská republika. V mene žalovaného Slovenskej republiky koná Ministerstvo vnútra SR ako orgán, do pôsobnosti ktorého spadá Hasičský a záchranný zbor, ministerstvo bolo tiež garantom právnej úpravy, zákon č. 315/2001 Z. z.

1.3. Súdny dvor vo svojej judikatúre konštantne uvádza, že poškodený jednotlivec má právo na náhradu škody porušením únioného práva zo strany štátu v prípade, ak sú splnené 3 podmienky: a/ cieľom porušenej právnej normy únie je priznať jednotlivcom práva a porušenie je dostatočne závažné, b/ existencia škody, c/ priama príčinná súvislosť medzi týmto porušením a škodou. Ak sú splnené všetky 3 uvedené podmienky, je štát povinný napraviť následky spôsobenej škody podľa vnútroštátneho práva upravujúceho zodpovednosť za spôsobenú škodu. K splneniu prvej podmienky žalobca uviedol, že článok 6 písm. b Smernice stanovuje minimálnu požiadavku na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci tým, že stanovuje povinnosť členským štátom ustanoviť maximálnu 48-hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, ktorá zahŕňa aj nadčasy. S poukazom na § 2 ods. 1 Smernice sa od tejto povinnosti nemožno odchýliť, ak ide o také činnosti, akou je činnosť hasičov, a to ani vtedy, ak by k prekročeniu 48 hodinovej hranice došlo so súhlasom dotknutého pracovníka. Je tak zjavné a nepochybné, že cieľom smernice je priznať právo jednotlivcovi – pracovníkovi. Z judikatúry súdneho dvora vyplýva, že vždy a v každom jednotlivom prípade sa porušenie práva únie považuje za dostatočne závažné, ak je v zjavnom rozpore s judikatúrou súdneho dvora v danej oblasti. Žalobca poukázal na ním citované rozhodnutia súdneho dvora, s ktorými je aktuálna právna úprava zákona o HaZZ v zjavnom rozpore. Dospel jednoznačne k záveru, že je splnená aj podmienka dostatočnej závažnosti porušovania právnej normy únie. K existencii škody žalobca uviedol, že Smernica samotná neobsahuje ustanovenia týkajúce sa procesu náhrady škody vzniknutej porušením jej ustanovení, rovnako neobsahuje ani kritériá zakotvujúce spôsob určenia výšky nároku na náhradu škody. Podmienky náhrady škody stanovené vo vnútroštátnej právnej úprave nesmú byť menej výhodné ako podmienky týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity). Náhrada škody musí spĺňať aj požiadavku primeranosti (rozsudok súdneho dvora vo veci Brasserie du pecheur a Factortame). Náš právny poriadok neobsahuje žiadne konkrétne ustanovenia pre posúdenie a určenie výšky náhrady škody, ktorá vznikla porušením práva únie. Subsidiárne sa tak má použiť vnútroštátne právo pri zachovaní princípu ekvivalencie a efektivity. Žalobca tak pri posudzovaní nároku na náhradu škody poukazuje na analogické použitie ustanovení slovenského právneho poriadku obsahom a účelom najbližšie, t. j. § 11 až 13 Občianskeho zákonníka. Žalobca uviedol, že vzhľadom na skutkový stav opísaný v žaloby je zrejmé, že dlhoročne a fakticky sústavne dochádza k porušovaniu osobnostných práv žalobcu na ochranu zdravia, telesnej a psychickej integrity spočívajúce v porušení práva na primeranú dobu odpočinku, ako aj k porušeniu práva na súkromie a rodinný život a to všetko v príčinnej súvislosti s tým, že v dôsledku nezapočítania odpracovaných hodín služobnej pohotovosti do pracovného času pravidelne odpracoval viac, než pripúšťa článok 6 písm. b) Smernice. Jeho osobnostné práva sú pritom v dôsledku uvedeného porušované sústavne a dlhoročne, nielen teda počas žalovaného obdobia. Práca hasiča je pritom veľmi zodpovednou prácou, ktorú vníma ako poslanie. Pri svojej práci neraz nasadzuje svoj vlastný život, preto o to viac nevyhnutne a dôvodne potrebuje dostatočný odpočinok po práci na regeneráciu fyzických a psychických síl, čoho sa mu však v dôsledku sústavného porušovania práva na primeranú dobu odpočinku nedostáva. Prichádza o čas, ktorý by inak chcel venovať najmä svojej rodine či iným aktivitám nesúvisiacim s pracovným zaradením. Poukázal na to, že bežne odpracuje približne 5 až 8 hodín nad rámec maximálneho 48-hodinového týždenného pracovného času, mnohokrát však aj

oveľa dlhšie. Nie sú žiadnou výnimkou ani týždne, kedy plnením pracovných povinností strávi 80 – 100 hodín za týždeň, kde takáto situácia nastáva vtedy, ak na daný týždeň mu vyjdú 3 zmeny a k tomu naviac ešte nejaké pravidelné školenie resp. opakované preškoľovanie, kurz čí výcvik. Niektoré výcviky pritom trvajú aj týždeň a to mimo domova (napr. vo výcvikovom centre HaZZ na Lešti), a v takéto obdobia je so svojou rodinou absolútne minimálne. Povinné výcviky, kurzy a školenia (ktoré sa cyklicky opakujú) sú pritom spravidla vykonávané mimo služobného času, teda práve v čase 2 dní medzi zmenami, ktoré by mali predstavovať voľno po práci. Ako hasič slúžiaci v minimálne 24 hodinovej zmene pracuje v režime „od rána do rána“ a má teda v porovnaní s bežnými ľuďmi úplne prevrátený spánkový režim a narušený nočný spánok. Deň, kedy sa ráno vracia zo služby a ktorý má byť jedným z 2 voľných dní medzi služobnými zmenami, častokrát venuje len nevyhnutnej regenerácii značného vyčerpania a nevyspatosti tak, aby nasledujúci deň bol schopný znova plnohodnotne fungovať v bežnom živote. A práve medzi zmenami musí častokrát absolvovať aj rôzne povinné školenia, prípadne je povolaný do tzv. nariadenej služobnej pohotovosti a teda častokrát ani tie 2 dni voľna medzi pracovnými zmenami reálne nemá. Tým, že služobný čas zásahových hasičov je nastavený a porovnávaný s tzv. dennými príslušníkmi HaZZ (ktorí nevykonávajú zásahovú činnosť), ktorých pracovný čas je rovnomerne rozvrhnutý na 40 hodín týždenne a 5 pracovných dní. Napriek tomu, že je hasič v práci reálne podstatne dlhšie, ak napr. hasič odpracuje v mesiaci „len“ 9 zmien (a na pracovisku tak strávi minimálne 9 x 24, teda 216 hodín), vykázaných mu je len 9 x 16 = 144, čo znamená chýbajúcich 16 hodín do 160 hodinového fondu pracovného času, takže mu formálne chýbajú „neodpracované“ hodiny na splnenie fondu pracovného času. Tieto „chýbajúce“ hodiny následne musí hasič buď prísť dopracovať, alebo sa tieto „neodpracované“ hodiny vykompenzujú náhradným voľnom, ktoré hasič dostane za tie hodiny, ktoré strávi na kurzoch, výcvikoch či školeniach, na ktorých sa zúčastňuje spravidla v čase jeho medzizmenového voľna. V takomto prípade teda v skutočnosti žiadne reálne „náhradné voľno“ nečerpá. Okrem toho, aj vo všeobecnosti môže len zriedkavo čerpať náhradné voľno vtedy, kedy sám chce, keďže sa musí prispôsobovať fungovaniu hasičských zmien, ktoré fungujú na tzv. minimálnych stavoch (7 príslušníkov je plný stav zmeny, avšak podľa pokynov sa slúži na minimálnom stave zmeny v počet 5 príslušníkov, teda 2-ja príslušníci musia čerpať buď náhradné voľno alebo dovolenku). To potom znamená, že náhradné voľno čerpá nie vtedy, kedy sám chce, ale spravidla podľa toho, aby na zmene v daný deň pracovali len 5 príslušníci a zvyšní členovia zmeny musia zostať doma. Takéto fungovanie a prioritné čerpanie „náhradného voľna“ má potom zároveň vplyv aj na možnosť čerpania dovoleniek, ktoré reálne nestíha vyčerpať a pravidelne ich prenáša do ďalších rokov, ev. je nútený ich častokrát čerpať vtedy, kedy ich reálne nepotrebuje. Skutočnosť, že v práci dlhoročne trávi neprimerane dlhý čas, má značne nepriaznivý vplyv na kvalitu jeho súkromného života a nevyhnutne sa dotýka nielen jeho samotného, ale aj jeho najbližších. Prichádzam totiž o ten čas, ktorý by inak (pri dodržiavaní rozsahu pracovného času či už podľa ZoHaZZ, alebo „aspoň“ podľa Smernice) bol jeho voľným časom a ktorý by tak mohol venovať svojej rodine a najbližším, priateľom, voľnočasovým aktivitám či akokoľvek inak podľa vlastného rozhodnutia, je tak porušované jeho základné právo na ochranu súkromia a rodinného života. Tento čas mu už nikto nevráti a žalovaná náhrada škody v podobe nemajetkovej ujmy v peniazoch predstavuje len čiastočnú náhradu utrpenej ujmy. Nie je možné odo neho (ale ani od jeho kolegov) spravodlivo požadovať, aby tento stav ďalej znášali bez akéhokoľvek odškodnenia o to viac, že žalovaný o tomto protiprávnom stave už aspoň 10 rokov objektívne vie, a to z niekoľkých stoviek súdnych rozhodnutí v takýchto sporoch. Napriek tomu žalovaný doposiaľ nič nespravil pre to, aby tento protiprávny stav odstránil, práve naopak, zjavne ho naďalej vedome udržiava. Žalobca poukázal aj na právny názor Najvyššieho súdu ČR, ktorý v rozsudku sp. zn. 30Cdo/2865/2015 zo dňa 20.01.2016, že v prípade dokazovania nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch je na priznanie nároku podstatné posúdenie, či by takú ujmu, o ktorú v tomto prípade ide, ako zásadnú ujmu pociťovala aj iná osoba v obdobnom postavení. F., ktorú prekračovaním maximálnej hranice pracovného času trpí žalobca, by ako zásadne negatívnu ujmu na svojich osobnostných právach pociťoval absolútne každý, kto by sa nachádzal v takejto pozícii. Dostatok voľného času nielen na fyzický odpočinok, ale aj na možnosť trávenia času so svojimi najbližšími, či iné aktivity má totiž nepochybne zásadný vplyv na to, ako kvalitne jednotlivec prežíva svoj každodenný život, špecificky, ak vykonáva tak náročnú prácu, akou práca zásahového hasiča nepochybne je. V danom prípade porušovaním článku 6 písm. b) Smernice je porušované aj základné právo na ochranu zdravia, ktoré je ako jedno z najvýznamnejších osobnostných práv zakotvených v Ústave (čl.40 ÚSR). Zároveň však porušovaním Smernice dochádza aj k porušovania základného práva na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky, ktoré rovnako zakotvuje Ústava (čl. 36 ÚSR). Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vychádzajúc z povahy škody, ktorá má v tomto prípade nemajetkovú povahu (strata času odpočinku a s tým súvisiace porušenia práva na ochranu zdravia, súkromia a rodinného života), je v slovenskom právnom poriadku nutné analogicky použiť pravidlá týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy fyzickej

osoby podľa ustanovení § 11 – 13 Občianskeho zákonníka, keďže tieto ustanovenia upravujú vzťahy obsahom aj účelom najbližšie k náhrade škody porušením únioného práva ako je to v tomto prípade. S poukazom na uvedené skutočnosti je splnená aj druhá podmienka nároku na náhradu škody, ktorou je vznik škody resp. ujmy, pričom táto má v podmienkach slovenského právneho poriadku pri použití analógie povahu nemajetkovej ujmy, k náhrade ktorej dochádza v peniazoch. Napokon pokiaľ ide o tretiu podmienku, ktorou je existencia príčinnej súvislosti medzi porušením článku 6 písm. b) Smernice a škodou vo forme nemajetkovej ujmy, aj túto považuje za naplnenú. Ak by totiž žalovaný správne prebral ustanovenia článku 2 ods. 1 a článku 6 písm. b) Smernice do zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, resp. ak by boli tieto ustanovenia z materiálnej stránky v praxi dodržiavané, nedochádzalo by k porušovaniu práva na maximálny 48 - hodinový týždenný pracovný čas a teda nedošlo by ani k strate času odpočinku, na ktorý by žalobca mal nárok, ak by bol maximálny týždenný pracovný čas upravený týmto ustanovením Smernice dodržaný. Nemožno pritom opomenúť ani nedodržiavanie a ešte zásadnejšie je prekračovanie vnútroštátnej právnej úpravy pracovného času hasičov, kedy § 85 ods. 2 ZoHaZZ stanovuje 40 – hodinový pracovný čas hasičov a podľa Kolektívnych zmlúv vyššieho stupňa pre príslušníkov HaZZ na rok 2021 mal byť služobný čas príslušníka 38 hodín týždenne a následne v rokoch 2022, 2023 a 2024 služobný čas 37,5 hodín týždenne.

1.4. Pri vyčíslení výšky škody žalobca vychádzal z ustanovení peňažných náhrad za služobnú pohotovosť § 122 ods. 1, 2 zákona o HaZZ. Za odpracované hodiny tzv. určenej služobnej pohotovosti je mu uhrádzaná peňažná náhrada (nie teda „mzda“ resp. „služobný plat“, čo taktiež nepriamo potvrdzuje, že služobná pohotovosť nie je považovaná za pracovný čas) vo výške 15% zo sumy, ktorou je príslušná časť služobného platu (t. j. 15% z hodinovej mzdy). Práve hodiny tzv. určenej služobnej pohotovosti sú tým časom, ktorý odpracuje v rámci každej 24 hodinovej služby v súčasnosti v čase od 22:00 do 06:00 hod. (resp. do konca roka 2021 to bolo v čase od 22:30 do 05:30 hod.) a tieto hodiny mu nie sú započítavané do služobného času. Od určenej služobnej pohotovosti sa nariadená služobná pohotovosť odlišuje tým, že príslušník HaZZ je na výkon služby privolaný mimo rozpisu svojich pravidelných služobných zmien a to spravidla z domu. Základný rozdiel je v tom, že zatiaľ čo určenú služobnú pohotovosť hasič vykonáva v rámci každej jednej pracovnej zmeny a nachádza sa v práci na hasičskej stanici, na výkon nariadenej pohotovosti je privolaný do služby mimo svojho bežného služobného času a to spravidla v čase, keď sa nachádza v domácom prostredí príp. inde (avšak mimo miesta výkonu služby). Za výkon takejto nariadenej pohotovosti sa poskytuje vyššia peňažná náhrada, než za výkon určenej služobnej pohotovosti. Tento postup vyčíslenia z hľadiska analógie iuris žalobca považoval za najbližšie prejednávanej veci, výšku nemajetkovej ujmy je potrebné určiť spôsobom, ktorý najviac a najlepšie zohľadňuje okolnosti, za ktorých táto ujma vznikla. Hodiny služobnej pohotovosti, ktoré mu neboli započítané do služobného času, je možné analogicky posúdiť ako odpracované mimo rozvrhnutia služobného času (čo je práve rozdiel medzi určenou služobnou pohotovosťou podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ a nariadenou služobnou pohotovosťou podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ), keďže služobný čas by mal byť rozvrhnutý tak, aby k porušovaniu jeho práv nedochádzalo. Primeranú náhradu škody v tomto prípade predstavuje rozdiel medzi peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 1 ZoHaZZ a peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ, a to za každú jednu odpracovanú hodinu služobnej pohotovosti počas žalovaného obdobia. Výšku nemajetkovej ujmy tak žalobca určil ako súčin počtu odpracovaných hodín služobnej pohotovosti za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku a sumy zodpovedajúcej 35 % peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roka (50 % - 15 %) a v prípade odpracovania služobnej pohotovosti v čase pracovného pokoja, ako súčin odpracovaných hodín v čase pracovného pokoja a sumy zodpovedajúcej 20 % peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej sadzby za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50 % - 30 %). Primeraná náhrada škody tak predstavuje rozdiel medzi výškou náhrady pri nariadenej služobnej pohotovosti a výškou náhrady za určenú služobnú pohotovosť. Takýto spôsob výpočtu škody spĺňa odškodňovaciu úlohu, je v súlade s judikatúrou súdneho dvora a zároveň spĺňa aj požiadavku primeranosti, pričom nie je sumou neprimerane vysokou. V súvislosti s posudzovaním primeranosti tohto nároku poukázal na už v súčasnosti ustálenú rozhodovaciu prax súdov o takej žalobe, akou je aj táto žaloba. Tu žalovaný nárok je stanovený identickým spôsobom výpočtu, aký uplatnil za predchádzajúce žalované obdobie a s ktorého legitímnosťou a primeranosťou sa stotožnil tak prvoinštančný, ako aj následne odvolací súd. Poznajúc argumentáciu žalovaného z predchádzajúceho sporu aj tu žalobca zdôraznil, že žalobou si neuplatňuje mzdový nárok, ale domáha sa náhrady škody porušením únioného práva a spôsob výpočtu výšky škody použil výlučne z dôvodu neexistencie právnej úpravy, ktorá by presne stanovovala spôsob výpočtu náhrady škody v takýchto prípadoch. Žalobca ďalej poukázal na to, že jednotlivé dielčie nároky vznikali postupne, osobitne za každý mesiac, v ktorom boli jeho práva

porušované, ku dňu splatnosti každej mesačnej mzdy. Rozhodujúcim momentom vzniku jeho ujmy je tak výplatný termín. U príslušníkov HaZZ je mzda splatná vždy k 10-dňu nasledujúceho mesiaca. Splatnosť mzdy za mesiac apríl 2021 nastala dňa 10.05.2021, splatnosť mzdy za mesiac máj 2021 nastala dňa 10.06.2021 atď. Vzhľadom k všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe vyplývajúcej z ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka si preto touto žalobou uplatňuje nárok spätne za obdobie 3 rokov pred podaním tejto žaloby, a to počínajúc splatnosťou mzdy za mesiac apríl 2021 (ktorá nastala 10.05.2021) až po február 2024 vrátane. Týmto postupom žalobca následne matematicky vyčíslil celkovú náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy za žalované obdobie mesiac apríl 2021 až február 2024 vrátane (t. j. od 01.04.2021 do 29.02.2024), teda pri odpracovaných hodinách určenej služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 1757,12 hodín predstavuje súhrnne sumu vo výške 6.769,98 Eur, ktorej zaplatenia sa voči žalovanému domáha.

2. Žalovaný sa písomne vyjadril k predmetnej žalobe a vo svojom písomnom vyjadrení okrem iného uviedol, že nesúhlasí s podanou žalobou a žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť.
Smernica 2003/88/ES upravujúca minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času bola transponovaná do slovenského právneho poriadku okrem iného zákonom č. 315/2001 Z. z., čo je uvedené aj v transpozičnej prílohe č. 4 zákona pod bodom 5. Žalobca konštatuje, že malo dôjsť k nesprávnej transpozícii Smernice 2003/88/ES do zákona č. 315/2001 Z. z., podľa ktorého sa podľa žalobcu doba služobnej pohotovosti nezapočítava do týždenného pracovného času hasičov. Podľa žalovaného však takéto tvrdenia žalobcu nie sú opodstatnené. V zmysle článku 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES je pracovným (služobným) časom akýkoľvek čas, počas ktorého zamestnanec pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade so vnútroštátnymi právnymi predpismi. Zmysel článku 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES je transponovaný v štvrtej hlave zákona č. 315/2001 Z. z. v ustanoveniach § 85 a nasl. upravujúcich služobný čas hasičov, služobnú pohotovosť, štátnu službu nadčas a dovolenku. Predmetné ustanovenia definujú služobný čas príslušníka Hasičského a záchranného zboru ako časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu, pričom umožňujú rozvrhnúť služobný čas aj nerovnomerne a súčasne jasne definujú pojem služobný deň, za ktorý sa považuje vykonávanie štátnej služby podľa rozvrhu služobného času. Z uvedených ustanovení zákona č. 315/2001 Z. z. jasne vyplýva, že okrem štátnej služby vykonávanej v riadnom služobnom čase sa za výkon štátnej služby považuje aj služobná pohotovosť v štátnej službe vykonávaná v mieste výkonu štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby v rámci riadneho rozvrhnutia služobného času podľa § 91 zákona č. 315/2001 Z. z. a štátna služba nadčas podľa § 92 zákona č. 315/2001 Z. z. Je tak nesporné, že ide o výkon štátnej služby v rámci služobného času. Tvrdenie žalovaného o služobnom čase podporujú aj Kolektívne zmluva vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru 2021, 2022, 2023, 2024 (spolu len ako „Kolektívne zmluvy“), ktoré vo väzbe na citované ustanovenia zákona rozvrhujú služobný čas na vykonávanie štátnej služby a služobnú pohotovosť. Žalovaný má za to, že vyššie uvedené ustanovenia § 85, § 91, § 92 zákona č. 315/2001 Z. z., ako aj ustanovenia Kolektívnych zmlúv plne transponujú článok 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES. Kritériá pre limity pracovného času ustanovuje článok 6 Smernice 2003/88/ES s názvom „Maximálny týždenný pracovný čas.“ Podľa Smernice 2003/88/ES priemerný pracovný čas pre každé obdobie 7 dní nesmie prekročiť 48 hodín vrátane nadčasov, pričom týždenný pracovný čas pre každého zamestnanca musí byť ustanovený zákonom, správnym opatrením alebo kolektívnou zmluvou. Smernica 2003/88/ES tiež umožňuje ustanoviť odlišne referenčné obdobie iné ako 7 dní, čo prichádza do úvahy najmä pri nerovnomerne rozvrhnutom pracovnom čase. Článok 16 Smernice 2003/88/ES stanovuje na účely uplatnenia maximálneho týždenného pracovného času referenčné obdobie na 4 mesiace. Článok 17 ods. 3 Smernice 2003/88/ES poskytuje protipožiarnym službám možnosť uplatnenia výnimky a určiť dlhšie referenčné obdobie prípadne na 6 mesiacov, alebo ak je to uvedené v Kolektívnych zmluvách, tak na celých 12 mesiacov. Podmienkou uplatnenia takéhoto iného referenčného obdobia navyše je, že príslušným pracovníkom sa poskytne rovnocenný náhradný čas odpočinku alebo (vo výnimočných prípadoch), kde z objektívnych dôvodov nie je možné poskytnúť taký čas odpočinku, sa príslušným pracovníkom poskytne primeraná ochrana. Žalovaný dal do pozornosti súdu rozsudky Súdneho dvora vo veciach C-107/19 (bod 42), C-344/19 (bod 58) a C-437/05 (bod 35), v zmysle ktorých sa na spôsob odmeňovania pracovníkov za čas pracovnej pohotovosti nevzťahuje Smernica 2003/88/ES, ale relevantné ustanovenia vnútroštátneho práva. Čo sa týka referenčného obdobia, tak nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas je rozvrhnutý na obdobie 6 mesiacov podľa § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. V zmysle Kolektívnej zmluvy 2021, 2022 hasiči vykonávajúci štátnu službu s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom majú výkon štátnej služby v rámci 12 hodinového riadneho služobného času alebo

služobný čas rozvrhnutý na 17 hodín / 16 hodín vykonávania štátnej služby a časť služobnej pohotovosti, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby v mieste vykonávania štátnej služby v trvaní 7 / 8 hodín v jednej 24 hodinovej zmene (v zmysle čl. 3 ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2021, čl. 3 ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2022, čl. 3 ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2023 a Kolektívnej zmluvy 2024). Napriek tomu, že vnútroštátne právo neupravuje explicitne maximálny priemerný týždenný služobný čas uvedený konkrétnym počtom hodín, tak ako je tomu v Smernici 2003/88/ES, zákon č. 315/2001 Z. z. a Kolektívne zmluvy dostatočne ustanovujú počty hodín služobného času hasičov, počas ktorého hasiči vykonávajú štátnu službu, ako aj rozsah hodín služby nadčas za príslušný rok. Z uvedeného vyplýva, že dotknuté právne predpisy sú transponované v článku 6 Smernice 2003/88/ES správne. Žalobcovi sa tak nepodarilo preukázať, že by štát neprebral smernicu do zákona správne.

2.1. Žalobca si uplatnil náhradu škody, resp. náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 11 – 13 Občianskeho zákonníka, avšak s poukazom na § 124 ods. 1 CSP z obsahu žaloby vyplýva vôľa žalobcu uplatniť si mzdové nároky. Žalobca sa v článku II. žaloby zameral na opis služobnej pohotovosti, kedy ju jasne rozdelil na určenú služobnú pohotovosť a nariadenú služobnú pohotovosť a zvýrazneným písomnom poukázal na rozdielnu odmenu medzi nimi. Následne sa zameral na spočítanie svojej služobnej pohotovosti v rámci žalovaného obdobia, pričom absolútne ignoruje fakt, či teda došlo k porušeniu smernice alebo nie. Z uvedeného možno odvodiť záver, že práve výkon služobnej pohotovosti a skutočnosť, že je označovaná ako tzv. „15%-ná pohotovosť“ a „30%-ná pohotovosť“, sú dôvody jeho vzniku škody a nie skutočnosť, že by pracoval nad smernicou stanovený maximálny týždenný pracovný čas. V časti „E. Spôsob výpočtu výšky náhrady škody“ žaloby žalobca vypočítal svoju údajnú nemajetkovú ujmu ako výpočet rozdielu medzi odmenou za určenú služobnú pohotovosť (15 %, resp. 30 %) a odmenou za nariadenú služobnú pohotovosť vo výške 50 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu. Žalobca vôbec nerozlišuje, či ide o služobnú pohotovosť odpracovanú nad rámec smernice 2003/88/ES alebo nie. Z uvedeného postupu je celkom zjavne zrejmé, že žalobcovi pri výpočte údajnej škody nezáleží na tom, či výkon služobnej pohotovosti zasiahol do jeho práva podľa čl. 6 smernice 2003/88/ES alebo nie a žiada doplatenie rozdielu za všetku určenú služobnú pohotovosť. Zatiaľ čo počas určenej služobnej pohotovosti mu škoda vznikla, tak počas nariadenej služobnej pohotovosti mu škoda už nevznikla. To znamená, že ak by všetka jeho odslúžená služobná pohotovosť bola nariadená, tak by žiadnu škodu nepociťoval. Žalobca si žiada náhradu len za určenú služobnú pohotovosť, pri nariadenej služobnej pohotovosti už žiadnu škodu nepociťuje. Ak by aj došlo k porušeniu smernice 2003/88/ES vo vzťahu k žalobcovi a týmto porušením by boli hodiny nariadenej služobnej pohotovosti, tak by žalobca nepociťoval žiadnu ujmu vo vzťahu k týmto hodinám. Predmetnými výpočtami žalobca simuluje svoje mzdové nároky s tým, že nesúhlasí s výškou odmeny za služobnú pohotovosť. Žalovaný zároveň dodáva, že z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-742/19 (bod 98) vyplýva, že článok 2 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa doba, ktorú príslušník strávi zdržiavaním sa na svojom útvare počas služobnej pohotovosti bezprostredne nadväzujúcej na vykonávanie štátnej služby v rámci rozvrhnutia služobného času, pričom nevykonáva skutočnú prácu, odmeňovala iným spôsobom ako doba štátnej služby, počas ktorej tento príslušník plní služobné úlohy. Žalobca pri svojom výpočte vychádza z fondu pracovného času, ktorý sa využíva pre naplnenie plánovaných hodín tak, aby z neho bolo možné vypočítať mzdu. Nejde o správny ukazovateľ skutočne odpracovaných hodín, nakoľko v zmysle zákona č. 315/2001 Z. z. sa ako služobný čas posudzuje aj čerpanie všetkej dovolenky, čas plateného 9 služobného voľna, či čas náhradného voľna za službu nadčas a službu vo sviatok (§ 97 ods. 1 Zákona č. 315/2001 Z. z.). Z uvedeného dôvodu nemožno zamieňať pojmy „pracovný čas“ v zmysle čl. 2 ods. 1 smernice 2003/88/ES s fondom pracovného času. Žalobca v žalobe začiatok premlčacej doby svojho nároku viaže na splatnosť mzdy za predchádzajúci mesiac a teda aj plynutie premlčacej doby viaže na mzdové nároky a nie na vznik nemajetkovej ujmy. Zatiaľ čo žiada nemajetkovú ujmu, tak plynutie premlčacej doby viaže na mzdový nárok. Ak teda jeho škoda mu vznikla až momentom vyplatenia mzdy z dôvodu, že mu nebola vyplatená suma, ktorú sám očakával, to jednoznačne značí, že nežaluje nemajetkovú ujmu, ale mzdové nároky. Žalovaný vzniesol námietku pasívnej vecnej legitimácie a to vzhľadom na simulovaný úkon žaloby o náhradu mzdových nárokov, ktorý sa žalobca snaží zastrieť žalobou o náhradu nemajetkovej ujmy.

2.2. Ak sa aj súd prvej inštancie stotožní s argumentom žalobcu, že nedošlo k správnej transpozícii smernice 2003/88/ES, tak predmetné konštatovanie súdu prvej inštancie nezakladá žiaden nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, resp. náhradu mzdových nárokov žalobcu. Prípadné konštatovanie súdu prvej inštancie, že došlo k nesprávnej transpozícii smernice 2003/88/ES do právneho poriadku Slovenskej republiky nezakladá žalobcovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože táto skutočnosť sama o sebe nie je spôsobilá privodiť žalobcovi akúkoľvek ujmu. Opačný názor by vytvoril absurdný prípad, že by štát mohla žalovať aj osoba, ktorej sa predmetná smernica vôbec netýka. Je nevyhnutné

rozlišovať medzi transpozíciou smernice a jej samotnou aplikáciou. Súd je povinný skúmať, či vôbec došlo pri aplikácií rozvrhovania služobného času žalobcu k porušeniu článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES alebo nie vo vzťahu ku každému príslušníkovi HaZZ osobitne. Žalovaný podporne odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/29/2021 zo dňa 31.01.2023, z ktorého vyplýva, že na účely stanovenia výšky sumy nemajetkovej ujmy je zásada individuálneho prístupu ku každej žalobe o náhradu nemajetkovej ujmy nevyhnutná. Najvyšší súd Slovenskej republiky jasne a explicitne vyjadril názor, že pri určení výšky nemajetkovej ujmy sa nemôže vytvoriť ani ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu a teda argumentum a fortiori sa nemôže vytvoriť ani ustálená rozhodovacia prax súdov nižšieho stupňa. Zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky dal explicitne najavo, že nemajetková ujma nemôže byť vyčíslená a exaktne kvalifikovaná spôsobom, ako to urobil žalobca (podporne aj rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 9Co/332/2012 z 02.10.2013). Z ustanovenia smernice 2003/88/ES jasne vyplýva rozdiel medzi pracovným časom a časom odpočinku. Zákon č. 315/2001 Z. z. síce v § 97 ods. 1 posudzuje určitý čas odpočinku ako služobný čas, avšak takýto čas nie je služobným časom. Časy odpočinku ako dovolenka, voľná či iné dni, počas ktorých žalobca nepracuje, sa posudzujú ako služobný čas z dôvodu, že ide o platené dni voľna a teda je nevyhnutné, aby boli zapísané v systéme SAP, teda v evidencií dochádzky, z ktorej sa tvoria výplatné pásky. Žalovaný poukázal na článok 16 písm. b) smernice 2003/88/ES, ktorý rozširuje právnu ochranu pracovníkov o tzv. „neutrálne dni“, na ktoré nemožno v rámci referenčného obdobia prihliadať, teda sa na ne prihliada, ako keby neexistovali. Takýto deň sa v rámci výpočtu referenčného obdobia preskočí a teda sa zníži počet dní, resp. týždňov, v tom-ktorom referenčnom období a to bez ohľadu na skutočnosť, či sa predmetný čas v rámci vnútroštátneho práva posudzuje ako služobný čas alebo nie. V rámci právneho poriadku Slovenskej republiky sa na účely výpočtu fondu pracovného času posudzuje čas riadnej ročnej dovolenky ako 16 hodín. Avšak, na účely výpočtu priemerného pracovného času podľa článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES sa na takýto deň prihliada ako 0 odpracovaných hodín (delenec) a 0 dní (deliteľ). Článok 6 smernice 2003/88/ES zároveň pojednáva o „priemernom“ čase, teda nemožno hovoriť o doslovnom výklade, že každých 7 po sebe nasledujúcich dní musí byť striktne dodržaná horná hranica 48 hodín. Smernica pojednáva o priemere za určité obdobie a v čl. 16 písm. b) pojednáva o referenčnom období nepresahujúcom štyri mesiace. Smernica zároveň v ods. 15 preambuly prezumuje potrebu zabezpečiť pružnosť pri uplatňovaní určitých ustanovení tejto smernice a súčasne zabezpečiť dodržiavanie zásad ochrany zdravia a bezpečnosti pracovníkov. Zároveň aj v ods. 16 preambuly smernica ustanovuje potrebu odchýlok a to tak, že je treba ustanoviť, že členské štáty alebo sociálni partneri môžu uplatniť odchýlky z určitých ustanovení. Ako všeobecné pravidlo v prípade odchýlky musia príslušní pracovníci dostať rovnocennú náhradnú dobu odpočinku. Požiarna ochrana musí byť v pohotovosti 24/7, nakoľko nie je možné predpokladať kedy a kde vypukne požiar alebo nastane iná situácia vyžadujúca si zásah príslušníkov Hasičského a záchranného zboru. Príslušníci Hasičského a záchranného zboru vykonávajú nesmierne dôležitú úlohu pri ochrane života a zdravia osôb a ochrane majetku. Je preto nevyhnutné, aby boli prijaté určité odchýlky od ustanovení smernice 2003/88/ES. Smernica 2003/88/ES v čl. 17 ods. 3 písm. b) bodu iii) povoľuje, aby sa členské štáty odchýlili od ustanovenia čl. 16 smernice 2003/88/ES a upravili si referenčné obdobie v zmysle čl. 19. S poukazom na § 86 ods. 1 Z. č. 315/2001 Z. z má žalovaný za to, že pojem „priemerný“ je nutné vykladať ako priemerný maximálny týždenný čas v referenčnom období šiestich mesiacov a teda v priemere nemôže tento čas prekročiť 48 hodín každých 7 po sebe nasledujúcich dní. Žalovaný má za to, že žalobca neosvedčil, že by mu vznikol nárok na náhradu škody žiadnym spôsobom. Žalovaný zdôraznil, že počas služobnej pohotovosti je pracovník povinný byť v zariadení zamestnávateľa, pokiaľ nie je zásah, žalobca môže odpočívať alebo sa venovať inej činnosti (v tom čase, keď sa od neho nežiada výkon práce). V zmysle platnej legislatívy pri služobnej pohotovosti je v mieste vykonávania štátnej služby určený resp. vymedzený priestor na odpočinok, napriek tomu zamestnávateľ žalobcovi vypláca dohodnutú odmenu za takto strávený čas, t.j. za takúto neaktívnu časť práce. Žalobca mal možnosť sa pred nástupom na vykonávanie štátnej služby v Hasičskom a záchrannom zbore oboznámiť so všetkými podmienkami výkonu služby a to jednak z voľne prístupných zdrojov na internete (stránky MV SR, príslušného krajského riaditeľstva HaZZ, zbierka právnych predpisov), ako aj na informatívnom pohovore v rámci prijímacieho konania. Dovolávanie sa neskoršieho porušenia osobnostných práv príslušníka spočívajúcich v ochrane zdravia, psychickej a telesnej integrity, nedostatku primeranej doby na odpočinok, ako aj k porušeniu práva na súkromie a rodinný život vyznieva ako účelové. Žalobca vedel o všetkých podmienkach výkonu služby a nikdy nedošlo k tomu, že by tieto podmienky namietal, a ani nikdy nepožiadal o ich vysvetlenie a ani iným spôsobom sa nedomáhal svojich práv, a rovnako nikdy neprišlo zo strany žalobcu k námietkam, ako sú jeho služby plánované. Žalobca ani netvrdí v žalobe, že by sa tento zásah negatívne odrazil napr. v medziľudských vzťahoch, na jeho zdravotnom

stave. Nemajetková ujma môže vzniknúť až konkrétnym porušením ustanovení predmetnej Smernice a len v rozsahu tohto porušenia. Pri posúdení, či v prípade žalobcu došlo k porušeniu práva nad maximálny 48 hodinový týždenný pracovný čas, je potrebné zo strany žalobcu preukázať, či tento skutočne pracoval nad takýto limit za rozhodné obdobie. Nie všetky hodiny odpracovanej pohotovosti sú totiž hodinami nad maximálny limit pracovného času. Výšku nemajetkovej ujmy 6.769,98 EUR, ktorú žalobca požaduje, žalovaný považuje za premrštenú a absolútne neprimeranú, a to aj s porovnaním výšky náhrad, ktorá je priznávaná obetiam trestných činov, ktorých ujma je v porovnaní s údajnou ujmou žalobcu neporovnateľne vyššia. Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Iltalehti a Karhuvaara v. Fínsko). Žalobcom požadovaná suma je nezdôvodnená a premrštená, čím sa výrazne bagatelizuje priznávanie náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá je poškodeným priznávaná za smrť blízkej osoby. Príkladom žalovaný uvádza nasledovné rozhodnutia: 1. rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 10C/142/2002 zo dňa 15.05.2006 (matke priznaná nemajetková ujma vo výške 6.638,78 EUR za smrť dcéry pri dopravnej nehode, pričom súd konštatoval, cit.: „ ... vzhľadom na veľmi intenzívny zásah do súkromia a spôsobenú citovú ujmu je považovaný nárok žalobkyne za primeraný.“), 2. rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 7C/818/1996 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (matke priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 9.958,18 EUR za smrť jej syna v dôsledku rasovo motivovaného trestného činu spáchaného obzvlášť brutálnym spôsobom). V obdobnej veci rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 19C/23/2022-86 zo dňa 10.11.2022: : „Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy súd vychádzal zo svojej rozhodovacej činnosti v obdobných prípadoch, keď postupom podľa § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka určoval na základe svojej úvahy nemajetkovú ujmu, napríklad v konaniach týkajúcich sa nesprávneho úradného postupu, či nesprávneho úradného rozhodnutia orgánov verejnej moci, či v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pri zásahu do práva žalobcu na rodinný život dopravnou nehodou - teda napr. v konaní 19C/14/2020 týkajúcom sa nemajetkovej ujmy pri dopravnej nehode žalobcu (pri zohľadnení priznaných nárokov SSU a bolestného), ktoré rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/26/2022-211 priznaná nemajetková ujma vo výške 1.000,- €; v konaní o nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným rozhodnutím, a to vedením nezákonného trestného stíhania voči žalobcovi vo výške 8.000,- € v konaní 10C/27/2012-269 potvrdeným Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/391/2018-364; či v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy z titulu úmrtia syna a brata žalobcov priznaná vo výške 8.000,- € každému z nich právoplatným rozhodnutím tunajšieho súdu sp. zn. 22C/15/2016 zo dňa 26.11.2020).“ Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 19/2020,“... určenie výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pritom nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá nepodlieha žiadnemu hodnoteniu, naopak jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí aj v kontexte s ďalšími právnymi predpismi upravujúcimi obdobnú problematiku. Nestačí totiž, aby zásah mohol vyvolať určitú reakciu, ale musí aj konkrétnu reakciu v živote fyzickej osoby, čo v prípade žalobcu nie je žiadnym spôsobom preukázané.“
Je potrebné podotknúť, že dôkazné bremeno v sporovom konaní zaťažuje žalobcu a s ohľadom na zásadu kontradiktórnosti je úlohou žalobcu označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie v súlade s princípom hospodárnosti hneď na začiatku konania. Žalovaný má za to, že žalobca doposiaľ nepreukázal a ani riadne neodôvodnil výšku ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená.
2.3. Žalovaný napokon vzniesol aj námietku miestnej nepríslušnosti, keďže skutočnosťou, ktorá zakladá uplatnené právo, je podľa žalobcu nesprávna transpozícia smernice spadajúca do pôsobnosti Ministerstva vnútra SR, je miestne príslušným súdom okresný súd, v obvode ktorého má ústredný orgán štátnej správy svoje sídlo, ktorým je Mestský súd Bratislava IV., žalovaný navrhol vec postúpiť príslušnému súdu. Ak súd posúdi, že sa žalobca domáha náhrady rozdielu odmeny za určenú a nariadenú služobnú pohotovosť a teda ide o pracovnoprávny spor, je povinný z úradnej povinnosti preskúmať predmetnú podmienku konania kauzálnej príslušnosti súdu a teda na účely prejednania predmetného konania je kauzálne príslušný Okresný súd Banská Bystrica, žalovaný navrhol vec postúpiť príslušnému súdu.

3. Žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomne vyjadril k vyjadreniu žalovaného a zotrval na podanej žalobe.

4. Žalovaný v písomnom stanovisku zotrval na svojej doterajšej argumentácii a vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:
„Žalovaný poukazuje napríklad na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/82/2023 zo dňa 03.04.2024, ktorým vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie, cit.: „52. Aj keď na strane jednej sa na prvý pohľad javí, že súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy vychádzal z povahy nemajetkovej ujmy, v skutočnosti tomu tak nie je, pretože súd pri ustálení výšky tohto nároku vychádzal z matematických prepočtov peňažnej náhrady podľa § 122 ods. 1 písm. a) zákona č. 315/2001 Z. z. a peňažnej náhrady podľa § 122 ods. 1 tohto zákona, čo je 50 % mínus 15 %, čo sa rovná 35 %, na základe čoho s prihliadnutím na to, v akej konkrétnej výške bola žalobcovi v rozhodnom období vyplatená peňažná náhrada za každú hodinu služobnej pohotovosti, vypočítal žalobcovi nevyplatený peňažný rozdiel, čím fakticky stotožnil nemajetkovú ujmu so mzdovým nárokom, resp. s vecnou škodou, ktoré ale neboli predmetom tohto konania.“
Žalovaný v tomto zmysle znovu poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/29/2021 zo dňa 31.01.2023, cit.: „(...) V takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy, keďže rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nemožno exaktne kvalifikovať a vyčísliť.“
Súdy nižšieho stupňa sú povinné vysporiadať sa s prejednávanými vecami v zmysle rozhodnutí vyššieho stupňa a teda prípadný odklon od v zásade nového rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.01.2023 predstavuje zásah do práva na spravodlivý proces, čím sa narušuje princíp právneho štátu ustanovený v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Žalovaný rovnako poukazuje aj na radu ďalších rozhodnutí súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach, kedy sa právni zástupcovia žalobcov pokúšali o uplatnenie rovnakého spôsobu, aký uplatnil aj právny zástupca žalobcu v tomto konaní, avšak bezúspešne.
Žalovaný poukazuje na rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 8C/12/2024 zo dňa 30. mája 2024, ktorým žalobca žiadal rovnakým spôsobom náhradu „mzdových nárokov“ a námietka žalovaného bola akceptovaná, cit.: „43. Potom čo sa týka samotnej nemajetkovej ujmy a jej výšky má súd za to, že účelom a zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu. Peňažná satisfakcia za neoprávnený zásah do osobnosti sa určuje odhadom, je závislá od úvahy súdu, nemožno ju vyjadriť presným matematickým výpočtom vzhľadom na špecifickosť neoprávneného zásahu do nemajetkovej sféry – osobnosti jednotlivca. Výška náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrená v peniazoch nie je svojvoľná, ale je určovaná základnými kritériami, a to predovšetkým závažnosťou vzniku nemajetkovej ujmy, ako i okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, trvanie takéhoto zásahu alebo dopady a dôsledky považuje za ujmu značnú.“
Žalovaný poukazuje na totožný rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 8C/2/2024 zo dňa 04.04.2024, ako aj na totožný rozsudok Okresného súdu Prievidza 8C/73/2023 zo dňa 04.04.2024.
Žalovaný ďalej poukazuje aj na rozsudok Okresného súdu Pezinok sp. zn. 8C/51/2023 zo dňa 19.06.2024, kedy si žalobca rovnako vypočítal náhradu nemajetkovej ujmy prostredníctvom ustanovení o mzdových nárokoch vo výške 6.760,38 Eur, kedy súd taktiež akceptoval námietku žalovaného, cit.: „Určiť konkrétne pravidlá hodnotenia je takmer nemožné vzhľadom na rozdielnosť toho – ktorého konkrétneho prípadu a vzhľadom na povahu osobnostného práva, ochrany ktorého sa fyzická osoba domáha.“
Žalovaný ďalej poukazuje na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3C/18/2023 zo dňa 02.02.2024, cit.: „ (...) výška relutárnej (peňažnej) náhrady má byť primeraná s prihliadnutím na jedinečné okolnosti prípadu, preto jedinečnosť každého jednotlivého prípadu vylučuje presnú zákonom stanovenú metodiku výpočtu výšky peňažnej náhrady, prípadne existenciu nejakého bodového hodnotenia, resp. doplňovania dopredu danej veličiny do stanovených šablón. Z uvedeného dôvodu sa súd nestotožnil s výpočtom nemajetkovej ujmy, ktorý predložil žalobca, (...)“
Žalovaný poukazuje aj na obdobný prípad vyriešený rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 17C/16/2023 zo dňa 05.01.2024, ktorý konštatoval, cit.: „Výšku náhrady nemajetkovej ujmy určil súd voľnou úvahou s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.“ Súd sa ani v tomto prípade nestotožnil so spôsobom výpočtu nemajetkovej ujmy formou matematických rovníc a výšku nemajetkovej ujmy určil sám.
V tejto súvislosti poukazujeme aj na ďalšie rozhodnutie tentokrát Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/332/2012 z 02.10.2013, cit.: „V tejto súvislosti je potrebné zohľadniť i otázku samotného účelu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá v rámci primeraného zadosťučinenia konania o ochranu osobnosti sleduje predovšetkým funkciu satisfakčnú, pretože rozsah vzniknutej nemajetkovej

ujmy nie je možné exaktne kvantifikovať a vyčísliť, nemajetková ujma, ktorá vznikla porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom slova zmysle ani odškodniť nedá. Je možné za ňu „len poskytnúť zadosťučinenie“ (satisfakciu).“
Žalovaný ďalej poukazuje aj na rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. 27C/87/2021 zo dňa 06.06.2023, cit.: „Pokiaľ sa týka existencie škody je potrebné uviesť, že ujma vznikla žalobcovi v nemajetkovej sfére – nie tým, že pracovná pohotovosť je ohodnotená nižšie ako výkon v rámci pracovného času (Smernica uvedené nerieši), (...)“
Zároveň žalovaný poukazuje aj na najnovšie uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veciach právneho zástupcu G. A. H., ktorými Krajský súd v Banskej Bystrici veci vrátil súdom prvej inštancie na nové konanie. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/26/2024 zo dňa 30.05.2024 Krajský súd v Banskej Bystrici vec vrátil Okresnému súdu v Lučenci na nové konanie a to z dôvodu, že Okresný súd Lučenec porušil zásadu „ne ultra petitum“, keď rozhodol vo veci priznaním plnej výšky žiadanej žalobcom, ktorú si vypočítal totožným spôsobom ako v tomto prípade. Obdobne sa tak stalo aj uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/27/2024 zo dňa 30.05.2024, ktorým obsahuje totožnú situáciu. Na podporu rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici žalovaný znovu poukazuje na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/82/2023 zo dňa 03.04.2024 (viď strana 2 tohto vyjadrenia).
Z vyššie uvedených rozhodnutí je zrejmé, že tvrdenia žalobcu v bode 4. repliky nie sú pravdivé. Súdy Slovenskej republiky sa odkláňajú od predmetného spôsobu výpočtu nemajetkovej ujmy z dôvodu, že tento celkom zrejme odporuje podstate a účelu náhrady nemajetkovej ujmy a fakticky „zlieva“ pojem nemajetková ujma s pojmom vecná škoda.
Takýmto spôsobom rozhodovania súdov predstavuje konanie v excese, kedy prípadné takéto rozhodnutie predstavuje porušenie zásady ne ultra petitum, teda rozhodovanie v rozpore s § 216 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „CSP“).
Je zrejmé, že žalobca si vypočítal svoju nemajetkovú ujmu spôsobom výpočtu finančnej škody, teda medzi týmito pojmami vôbec nerozlišuje. Z uvedeného dôvodu žalovaný znovu poukazuje na § 124 ods. 1 CSP a teda na skutočnosť, že súd je povinný posudzovať každé podanie podľa jeho obsahu. Je zrejmé, že obsahom žaloby, ako aj repliky, je náhrada nemajetkovej ujmy, čo žalobca niekoľkokrát deklaroval (viď napr. bod 4. a 6. repliky).
Z vyššie uvedeného dôvodu možno bezpochyby konštatovať, že predmetom žaloby je náhrada nemajetkovej ujmy a nie náhrada skutočnej škody spočívajúcej v rozdielnom finančnom ohodnotení žalobcu za služobnú pohotovosť, ktorá skutočnosť ani nie je porušením žiadneho práva žalobcu, čo deklaroval samotný Súdny dvor EÚ v rozhodnutí vo veci C-742/19 (bod 98), z ktorého vyplýva, že článok 2 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa doba, ktorú príslušník strávi zdržiavaním sa na svojom útvare počas služobnej pohotovosti bezprostredne nadväzujúcej na vykonávanie štátnej služby v rámci rozvrhnutia služobného času, pričom nevykonáva skutočnú prácu, odmeňovala iným spôsobom ako doba štátnej služby, počas ktorej tento príslušník plní služobné úlohy. Žalovaný s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-742/19 má za to, že keď nemožno hovoriť o skutočnej škode spočívajúcej v rozdielnom ohodnotení výkonu služby a služobnej pohotovosti, teda na skutočnosť, že ich rozdielne ohodnotenie neznamená zásah do mzdových práv pracovníkov, tak žalovanému nie je jasné, prečo žalobca počíta svoju nemajetkovú ujmu práve týmto spôsobom. Žalovaný má teda za to, že keď rozdielne ohodnotenie určenej a nariadenej služobnej pohotovosti nepredstavuje skutočnú škodu, tak nemožno toto rozdielne ohodnotenie určenej a nariadenej služobnej pohotovosti považovať za spôsobilé na vypočítanie nemajetkovej ujmy.
Z uvedeného dôvodu žalovaný považuje za nesprávne, aby žalobca vôbec tvrdil, že neexistuje rozsudok, ktorým by akýkoľvek súd vyhovel námietke žalovaného, že žalobca kamufluje mzdové nároky za nemajetkovú ujmu.
Je zrejmé, že viaceré súdy Slovenskej republiky odmietajú predmetný spôsob výpočtu a chránia podstatu rozdielnosti inštitútov nemajetkovej ujmy a skutočnej škody. Ide o 2 nezávislé inštitúty, ktoré sa prejavujú v absolútne rozdielnych sférach. Zatiaľ čo skutočná škoda sa prejavuje skutočným znížením majetku tej-ktorej osoby, tak nemajetková ujma sa prejavuje vo vnútornej sfére tej-ktorej osoby. Z uvedeného dôvodu nemožno tieto 2 inštitúty zlievať do jedného a ignorovať ich rozdielnosť a jedinečnosť. Žalovaný v tomto smere poukazuje aj na článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý obsahuje generálnu interpretačnú klauzulu, cit.: „Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.“ Žalovaný má za to, že predmetné ustanovenia obsahuje hodnotovo nabité pojmy, ktorých účelom je udržiavať a chrániť koherentnosť právneho poriadku Slovenskej republiky. Pod predmetné pojmy možno subsumovať radu princípov a zásad, podľa ktorých sa majú určité situácie vykladať. Z uvedeného dôvodu žalovaný má za to, že prípadný výklad pojmov „nemajetková ujma“ a „skutočná škoda“ ako

totožný pojem predstavuje ich faktické zjednotenie, ktorý výklad je absolútne neudržateľný a v rozpore s princípom právneho štátu, nakoľko právny poriadok Slovenskej republiky spolu s rozhodnutiami súdov Slovenskej republiky, predovšetkým Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jasne deklarujú rozdielnosť týchto dvoch pojmov a potrebu ich odlišovania.
Zároveň žalovaný poukazuje aj na systematický výklad predmetných pojmov. Zatiaľ čo nemajetková ujma je upravená v § 11 až § 16 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Občiansky zákonník“), tak skutočná ujma je upravená v § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka. Teda aj zo systematického výkladu predmetných pojmov je zrejmé, že nejde o totožné pojmy a nemožno ich chápať ako jeden totožný pojem len preto, že žalobca svoj nárok označí ako „Náhrada škody z porušenia práva Európskej únie, ktorá má podobu nemajetkovej ujmy...“
Predmetné konanie nie je výnimkou a preto žalovaný považuje za nanajvýš nesprávne, aby či už žalobca alebo prípadne aj samotný súd vypočítal nemajetkovú ujmu matematickým vzorcom a tým absolútne ignoroval rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, ktoré predmetný spôsob výpočtu celkom jasne odmietajú.
Uvedené tvrdenie podporuje aj uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/66/2023 zo dňa 19.07.2023, cit.: „46. V súvislosti s určením výšky náhrady nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch iných žalobcov voči tej istej žalovanej prax okresných súdov v obvode Krajského
súdu v Košiciach aj tohto krajského súdu je dlhodobo jednotná ohľadne záveru, že náhrada nemajetkovej ujmy nie je ekvivalentom straty na zárobku, ktorú žalobcovia utrpeli v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice. Súdy preto aj keď spočiatku priznávali nemajetkovú ujmu vo výške 35 % zo sumy, ktorou je príslušná časť služobného platu toho ktorého žalobcu, keď vychádzali z argumentácie, že nemajetková ujma má najbližšie k náhrade škody vzniknutej v dôsledku konštatovaného porušenia práva a jej výpočet ako rozdiel náhrady uvedenej v § 122 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. a peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. 2 písm. a/ cit. zákona je možné považovať za sumu, ktorá je primeranou výškou nemajetkovej ujmy, postupne od tejto súdnej praxe bolo upustené a výška náhrad nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch iných žalobcov sa pohybuje v rozpätí od 1.500 € do 2.500 € (viď rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/35/2022, 6Co/60/2022, 6Co/193/2022, 6Co/102/2022, 11Co/222/2020, 11CoPr/1/2020, 11CoPr/4/2020 – vo všetkých priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 €, sp. zn. 2CoPr/3/2019 – priznaná náhrada 1.500 € a sp. zn. 6Co/129/2022 – priznaná náhrada 2.500 €). (...) Z hľadiska určenia tejto výšky nie je rozhodujúce, v akej výške došlo k strate na zárobku žalobcu, keď za pracovnú pohotovosť mu bola vyplácaná iba odmena vo výške 15 % platového stupňa, hoci za nariadenú služobnú pohotovosť by mu patrila za každú hodinu peňažná náhrada vo výške 50 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu (pozn. bod 49. uznesenia).“
Rovnaký názor možno nájsť aj v bode 26 uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/85/2023 zo dňa 06.03.2024, cit.: „26. V súvislosti s určením výšky náhrady nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch iných žalobcov voči tej istej žalovanej prax okresných súdov v obvode Krajského súdu v Košiciach aj tohto krajského súdu je dlhodobo jednotná ohľadne záveru, že náhrada nemajetkovej ujmy nie je ekvivalentom straty na zárobku, ktorú žalobcovia utrpeli v dôsledku nesprávnej transpozície Smernice. Súdy preto aj keď spočiatku priznávali nemajetkovú ujmu vo výške 35 % zo sumy, ktorou je príslušná časť služobného platu toho ktorého žalobcu, keď vychádzali z argumentácie, že nemajetková ujma má najbližšie k náhrade škody vzniknutej v dôsledku konštatovaného porušenia práva a jej výpočet ako rozdiel náhrady uvedenej v § 122 ods. 1 Zákona č. 315/2001 Z. z. a peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. 2 písm. a/ cit. zákona je možné považovať za sumu, ktorá je primeranou výškou nemajetkovej ujmy, postupne od tejto súdnej praxe bolo upustené a výška náhrad nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch iných žalobcov sa pohybuje v rozpätí od 1 500 € do 2.500 €.“
Krajský súd v Košiciach priznal, že z počiatku súdy prihliadali na predmetný spôsob výpočtu, ako na výpočet, ktorý bol prípustný na výpočet nemajetkovej ujmy, avšak s ohľadom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ohľadom podstaty nemajetkovej ujmy, ako aj na zásadnú rozdielnosť pojmov „nemajetková ujma“ a „skutočná škoda“ od takéhoto spôsobu výpočtu nemajetkovej ujmy upustili.
Skutočnosť, že je možné sa odkloniť od predošlého rozhodovania súdov v rovnakej, resp. obdobnej veci ustanovil aj Krajský súd v Trenčíne č. k. 6Co/318/2017-513 zo dňa 24.09.2018, cit.: „Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že pri rešpektovaní princípu právnej istoty nemôže odvolací súd v rovnakej veci zaujať právny názor na pasívnu vecnú legitimáciu žalovaných a pri nezmenenom skutkovom a právnom stave neskôr začať uvažovať o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaných, pretože by mal byť viazaný vlastným právnym názorom o to viac, že nedošlo k žiadnym zmenám, odvolací súd podotýka, že vo všeobecnosti možno konštatovať, že pre odvolací súd nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku (rovnako ako predtým z Občianskeho súdneho poriadku) viazanosť jeho vlastným právnym názorom. Odvolací súd teda svoj skorší záväzný právny názor môže aj zmeniť. Potvrdzuje

to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení. Odvolací súd by ale mal v takomto prípade zmenu svojho právneho názoru vo svojom novom rozhodnutí riadne odôvodniť (viď napr. uznesenie NS SR sp.zn. 6Cdo/172/2016 zo dňa 31.10.2017). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR publikovanú v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 68/1971, v zmysle ktorej Občiansky súdny poriadok (rovnako ako aktuálne účinný Civilný procesný poriadok) nemá ustanovenie, ktoré by vyslovovalo viazanosť súdu, ktorý pôvodný právny názor vyslovil, ak sa vec v dôsledku opravného prostriedku podaného proti ďalšiemu rozhodnutiu znova stane predmetom opravného konania. Podporne, s poukazom na blízkosť právnej úpravy odvolacieho konania v Českej republike (Občanský soudní řád), Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 22Cdo/1349/2006 zo dňa 03.05.2007 uviedol, že aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom. Bolo by potom v rozpore s účelom civilného sporového konania, ak by odvolací súd v dôsledku svojho vlastného skôr vysloveného právneho názoru musel rozhodnúť rovnako, hoci by bol presvedčený o nezlúčiteľnosti takého rozhodnutia so zákonom (podporne viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR, publikované pod č. Rc/80/2008).“

Krajský súd v Košiciach jasne ustanovil, že predmetný spôsob výpočtu nie je správny a síce dodatočne, ale predsa sa od neho odklonil. Nakoľko žiadne iné súdy v Slovenskej republike, okrem niektorých súdov Banskobystrického kraja, nepovažujú predmetný výpočet za správny, tak má žalovaný za to, aby aj Okresný súd Zvolen prihliadol na predmetné rozsudky a uznesenia okresných a krajských súdov v Slovenskej republike a upustil od rozhodovania predmetným spôsobom.

Žalovaný ďalej poukazuje na podstatu nemajetkovej ujmy a spôsob zisťovania jej výšky:

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ide o ujmu postihujúcu inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú (rozsudok NS SR sp. zn. 5 Cdo/265/2009).

Žalovaný odkazuje aj na znesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/82/2023 zo dňa 03.04.2024, cit.: „51. Odvolací súd poukazuje na to, že nemajetková ujma je ujma, ktorá sa premieta do psychickej sféry fyzickej osoby, a do jej postavenia v spoločnosti. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu. Výška náhrady nemajetkovej ujmy je určovaná základnými zákonnými kritériami, a to predovšetkým závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami za ktorých k porušeniu práva došlo. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú, pritom nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase vnímala aj každá iná fyzická osoba. Samotná závažnosť ujmy v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd musí prihliadať aj na okolnosti za ktorých k porušeniu práva došlo.“

Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 139/2011: „Okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka) sú veľmi široko chápanými okolnosťami. Vždy musia byť zisťované okolnosti nielen na strane pôvodcu zásahu, ale aj na strane postihnutej osoby, konkrétne, napríklad, aký je podiel samotnej postihnutej osoby na priebehu činnosti pôvodcu vyúsťujúcej do neoprávneného zásahu.“

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/126/2007 zo dňa 30.04.2008 stanovuje, že súd pri úvahách o tom, či je namieste priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliada aj na iné kritéria, ako sú kritéria uvedené v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch zákon ponecháva na voľnej úvahe súdu – ten však musí hodnotiť tak jednotlivé okolnosti, ako aj celkovú povahu konkrétneho prípadu.

Žalovaný ďalej poukazuje na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3C/18/2023 zo dňa 02.02.2024, cit.: „(...) Základom pre priznanie a určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sú zákonom stanovené dve kritéria, z ktorých súdy musia vychádzať, a to závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby došlo. (...) Výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorá musí byť odôvodnená a musí mať základ v čo najúplnejšom zistenom skutkovom stave.“

Žalovaný ďalej poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/139/2021 zo dňa 10.03.2022, ktorým súd taktiež odmietol matematický výpočet nemajetkovej ujmy žalobcom a konštatoval, cit.: „Ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka upravuje ochranu rýdzo osobnostných práv občana, ktoré ovplyvňujú osobnosti a sú s ním úzko späté. Jedná sa o nehmotné hodnoty ľudskej

osobnosti, jej fyzickej (telesnej) ako aj psychicko-morálno-sociálnej integrite. Funkciou práva na ochranu osobnosti je zabezpečenie dôstojnej existencie a slobodného rozvoja v osobnosti fyzickej osoby.“
Žalovaný rovnako poukazuje aj na rozsudok Okresného súdu Košice II. sp. zn. 18Cpr/7/2021 zo dňa 21.04.2023, cit.: „Nemajetková ujma je taká ujma, ktorá sa premieta do psychickej sféry fyzickej osoby, a do jej postavenia v spoločnosti. Takáto ujma sa bezprostredne nepremieta do fyzickej integrity ani do majetkovej sféry fyzickej osoby. Treba ju dôsledne odlišovať od majetkovej ujmy vzniknutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej integrity fyzickej osoby. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu. (...)“
Predmetný spôsob výpočtu nemajetkovej ujmy v obdobných veciach (teda, že výšku nemajetkovej ujmy stanovuje súd a nemožno ju akokoľvek vypočítať prostredníctvom matematického vzorca) bol prijatý množstvom súdov Slovenskej republiky vrátane okresných súdov v Banskobystrickom kraji, ktoré boli potvrdené aj Krajským súdom v Banskej Bystrici. Z uvedeného dôvodu žalovaný považuje za správne, aby sa aj v tomto prípade prihliadalo na všetky okolnosti prípadu a bol to súd, ktorý určí výšku nemajetkovej ujmy v prípade, ak bude konštatovať existenciu nároku.
IV.
K priemernému pracovnému času žalobcu
Žalovaný poukazuje na body IV. až VI. svojho vyjadrenia zo dňa 26.06.2024, kde žalovaný rozsiahle rozobral pojmy zo smernice 2003/88/ES. Argumentácia v predmetných bodoch odporu vyplýva priamo z ustanovení smernice 2003/88/ES a to z dôvodu, ako ustanovil aj sám žalobca, súdnej praxe v obdobných prípadoch, kedy súdy konštatujú neúplnú transpozíciu smernice 2003/88/ES.
Žalovaný k predmetnému uvádza, že prípadné konštatovanie nesprávnej, resp. neúplnej transpozície smernice 2003/88/ES nie je spôsobilou skutočnosťou pre zásah do článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES. Skutočnosť, že by žalovaný nesprávne transponoval smernicu 2003/88/ES do právneho poriadku nezakladá automaticky porušenie článku 6 písm. b) smernice.
Ak by aj súd prvej inštancie konštatoval, že došlo k nesprávnej, resp. neúplnej transpozícií smernice 2003/88/ES do právneho poriadku Slovenskej republiky a teda je jeho povinnosťou aplikovať smernicu 2003/88/ES priamo, tak musí skúmať samotné porušenie článku 6 písm. b), od ktorého si žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy.
Žalovaný nemôže súhlasiť s argumentáciou, že by bol článok 6 písm. b) smernice 2003/88/ES vo vzťahu k žalobcovi porušený z dôvodu nesprávnej transpozície smernice 2003/88/ES, nakoľko predmetná argumentácia je v absolútnom rozpore s logikou právnych noriem.
Článok 6 písm. b) smernice 2003/88/ES znie: Členské štáty prijmú opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, že v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov: priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín.
Z uvedené jasne vyplýva, že bez bližšieho zaoberania sa počtom odpracovaných hodín v zmysle článku 2 smernice 2003/88/ES s prihliadnutím na dni neutrálne podľa článku 16 písm. b) smernice 2003/88/ES a na referenčné obdobie podľa článku 19 nemožno konštatovať, že by skutočnosť, že žalovaný nesprávne, resp. neúplne prebral smernicu 2003/88/ES do právneho poriadku Slovenskej republiky zakladala porušenie predmetného článku. Inými slovami skutočnosť, že by smernica 2003/88/ES nebola správne transponovaná nemôže automaticky zakladať domnienku, že žalobca pracoval počas výkonu svojej služby pravidelne viac ako 48 hodín. Je preto povinnosťou žalobcu preukázať samotné porušenie článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES vo vzťahu k jeho plánu služieb, aby mohol byť v predmetnom konaní úspešný.
Z uvedeného dôvodu nemožno súhlasiť s názorom žalobcu, že by nesprávnosť, resp. neúplnosť transpozície smernice 2003/88/ES do právneho poriadku Slovenskej republiky zakladala odôvodnenosť uplatneného nároku a protiprávne konanie žalovaného. Uvedené by dokonca neodôvodňovalo ani len existenciu prvej podmienky nároku na náhradu škody, keďže tou je až samotné porušenie smernice 2003/88/ES vo vzťahu k žalobcovi, išlo by len o ustanovenie priameho účinku smernice 2003/88/ES v tomto konaní.
Žalovaný zároveň poukazuje aj na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 16C/11/2023 zo dňa 30.01.2024, ktorý žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu jej nedôvodnosti. Žalovaný poukazuje na body 14 až 16 predmetného rozsudku, cit.:
„14. Len samotná prípadná nesprávna transpozícia smernice ešte žiadny nárok na náhradu škody nezakladá, ku vzniku škody sú potrebné aj negatívne dôsledky v príčinnej súvislosti s porušením pravidiel obsiahnutých v Smernici. Vychádzajúc na tomto mieste z predpokladu, že Smernica by nebola do vnútroštátneho poriadku transponovaná správne, a nijako nespochybňujúc dôvody uvedené vyššie, potom pre prípadný vznik nároku na náhradu škody by bolo rozhodujúce porušenie dotknutých pravidiel Smernice. Rozsah bremena žalobcu tvrdiť rozhodujúce skutkové okolnosti ako aj rozsah jeho dôkazného

bremena a vice versa aj miera zistenia skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie vo veci sú určené tzv. teóriou noriem, t. j. právna norma, ktorej aplikácia pripadá do úvahy, svojou hypotézou a dispozíciou určuje zameranie dokazovania a mieru a potrebu zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností. V tomto prípade aplikovanou normou je pravidlo o maximálnom priemernom pracovnom čase pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekračujúcom 48 hodín. Prípadný nárok žalobcu je preto potrebné založiť na skutkovom základe, ktorý bude vychádzať z pravidelne striedajúcich sa sedemdňových období. ... ani Smernica ani Zákonník práce ani zákon č. 315/2001 Z. z. nestanovuje, že aj služobná pohotovosť na pracovisku musí byť zaplatená rovnakou sadzbou ako tzv. odpracované hodiny. Zákonom stanovená výška náhrady za služobnú pohotovosť je pre súd záväzná a jej neuspokojivú hodnotu nemožno obchádzať žalobou o náhradu nemajetkovej ujmy.
15. Aj keby ako porušenie pravidla obsiahnutého v článku 6 písm. b) Smernice postačilo už len samotné prekročenie 48-hodinového času v niektorých týždňoch, bez ohľadu na celkový priemerný pracovný čas žalobcu, pre vznik nároku na náhradu žalobou uplatnenej nemajetkovej ujmy okrem porušenia uvedeného pravidla je rozhodujúca existencia peňažnou formou odčiniteľných negatívnych následkov v priamej príčinnej súvislosti s porušením uvedeného pravidla t. j. v súvislosti so samotným prekročením 48-hodinového pracovného času v týždni.
16. Nárok žalobcu nemožno založiť na skutkovom základe vychádzajúcom z rozsahu jeho pracovného času v priebehu jednotlivých mesiacov preto, že z pohľadu aplikovanej právnej normy nie je rozsah pracovného času žalobcu v každom mesiaci rozhodujúci. ... Údaj o výške FPČ vo výplatných páskach je iba teoretické číslo vyjadrujúce koľko pracovných hodín základného pracovného času má zamestnanec k dispozícii v mesiaci pri jeho spôsobe rozvrhnutia pracovného času, nehovorí však nič o tom, koľko z toho zamestnanec v mesiaci aj reálne odpracoval. Ako pracovný čas možno posudzovať len hodiny strávené v práci ako odpracované hodiny alebo pohotovosťou v mieste výkonu štátnej služby, iba tieto hodiny spolu tvoria celkový pracovný čas, a ich celkový počet je možné zistiť len po skončení mesiaca v závislosti o reálneho výkonu práce zamestnancom. Čas dovolenky (D) ani čas voľna za sviatok (VS) nie sú pracovným časom, ale sú práve dobou určenou na regeneráciu a oddych (zhodne článok 2 bod 1 a bod 2 Smernice, aj § 85 ods. 1 Zákonníka práce aj § 85 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z.). Ako výkon práce nemožno posudzovať ani dni, v ktorých zamestnanec nepracoval z dôvodu práceneschopnosti (PN), alebo z dôvodu návštevy lekára (LEK) či sprevádzania rodinného príslušníka (SRP) alebo z iných dôvodov (SVP). Pracovné hodiny pripadajúce na deň, ktorý žalobca z rôznych dôvodov neodpracoval (D, VS, PN, LEK, SRP, SVP) však stále zostávajú súčasťou hodnoty FPČ v danom mesiaci. Celkový počet hodín FPČ v každom mesiaci je určený iba tým, koľko pracovných dní v mesiaci prichádza do úvahy podľa spôsobu rozvrhnutia pracovného času zamestnanca a koľko pracovných hodín v týchto dňoch zamestnanec môže teoreticky odpracovať, ak by odpracoval všetky dni v mesiaci. Celkový počet hodín FPČ je pritom určený vopred na začiatku mesiaca bez ohľadu na to, že neskôr v priebehu mesiaca zamestnanec jeden alebo viac pracovných dní reálne neodpracuje – takéto skutočnosti sa potom na výplatnej páske zaznamenajú v iných položkách, ale nie v úprave hodnoty FPČ.“
Podľa názoru žalovaného je povinnosťou súdu skúmať v prvom rade, či vôbec došlo k porušeniu smernice 2003/88/ES, nakoľko prípadné konštatovanie jej nesprávnej transpozície nie je spôsobilé byť v priamej príčinnej súvislosti s akoukoľvek žalobcom tvrdenou nemajetkovou ujmou.
Žalovaný v tomto zmysle predkladá súdu prvej inštancie prepočet priemerného služobného času žalobcu vyplývajúci z ustanovení smernice 2003/88/ES, ktorým sú aplikované všetky jej ustanovenia – predovšetkým článok 2, 6, 16, 17 a 19:
V 1/ referenčnom období (od apríla 2021 do septembra 2021) žalobca odpracoval spolu 1.265,033 hodín v 26,000 týždňoch, čo predstavuje 182 dní a teda jeho priemerný týždenný služobný čas v tomto období je 48,655 hodín týždenne.
V 2/ referenčnom období (od októbra 2021 do marca 2022) žalobca odpracoval spolu 1.006,800 hodín v 24,000 týždňoch, čo predstavuje 168 dní a teda jeho priemerný týždenný služobný čas v tomto období je 41,950 hodín týždenne. Z uvedeného dôvodu možno konštatovať, že k porušeniu článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES n e d o š l o .
V 3/ referenčnom období (od apríla 2022 do septembra 2022) žalobca odpracoval spolu 1.130,750 hodín v 24,786 týždňoch, čo predstavuje 174 dní a teda jeho priemerný týždenný služobný čas v tomto období je 45,621 hodín týždenne. Z uvedeného dôvodu možno konštatovať, že k porušeniu článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES n e d o š l o .
V 4/ referenčnom období (od októbra 2022 do marca 2023) žalobca odpracoval spolu 1.197,967 hodín v 24,715 týždňoch, čo predstavuje 173 dní a teda jeho priemerný týždenný služobný čas v tomto období je 48,471 hodín týždenne.

V 5/ referenčnom období (od apríla 2023 do septembra 2023) žalobca odpracoval spolu 1.056,000 hodín v 24,858 týždňoch, čo predstavuje 174 dní a teda jeho priemerný týždenný služobný čas v tomto období je 42,481 hodín týždenne. Z uvedeného dôvodu možno konštatovať, že k porušeniu článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES n e d o š l o .
V 6/ referenčnom období (od októbra 2023 do februára 2024) žalobca odpracoval spolu 837,250 hodín v 21,429 týždňoch, čo predstavuje 150 dní a teda jeho priemerný týždenný služobný čas v tomto období je 39,071 hodín týždenne. Z uvedeného dôvodu možno konštatovať, že k porušeniu článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES n e d o š l o .
Dôkazy: Výpočet priemerného služobného času žalobcu
Plachty služieb žalobcu – predložené žalobcom
Prehľad plánu služieb žalobcu
Žalovaný má za to, že obsahom žaloby je náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej porušovaním smernice 2003/88/ES z dôvodu jej nesprávnej, resp. neúplnej transpozície do právneho poriadku Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu je nevyhnutné, ako už bolo vyššie spomenuté, aby súd skúmal, či pri priamej aplikácií smernice 2003/88/ES aj skutočne došlo k jej porušeniu a ak áno, tak v akom rozsahu, resp. v akom rozsahu došlo k ujme na nemajetkovej, teda vnútornej sfére toho-ktorého žalobcu.
Neexistuje spôsob, ktorým by bolo možné všeobecne určiť, že všetci príslušníci Hasičského a záchranného zboru disponujú rovnakou nemajetkovou ujmou, keďže každého život je rozdielny a rovnako aj rozvrh služieb, branie si dovoleniek, výber voľných dní či nástup na PN-ku sú rozdielne.
Z praxe súdov po celej Slovenskej republike je zrejmé, že aj spôsob výpočtu nemajetkovej ujmy nemôže byť vo forme matematickej rovnice vyplývajúcej z ustanovení o mzdových nárokov (§ 122 zákona č. 315/2001 Z. z.) a teda ani tento spôsob nemôže predstavovať určitú „alfu-omegu“ tak, ako to prezentuje právny zástupca žalobcu.
Z uvedeného dôvodu si žalovaný dovolí znovu, tentokrát v krátkosti, vysvetliť predmetný prepočet priemerného služobného času žalobcu, ktorý predkladá ako prílohu tohto vyjadrenia.
Žalovaný súdu prvej inštancie predložil prepočet skutočne odpracovaných hodín, do ktorých zavrhoval všetky hodiny v zmysle článku 2 ods. 1 smernice 2003/88/ES. V tomto smere poukazujeme napríklad na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3C/18/2023 zo dňa 02.02.2024, cit.: „Fond pracovného času v každom mesiaci nie je veličina, z ktorej by sa malo vychádzať, pretože ide len o vyjadrenie počtu pracovných hodín, ktoré má zamestnanec pri jeho spôsobe rozvrhnutia pracovného času k dispozícií, nevyjadruje reálne číslo, koľko zamestnanec v práci za mesiac skutočne odpracoval.“ Žalovaný teda poukazuje na článok 2 ods. 2 smernice 2003/88/ES, cit.: „čas odpočinku je akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom.“ Zároveň žalovaný poukazuje na § 97 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z., ktorý posudzuje určité časy odpočinku ako služobný čas, avšak tieto časy odpočinku nie sú služobným časom. Ustanovenie § 97 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. predmetné časy odpočinku len posudzuje ako služobný čas z dôvodu, aby sa aj tento čas odpočinku, za ktorý žalobcovi patrí náhrada mzda, odzrkadlil vo fonde pracovného času a teda aj na výplatných páskach.
Z uvedeného dôvodu žalovaný do kolónky „počet odslúžených celých zmien“ započítava celkový počet 24-hodinových zmien v tom-ktorom mesiaci, ktorý na účely výpočtu jeho skutočného pracovného času (teda na účely stĺpca „počet skutočne odslúžených hodín v mesiaci“) násobí číslom 24.
Následne pracovný čas žalobcu sa započítava aj do stĺpca „počet odslúžených hodín mimo celých zmien“, v ktorom sa premieta pracovný čas žalobcu v dňoch, v ktorých neodpracoval celých 24 hodín. Ide o dni napríklad poldňovej dovolenky alebo iného voľna, návštevy lekára alebo sprevádzanie rodinného príslušníka do lekárskeho zariadenia, pracovný čas počas rekondičných pobytov, či školenia alebo zvyšovanie kvalifikácie.
Pracovný čas žalobcu sa premieta aj v stĺpci „celkový čas zásahu po ukončení služobného dňa po 7:00 hod.“, nakoľko ide o čas, kedy má žalobca výjazd v ranných hodinách, kedy mu už má skončiť 24-hodinová služba, avšak z dôvodu potreby výmeny zmien zostáva v práci aj po ukončení jeho pracovného dňa. Ide teda o pracovný čas, ktorý trávi výkonom služby po 7:00 hod. a tento čas po 7:00 hod. teda nemožno premietnuť v stĺpci „počet odslúžených celých zmien“, keďže tento predstavuje iba 24 hodín.
Uvedené 3 stĺpce sa spočítajú do stĺpca „počet skutočne odslúžených hodín v mesiaci“ a tieto predstavujú delenca v rovnici pri výpočte jeho priemerného služobného času.
Stĺpec „počet dní v mesiaci“ predstavuje celkový počet dní v mesiaci. Avšak smernica 2003/88/ES v článku 16 písm. b) ustanovuje dni, ktoré nemožno použiť na kompenzáciu pracovného času žalobcu v iných dňoch. Ide o dni času odpočinku, počas ktorých žalobca odpracuje 0 pracovných hodín, avšak tento deň nemožno použiť v priemerovaní jeho pracovného času na účely článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES.

Uvedeným postupom sa ponižuje deliteľ a zvyšuje sa podiel, čím smernica 2003/88/ES poskytuje zvýšenú ochranu pracovníkom. Žalovaný uvádza, že smernica 2003/88/ES považuje za neutrálne dni iba dni riadnej ročnej dovolenky v rozsahu 4 týždňov (v plachtách služieb označené ako „DOV“) a všetky dni práceneschopnosti (v plachtách služieb označené ako „PN“, „PNK“ a „OČR“). Žalovaný uvádza, že na účely neutrálnych dní považuje všetku „DOV“, „PN“, „PNK“, „OČR“ a nad rámec aj dni „VSZ“.
Z uvedeného dôvodu v stĺpci „počet dní DOV, OČR, PN, PNK, VSZ“ sa premietajú neutrálne dni, ktoré nie sú zahrnuté v stĺpci „započítané dni“ a teda sa nevyužívajú na výpočet priemerného služobného času žalobcu.
Výsledkom je teda stĺpec „priemerný počet skutočne odslúžených hodín za týždeň“, ktorý predstavuje podiel medzi delencom (počet skutočne odslúžených hodín v mesiaci) a deliteľom (priemerný počet týždňov v sledovanom období).
V zmysle predmetných prepočtov služobného času žalobcu máme za to, že do práva žalobcu v zmysle článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES bolo zasiahnuté len minimálne v 1. referenčnom období v rozsahu 0,655 hodín týždenne, čo predstavuje 17,03 hodín v rozsahu šiestich mesiacov (0,655 x 26,000) a teda len toto je rozsah voľného času, o ktorý mohol žalobca prísť a minimálne v 4. referenčnom období v rozsahu 0,471 hodín týždenne, čo predstavuje 11,641 hodín v rozsahu šiestich mesiacov (0,471 x 24,715).
Z uvedeného dôvodu je na žalobcovi, aby preukázal, aká nemajetková ujma mu v tomto rozsahu vznikla, akým spôsobom mu bolo teda zasiahnuté do bežného života a zároveň aj aby dokázal prípadné tvrdenia, že 17 hodín v rozsahu 182 dní či necelých 12 hodín v rozsahu 173 dní by využil určitým iným spôsobom.
Žalovaný v tomto zmysle odkazuje na rozhodnutia súdov, ktoré žalovaný citoval v úvode tohto vyjadrenia a teda na skutočnosť, že nemajetková ujma je ujma vo vnútornej osobnej sfére človeka a teda je na žalobcovi, aby preukázal skutočný dopad toho, že v práci v rozmedzí 3 rokov strávil spolu o 28,6 hodín viac.
Sám žalobca v žalobe poukázal na podmienky náhrady škody vzniknutej porušením únijného práva zo strany členského štátu v prípade, ak sú splnené 3 podmienky: 1/ cieľom porušenej právnej normy Európskej únie je priznať jednotlivcom práva a porušenie je dostatočne závažné.
Žalovaný nepovažuje porušenie v rozsahu 28,6 hodín v rozmedzí 3 rokov za na toľko závažné, aby akýmkoľvek spôsobom opodstatňovalo akúkoľvek výšku náhrady nemajetkovej ujmy, tobôž nemajetkovej ujmy vo výške, ktorú žalobca žiada.
Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že k porušeniu smernice 2003/88/ES došlo naozaj iba minimálne v prvom a štvrtom prípade referenčných období a teda na skutočnosť, že žalovaný napravil tento nežiadúci stav a prinavrátil žalobcovi pracovné podmienky tak, ako to vyžaduje smernica.
Žalovaný má za to, že ide o nesmierne dôležitú skutočnosť v predmetnom konaní a súd je povinný na ňu prihliadnuť.
Žalovaný zároveň aj poukazuje na skutočnosť, že v referenčnom období apríl – september 2021 došlo k prekročeniu 48 hodín z dôvodu výjazdu modulu v auguste 2021 do Grécka a v referenčnom období október 2022 – marec 2023 z dôvodu účasti na lezeckom výcviku, školení inštruktorov a výcviku modulu GFFV.
V.
K výške nemajetkovej ujmy
Z opatrnosti žalovaný však poukazuje aj na výšku nemajetkovej ujmy, ktorú žiada žalobca. Predmetná žalovaná suma predstavuje marginálny rozdiel oproti najnovším rozsudkom okresných súdov, resp. krajských súdov, v predmetných veciach. Súdna prax v prípadoch, kedy došlo k porušeniam smernice 2003/88/ES sa ustálila v rozsahu 1.500 Eur až 2.500 Eur.
Žalovaný preto poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/85/2023 zo dňa 06.03.2024, cit: „Napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný z dôvodu neodôvodnenia priznanej výšky nemajetkovej ujmy 6.996,04 Eur. Zároveň súd v svojom rozhodnutí neprihliadal na bežnú rozhodovaciu prax súdov v obdobných prípadoch, v ktorých súdy priznávajú priemernú náhradu približne 2 500 eur, (...)“ a ďalej v bode 26., cit.: „ (...) výška náhrad nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch iných žalobcov sa pohybuje v rozpätí od 1 500 € do 2.500 € (viď rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/35/2022, 6Co/60/2022, 6Co/193/2022, 6Co/102/2022, 11Co/222/2020, 11Copr/1/2020, 11CoPr/4/2020 – vo všetkých priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 2 000 €, sp. zn. 2CoPr/3/2019 – priznaná náhrada 1 500 € a sp.zn. 6Co/129/2022 – priznaná náhrada 2 500 €).“
Z rovnakého dôvodu žalovaný poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/7/2023 zo dňa 09.01.2024, ktorým odvolací súd rovnako zrušil rozhodnutia súdu prvej inštancie a vec vrátil na nové konanie taktiež poukazujúc na rôzne rozhodnutia krajských súdov, v ktorých je za „bežnú prax súdov“ označovaná čiastka od 1.500,- Eur do 2.500,- Eur.

Žalovaný z rovnaké dôvodu poukazuje ďalej aj na nedávne uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/82/2023 zo dňa 03.04.2024, ktorým rovnako zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie konštatujúc, že priznaná suma 4.445,48 Eur je nedôvodne vysoká.
Žalovaný ďalej poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/66/2023 zo dňa 19.06.2023 bod 46., ktorý sa priklonil k rovnakému záveru a zrušil rozsudok Okresného súdu Michalovce č. k. 5C/22/2022-150 zo dňa 05.12.2022, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.640,93 Eur a vec vrátil na nové konanie.
Žalovaný poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach 11CoPr/1/2023 zo dňa 17.04.2024, ktorý rovnako v bode 12. a 13. stanovil spôsob stanovenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj bežnú prax súdov v rozsahu 1.500,- Eur až 2.500,- Eur.
Žalovaný si dovolí poukázať aj na niekoľko ďalších rozhodnutí a výšku súm, ktorá bola priznaná v obdobných prípadoch, napríklad:
- Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9CoSp/4/2020 z 5.5.2021 – 2.089 Eur,
- Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/1/2020 z 19.11.2020 – 2.000 Eur,
- Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/54/2020 z 3.12.2020 – 2.452,92 Eur,
- Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/60/2019 z 5.3.2020 – 1.500 Eur,
- Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoPr/4/2019 z 6.5.2020 – 1.500 Eur,
- Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15Co/6/2020 z 24.11.2020 – 243,98 Eur,
- Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/193/2023 z 19.04.2024 – 1.500 Eur,
- Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2C/17/2021 z 20.5.2022 – 2.100 Eur,
- Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2C/15/2021 z 27.5.2022 – 2.100 Eur,
- Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5C/16/2021 z 19.4.2022 – 2.100 Eur,
- Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3C/15/2021 z 11.5.2022 – 2.400 Eur,
- Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21C/60/2022 z 02.02.2023 – 0,00 Eur,
- Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 16C/11/2023 z 30.01.2024 – 0,00 Eur,
- Rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 21C/45/2023 z 10.04.2024 – 1.200 Eur,
- Rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 5C/76/2023 z 11.01.2024 – 1.500 Eur.

Respektíve aj iné rozhodnutia, ako napríklad rozhodnutie Okresného súdu Košice II sp. zn. 37Cpr/6/2016 zo dňa 29.11.2021 (priznaná suma vo výške 1.500,- Eur), rozhodnutie Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 25C/29/2019 zo dňa 24.11.2020 (priznaná suma vo výške 1.200,- Eur), rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 19C/23/2022 zo dňa 10.11.2022 (priznaná suma vo výške 1.000,- Eur).
V skratke žalovaný poukazuje aj na rozhodnutia Okresného súdu Pezinok sp. zn. 47C/3/2022, 9C/43/2022, 4C/60/2022, 47C/2/2022, 45C/63/2022, 8C/64/2022 alebo 8C/51/2023, ktorými súd priznal po 2.500,- Eur; rozhodnutia Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 12C/24/2023, 6C/29/2023, 17C/12/2023, 17C/13/2023, 17C/16/2023, 17C/17/2023 alebo 10C/6/2023, ktorými súd priznal 2.000,- Eur; rozhodnutia Okresného súdu Rožňava sp. zn. 6C/35/2023, 6C/36/2023, 6C/37/2023, 6C/38/2023, 6C/88/2023, 11C/56/2023, 11C/89/2023 alebo 1C/38/2023, ktorými súd priznal 2.000,- Eur; rozhodnutia Okresného súdu Prievidza sp. zn. 8C/23/2023, 8C/24/2023 alebo 8C/34/2023, ktorými súd priznal 2.000,- Eur; rozhodnutie Okresného súdu Trebišov sp. zn. 13C/7/2023, ktorým súd priznal 2.000,- Eur.
Je zrejmé, že súdy po celej Slovenskej republike sa neprikláňajú k matematickému výpočtu nemajetkovej ujmy.
Zároveň je zrejmé, že súdy mimo Banskobystrického kraja, resp. aj niektoré súdy v rámci Banskobystrického kraja, priznávajú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 1.000,- Eur až 2.500,- Eur, resp. viac iba v odôvodnených prípadoch a aj to len do výšky približne 3.500,- Eur.
Žalovaný zároveň dodáva, že súdy Slovenskej republiky skúmajú aj samotné porušenie smernice 2003/88/ES a jeho rozsah, nakoľko nemožno generalizovane ustanoviť, že by nesprávna, resp. neúplná transpozícia smernice 2003/88/ES zakladala akýkoľvek nárok tomu-ktorému žalobcovi bez bližšieho zisťovania špecifických osobitostí toho-ktorého prípadu.
Žalovaný preto považuje za dôvodné, aby aj v tomto prípade sa súd zaoberal predloženými výpočtami priemerného týždenného služobného času žalobcu a na tieto prihliadol pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy.
Žalovaný dodáva, že nepovažuje žalobu za dôvodnú a nakoľko nedošlo k zásahu do práv žalobcu podľa článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES v takom rozsahu, aby odôvodňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v akejkoľvek výške, keď má žalovaný za to, že nedošlo k takému porušeniu, aby bolo možné ho konštatovať ako „závažné“. Avšak, žalovaný z opatrnosti predostrel súdu najnovšie rozhodnutia iných súdov v Slovenskej republike, ktoré sa vyjadrili k výpočtu, ako aj stanoveniu výšky nemajetkovej ujmy.
VI.

K niektorým tvrdeniam žalobcu
K bodu 11 repliky žalovaný uvádza, že prepočet predostretý žalovaným vychádza priamo zo smernice 2003/88/ES, keďže práve žalobca považuje zákon č. 315/2001 Z. z. za neaplikovateľný z dôvodu, že v ňom nie je transponovaná smernica 2003/88/ES úplne. Z uvedeného dôvodu žalobca predostrel súdu prvého stupňa výpočet priemerného týždenného pracovného času, ktorý vyplýva, ako už bolo vyššie uvedené, priamo zo smernice 2003/88/ES tak, ako to tvrdí žalobca.
Nakoľko žalobca tvrdí, že nedošlo k úplnej transpozícií smernice 2003/88/ES a teda je nevyhnutné aplikovať smernicu 2003/88/ES priamo, tak žalovaný pristúpil k prepočtu priemerného týždenného služobného času podľa tejto smernice a odklonil sa od dikcie zákona č. 315/2001 Z. z. Zároveň žalovaný dodáva, že ak by sme šli podľa zákona č. 315/2001 Z. z., tak tento bol rovnako dodržaný.
K bodu 12 repliky žalovaný uvádza, že § 97 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. nepovažuje, ale len posudzuje tieto časy odpočinku ako výkon štátnej služby. Žalobca veľmi nesprávne používa slovo „považovať" a nezmyselne ho zamieňa s pojmom „posudzovať". Z gramatického výkladu predmetného ustanovenia je zrejmé, že pojem „posudzuje" neznamená, že predmetné časy odpočinku sú výkonom štátnej služby. Predmetné časy odpočinku sa len posudzujú ako výkon štátnej služby, čo predstavuje diametrálny rozdiel v tvrdeniach žalobcu a skutočnosťou podľa § 97 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z.
Predmetný rozdiel sa vzťahuje teda aj na bod 11 repliky na strane 14, kedy žalobca tvrdí, že je jedno či sa na účely mzdy evidujú odpracované hodiny alebo nie, keďže údajne jeho plat vychádza z tarifného platu v závislosti od konkrétnej platovej triedy. Je zrejmé, že tvrdenie žalobcu je nepravdivé a to z dôvodu, že v prípade, ak by sa predmetné časy odpočinku neposudzovali ako výkon štátnej služby, tak by žalobca v žiadnom mesiaci nenaplnil fond pracovného času a teda by mu nemohla byť vyplatená ani odmena podľa platových tabuliek. Preto je nanajvýš podstatné, či sa teda tieto časy posudzujú ako výkon štátnej služby alebo nie a teda tvrdenia žalobcu na strane 14 repliky sú zavádzajúce a nepravdivé.
K časti repliky „K pojmu priemerný čas" žalovaný uvádza, že nie je podstatné, či ustálime referenčné obdobie podľa smernice 2003/88/ES alebo podľa zákona č. 315/2001 Z. z. Zo smernice celkom zrejme vyplýva, že pri protipožiarnych službách je referenčné obdobie na výpočet priemerného týždenného pracovného času 6 mesiacov. Vyplýva to z účelu predmetných ustanovení, keďže v prípadoch podľa článku 17 je nevyhnutné na účely zabezpečenia chodu predmetných odvetví, ktoré vyžadujú neustálu činnosť, aby bolo možné sa odchýliť od 4-mesačných referenčných období a toto obdobie rozšíriť až do rozsahu 12 mesiacov v určitých špecifických prípadoch za podmienok stanovených smernicou 2003/88/ES. Z uvedeného dôvodu žalovaný poukazuje na článku 19, ktorý stanovuje, že referenčné obdobie v tomto prípade je 6 mesiacov.
Zároveň, nakoľko žalobca veľmi zmätočne preskakuje zo smernice 2003/88/ES na zákon č. 315/2001 Z. z. a späť podľa toho, ktoré ustanovenie mu vyhovuje viac, žalovaný uvádza, že predmetná časť smernice a teda referenčné obdobie dlhé 6 mesiacov bola s určitosťou transponovaná aj do vnútroštátneho právneho poriadku Slovenskej republiky. Účel § 86 zákona č. 315/2001 Z. z. je totožný s účelom článkov 16 a 19, teda rozvrhnutie služobného času do určitých referenčných období. Tieto ustanovenia vytvárajú priestor na rozvrhovanie služieb do určitého časového rozmedzia, v rámci ktorého sa počíta priemerný pracovný čas. V podmienkach Slovenskej republiky sa toto časové rozmedzie chápe ako 6 kalendárnych mesiacov v rade, konkrétne v čase od januára do júna a od júla do decembra. Zároveň zo smernice 2003/88/ES vyplýva len, že referenčné obdobie predstavuje 6 kalendárnych mesiacov po sebe a vôbec ho „neukotvuje" do konkrétnych kalendárnych mesiacov.
Z uvedeného dôvodu, ak prijmeme argumentáciu žalobcu, že smernica 2003/88/ES bola nesprávne transponovaná a je nevyhnutné ju aplikovať priamo, tak na účely predmetného súdneho konania, ako aj ďalších obdobných, možno prijať záver, že podľa smernice 2003/88/ES vychádzame zo šiestich po sebe nasledujúcich mesiacov na účely výpočtu priemerného pracovného času žalobcu a teda obdobie posledných 3 rokov rozdelíme do šiestich 6-mesačných referenčných období, v rámci ktorých vypočítame priemerný pracovný čas žalobcu.
Z priložených tabuliek prepočtu priemerného týždenného pracovného času žalobcu celkom zjavne vyplýva, že v 6-mesačných referenčných obdobiach došlo k minimálnemu prekročeniu maximálneho týždenného pracovného času v zmysle článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES a to v rozsahu približne 28,6 hodín za celé žalované obdobie. Žalovaný v tomto smere odkazuje na skutočnosť, že sa nejedná o závažné porušenie smernice 2003/88/ES a zároveň na skutočnosť, že ak by aj súd posúdil, že je prvý predpoklad náhrady škody naplnený, tak neexistuje nemajetková ujma, ktorá by žalobcovi mohla vzniknúť v nadväznosti na skutočnosť, že v práci strávil o 28,6 hodín viac za 3 roky než mal.
K bodu VII. repliky žalovaný uvádza, že predmetom žaloby nie je otázka, či sa má služobná pohotovosť započítavať do fondu pracovného času na účely výplaty plnej zložky mzdy, ale otázka,

že ak započítame služobnú pohotovosť do pracovného času, či dôjde k prekročeniu 48-hodinového maximálneho týždenného pracovného času.
Z uvedeného dôvodu žalovaný dodáva, že do predložených tabuliek priemerného týždenného pracovného času žalobcu sa započítavajú v časti pracovného času:
1/ výkon štátnej služby,
2/ služobná pohotovosť,
3/ školenia,
4/ zvyšovanie kvalifikácie a
5/ rekondičné pobyty.“

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k predmetnému vyjadreniu žalovaného nesúhlasil s výpočtami žalovaného priemerného týždenného pracovného času a vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:
„Žalovaný si v rámci jeho najnovšej verzie obhajobných tvrdení v týchto sporoch vytvoril zavádzajúci „vzorec“ výpočtu údajného priemerného týždenného pracovného času, ktorý nastavil tak, aby umelo znížil výsledný pracovný čas a to nielen nesprávnym (ne)zohľadnením jednotlivých ustanovení Zákona o hasičskom a záchrannom zbore a Smernice 2003/88/ES, ale dokonca aj nezohľadnením tých údajov o odpracovaných hodinách, ktoré vyplývajú aj zo žalovaným predložených listín. V mojom prípade takto žalovaný v jeho výpočte môjho údajného priemerného týždenného služobného času nezohľadnil 170:40 hodín (t. j. 170 hodín a 40 minút), ktoré som preukázateľne odpracoval!
Žalovaný taktiež podľa môjho názoru účelovo a nesprávne interpretuje jednotlivé ustanovenia ZoHaZZ ako aj ustanovenie Smernice, pričom takýmto spôsobom sa snaží prezentovať záver, že k porušovaniu práv zásahových hasičov a k prekračovaniu limitov pracovného času vlastne nedochádza, čo je však v absolútnom rozpore so skutočnosťou. Skutkové ako aj právne tvrdenia žalovaného uvedené v Duplike, rovnako ako aj údaje v tabuľke označenej ako „Výpočet priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“, preto v celom rozsahu popieram ako zjavne nesprávne a zavádzajúce.
III.
K nemajetkovej ujme
3. Žalovaný naďalej tvrdí, že sa mojou žalobou v skutočnosti domáham akéhosi „mzdového nároku“, pričom spochybňuje moje tvrdenia o tom, že táto jeho námietka bola súdmi v sporoch o takejto žalobe vo viac ako 100 prípadoch odmietnutá.
K tomuto uvádzam, že pokiaľ som v odseku 4 môjho predchádzajúceho písomného podania, označeného ako „Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe, v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 13C/24/2024“ zo dňa 22.07.2024 (ďalej aj „Replika žalobcu“) uvádzal, že námietka žalovaného o „mzdovom nároku“ bola súdmi doposiaľ vo viac než 100 prípadoch odmietnutá, tak na tomto tvrdení ako na úplne presnom a vecne správnom naďalej trvám.
Žalovaný totiž opätovne akosi „prehliadol“, že toto moje tvrdenie sa výslovne týkalo prípadov, „v ktorých súdy posudzovali právne identickú žalobu, akou je aj moja žaloba v tomto spore (t. j. v sporoch, v ktorých žalobcov hasičov zastupoval môj právny zástupca).“ Presne tak totiž znela formulácia uvedeného tvrdenia. Je očividné a z formulácie daného tvrdenia snáď pre každého jednoznačné, že citované tvrdenie som vzťahoval na rozhodnutia súdov o žalobách, ktoré boli vo všetkých relevantných skutočnostiach právne identické s moju žalobou. Samotnému žalovanému je nepochybne známe, že v žiadnom z týchto prípadov za predchádzajúce obdobie viac než 3,5 roka, odkedy môj právny zástupca zastupuje žalobcov – hasičov v týchto sporoch, s predmetnou námietkou o „mzdovom nároku“ nikdy neuspel a ak by tomu tak nebolo, nemal by žalovaný žiadny problém takéto rozhodnutie súdu označiť.
Ak už totiž žalovaný chce porovnávať právne názory či závery súdov, mal by porovnávať priamo porovnateľné – v tomto smere by teda mal žalovaný porovnávať závery súdov vyslovené pri posudzovaní identicky uplatnených a dokazovaných nárokov. Zjavne nie je náhoda, že vo spomedzi všetkých tých súdnych rozhodnutí, ktoré žalovaný zmieňuje v celej Duplike, snažiac sa tým podložiť tvrdenie o údajne neprimeranej výške mnou žalovaného odškodnenia a „mzdovom nároku“, žalovaný neuvádza ani jediné z doposiaľ 73 právoplatných rozhodnutí súdov (a keďže žalovaný bežne poukazuje aj na neprávoplatné rozhodnutia, tak by takto mohol poukázať aj na ďalších min. 50 doposiaľ neprávoplatných rozhodnutí, ktoré sú v štádiu odvolacieho konania po odvolaní žalovaného), ktoré prejednávali skutočne „právne identickú žalobu“ o akú ide aj v tomto prípade.
Nie je mi bližšie známe, ako boli koncipované žaloby v tých iných sporoch, z rozhodnutí z ktorých žalovaný rozsiahlo cituje, ako boli tam uplatnené nároky skutkovo a právne preukazované a odôvodňované. Zo skúseností zo všetkých doterajších súdnych sporov, v ktorých môj právny zástupca zastupoval žalobcov – hasičov je však zrejmé, že žalovaný ďalej pokračuje v tom spôsobe procesnej

obrany, aký prezentoval vo všetkých predchádzajúcich obdobných sporoch. Je signifikantné, že jeho rozhodujúce právne tvrdenia sa pravidelne menia, keďže žalovaný v uplynulých rokoch poskytol súdom už mnoho verzií tvrdení o tom, aký je vlastne priemerný týždenný pracovný čas hasičov, či je tento ešte stále u každého zásahového hasiča v trvaní 47,84 hodín týždenne tak, ako to niekoľko rokov tvrdil v predchádzajúcich sporoch na tunajšom súde a na základe čoho sa teda zmenil na ním aktuálne tvrdený priemerný týždenný pracovný čas, aké dlhé sú vlastne ním tvrdené „referenčné obdobia“, či 4, 6 alebo 12 mesačné, kedy začínajú plynúť a najmä ktorým konkrétnym ustanovením právneho predpisu bola úprava referenčných období transponovaná (prevzatá) do nášho vnútroštátneho právneho poriadku. Tieto neustále sa meniace tvrdenia žalovaného sú predpokladám súdu dobre známe aj z predchádzajúcich súdnych sporov mojich kolegov hasičov, v ktorých súd už rozhodol.
Je bežným postupom žalovaného, že si z rozhodnutí súdov pravidelne vyselektuje niektorú, z kontextu vytrhnutú vetu či pasáž odôvodnenia, ktorá by zrejme mala vyznievať v prospech žalovaného, a následne na ňu paušálne poukazuje vo všetkých ostatných sporoch bez ohľadu na to, či takýto právny názor súdu vyslovený v inom spore za úplne iných procesných okolností je vzhľadom na konkrétny spor vôbec použiteľný. Je síce faktom, že súdy rozličným spôsobom posudzovali a priznávali žalobcom výšku nemajetkovej ujmy, avšak žalovaný samozrejme selektívne poukazuje len na tie súdne rozhodnutia (mnohé pritom doposiaľ neprávoplatné), v ktorých síce súdy žalobcom priznali nižšiu sumu, avšak už zjavne vedome neuvádza, z akých dôvodov a v akých prípadoch tomu tak bolo. V tomto smere mi je pritom známe, že žalobcovia (hasiči) v sporoch, na ktoré žalovaný poukazuje, vyčísľovali a aj dôkazne preukazovali výšku nároku úplne iným spôsobom, než aký som uplatnil ja v tomto konaní ako aj ďalší moji kolegovia, ktorých zastupoval môj právny zástupca.
Nemožno opomenúť ani tú zásadnú skutočnosť, že žalobcovia v žalovaným uvádzaných sporoch ani nenapádali zamietajúce výroky rozsudkov odvolaním a teda odvolací súd sa v tých prípadoch ani nevenoval tomu, či by prípadne výška odškodnenia nebola primeraná aj vo vyššej (teda žalovanej) sume. Za týchto okolností je potom nekorektné až zavádzajúce poukazovanie žalovaného na „bežnú prax súdov“ kedy súdy priznali žalobcom „čiastky od 1.500,- Eur do 2.500,- Eur“ a to už len preto, že procesný postup žalobcov a okolnosti v ním označovaných sporoch boli zjavne iné, než je tomu v tomto mojom spore. Žalovaný pochopiteľne nikdy neuvedie ani neoznačí žiadne súdne rozhodnutie výšku priznaného nároku v sporoch, v ktorých súdy skutočne prejednávali práve takú (právne identickú) žalobu, o akú ide aj v mojom prípade.
Žalovaný taktiež neberie vôbec ohľad na to, že ak napríklad Najvyšší súd Slovenskej republiky v nejakom rozhodnutí uvedie názor na posudzovanie výšky nemajetkovej ujmy, nie je tento právny názor automaticky bez ďalšieho bezvýhradne aplikovateľný v každom spore, v ktorom sa len analogicky použijú ustanovenia o ochrane osobnosti. Presne o takú situáciu sa jedná aj v prípade žalovaným označovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/29/2021 zo dňa 31.01.2023, v ktorom však súd vychádzal z absolútne neporovnateľných skutkových okolnostní, ktoré zakladali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. V danom prípade totiž išlo o nárok pozostalých po obeti dopravnej nehody, čiže išlo o skutkové aj právne okolnosti neporovnateľné s týmto sporom. Tvrdenie žalovaného, podľa ktorého „prípadný odklon od v zásade nového rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.01.2023 predstavuje zásah do práva na spravodlivý proces, čím sa narušuje princíp právneho štátu ustanovený v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“, je očividne zavádzajúce a vecne aj právne neopodstatnené.
Rovnako novým nie je na prístup žalovaného, kedy rozsiahlo avšak selektívne poukazuje na neprávoplatné rozhodnutia prvoinštantných súdov aj napriek tomu, že tieto zjavne boli napadnuté odvolaním (a to paradoxne vždy aj samotného žalovaného), pričom z týchto rozhodnutí si znova povyberá len tie časti odôvodnení, ktoré mu situačne vyhovujú. Samozrejme však to, či sa s týmito právnymi názormi stotožnil alebo nestotožnil odvolací súd v prípade podaného odvolania, to už žalovaný nikdy neuvádza. Na rozdiel od žalovaného ja vo svojom predchádzajúcom vyjadrení (Replike žalobcu) a aj v tomto aktuálnom vyjadrení porovnávam len priamo porovnateľné a právoplatné rozhodnutia súdov, v ktorých súdy posudzovali právne identickú žalobu, akú som podal aj ja v tomto spore, pričom tu (v záujme odstránenia pochybností žalovaného o tom, čo je „právne identická žaloba“) znova dodávam, že hovorím o doposiaľ 73 právoplatných rozhodnutiach, ktoré boli preskúmané odvolacím súdom a v ktorých mojich kolegov – žalobcov hasičov, právne zastupoval môj právny zástupca.
4. Za zavádzajúce, až doslova demagogické, považujem tvrdenia žalovaného, podľa ktorých „žalovaný poukazuje aj na najnovšie uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veciach právneho zástupcu G. A. H., ktorými Krajský súd v Banskej Bystrici vrátil súdom prvej inštancie na nové konanie (...) a to z dôvodu, že Okresný súd Lučenec porušil zásadu „ne ultra petitum“, keď rozhodol vo veci priznaním plnej výšky žiadanej žalobcom, ktorú si vypočítal totožným spôsobom ako v tomto prípade.“

Žalovaný týmto očividne dáva do súvisu fakt o zrušení predmetných rozhodnutí odvolacím súdom s tým, že žalobcovia v tých prípadoch vyčísľovali výšku žalovanej sumy identickým spôsobom, ako som to aplikoval aj ja v mojej žalobe, čím chce žalovaný zjavne naznačiť, že sa odvolací súd od akceptovania tohto spôsobu stanovenia výška žalovaného nároku odklonil. Toto však samozrejme nie je pravdou.
Skutočným dôvodom, pre ktoré odvolací súd zrušil rozhodnutia senátu 16C Okresného súdu Lučenec bol ten, že súd (resp. sudca tamojšieho súdu) odmietol rešpektovať doterajšiu rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, čo výslovne konštatoval vo svojich rozhodnutiach. Zároveň prisúdený nárok právne kvalifikoval ako „stratu nádeje na zmenu legislatívy“ s odškodnením vo výške 500,- Eur za každý mesiac žalovaného obdobia, ďalej neaplikoval analogicky ustanovenia § 11-13 OZ, ale postupoval podľa zákona č. 513/2004 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci a u každého so žalobcov považoval za primerané odškodnenie sumu vo výške prevyšujúcej 19.500,- Eur.
Odvolací súd tak prvoinštančnému súdu v zrušujúcom uznesení vytýkal to, že sa zaoberal iným plnením, než bolo v žalobe uvedené a tieto skutočnosti boli práve dôvodom na konštatovanie, že prvoinštantný súd porušil zásadu „ne ultra petitum“. Táto skutočnosť je očividná už zo samotného znenia uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/27/2024 zo dňa 30.05.2024, na ktoré sa žalovaný odvoláva:
„9.1 Odvolací súd však konštatuje, že v posudzovanej veci išlo o otázku „iura novit curia“, ale o otázku skutkovú. Žalobca v žalobe uplatnený nárok skutkovo vymedzil tak, že si uplatňuje nárok, ktorý mu vznikol v dôsledku dlhodobého zásahu do jeho osobnostných práv; domáhal sa náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy, ktorú vyčíslil podľa počtu hodín nariadenej služobnej pohotovosti, ktoré reálne odslúžil a ktoré hodiny mu neboli, v rozpore s čl. 2 ods.1 a čl. 6 písm. b) smernice č. 2003/88/ES, započítané do fondu pracovného času. Žalobca sa nedomáhal nároku z dôvodu straty nádeje na zmenu legislatívy; rovnako sa nedomáhal nemajetkovej ujmy za počet hodín odpracovaných nad smernicou č. 2003/88/ES stanovený limit 48 hodín týždenne v rámci jednotlivých referenčných období.
9.2 Súd prvej inštancie, ktorý vlastným výpočtom určil výšku náhrady nemajetkovej ujmy odôvodňujúc uvedené stratou nádeje na zmenu legislatívy, svojim postupom nahradil procesnú aktivitu žalobcu a porušil tým zásadu „ne ultra petitum“ predpokladanú ustanovením § 216
C.s.p. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že súd v konečnom dôsledku priznal žalobcovi len ním uplatnené plnenie vo výške 6.201,36 Eur, nakoľko v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že žalobcovi „patrí nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za stratu nádeje na zmenu legislatívy za mesiace od 02.09.2020 až do 02.12.2023 v celkovej sume 19.500,- Eur.“.
10. Keďže je v sporovom konaní základnou povinnosťou žalobcu uviesť rozhodujúce skutkové tvrdenia a predložiť dôkazy za účelom ich preukázania a žalobca svoj nárok v žalobe odôvodnil porušovaním práva na ochranu súkromia a rodinného života, práva na ochranu zdravia a práva na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky, nebol daný dôvod, aby súd prvej inštancie vytváral nový/iný právny nárok a skutkovo ho inak odôvodňoval (výpočet, koľko hodín v každom referenčnom období žalobca odpracoval nad smernicou stanovený limit; strata nádeje na zmenu legislatívy).
10.1 Zároveň platí, že súd má poznať svoju vlastnú judikatúru, t.j. rozhodnutia iných sudcov (resp. senátu) toho istého súdu. Rozhodovacia prax Okresného súdu Lučenec (ako aj iných okresných súdov v obvode pôsobnosti konajúceho krajského súdu) je jednotná v názore, že v obdobných veciach si žalobcovia správne uplatňujú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na ustanovenia § 11 - § 13 Občianskeho zákonníka, ktoré závery boli niekoľkokrát potvrdené odvolacím súdom; predmetné ustanovenia sú totiž obsahom aj účelom najbližšie náhrade škody spôsobenej jednotlivcovi porušením práva únie; inštitútom najbližším prejednávanej veci tak nie je odškodnenie za nezákonnú väzbu, konštatovanie súdu prvej inštancie v tomto smere nebolo správne.
(...)
12. S ohľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie svojim postupom (aplikáciou ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.; odôvodňujúc priznanie uplatneného nároku stratou nádeje na zmenu legislatívy) prekročil rámec vymedzeného petitu tým, že žalobcovi priznal plnenie z iného skutkového, než v žalobe vymedzeného, základu, čím porušil zásadu „ne ultra petitum“; uvedené malo za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces.“
V skutočnosti teda odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie to, že nepostupoval podľa doterajšej rozhodovacej praxe či už svojho odvolacieho – Krajského súdu v Banskej Bystrici, alebo dokonca aj všetkých ostatných senátov svojho Okresného súdu Lučenec v sporoch o právne identických žalobách, práve naopak, túto prax vyslovene ignoroval a aj po zrušení jeho rozhodnutí odvolacím súdom postupuje v priamom rozpore s pre neho záväzným právnym názorom odvolacieho súdu. Rozhodnutia všetkých ostatných senátov tamojšieho súdu (Okresného súdu Lučenec), v ktorých súd postupoval podľa doterajšej ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v 73 prípadoch odvolacím súdom

prejednaných vecí (ktoré je identická s doterajšou rozhodovacou praxou senátov Okresného súdu Zvolen), neboli ani v jedinom prípade zrušené.
Je teda očividné, že dôvody zrušujúcich uznesení odvolacieho súdu nemali absolútne žiadny súvis s tým, čo naznačuje žalobca, a to že súd „rozhodol vo veci priznaním plnej výšky žiadanej žalobcom, ktorú si vypočítal totožným spôsobom ako v tomto prípade“, práve naopak, ak by bol senát 16C Okresného súdu Lučenec postupoval (ako mimochodom všetky ostatné senáty tamojšieho súdu) podľa doterajšej rozhodovacej praxe súdov v rozhodnutiach o žalobách, v ktorých žalobcov zastupoval môj právny zástupca, tak jeho rozhodnutia by zrušené neboli. Keďže predpokladám, že aj autor posledne citovaného tvrdenia žalovaného je schopný čítať s porozumením rozhodnutia súdov, tak takéto tvrdenia žalovaného o tom, čo bolo dôvodom zrušenia daných rozhodnutí, považujem len za pokus o prvoplánové a až nedôstojné zavádzanie. Vzhľadom na postavenie žalovaného je pre mňa zarážajúce, že sa žalovaný zníži až k takémuto priehľadnému zavádzaniu.
5. Žalobou uplatnený spôsob výpočtu nároku - teda to, ako som vypočítal a uplatnil výšku žalovaného nároku - v žiadnom prípade neznamená, že žalobou uplatňujem „mzdový nárok“ tak, ako to v týchto sporoch pravidelne a zjavne účelovo tvrdí žalovaný. Tento spôsob výpočtu nároku som použil hlavne z dôvodu, že naša právna úprava neobsahuje spôsob stanovenia výšky náhrady škody z porušenia únijného práva. Stanovenie výšky nároku analogickým použitím § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ a § 122 ods. 1 ZoHaZZ naďalej považujem za logický a plne legitímny spôsob stanovenia výšky primeraného odškodnenia, ktorý súčasne rešpektuje zásadu ekvivalencie a efektivity tak, ako ich stanovuje judikatúra Súdneho dvora, pričom tento spôsob stanovenia výšky nároku je široko akceptovaný aj rozhodovacou praxou súdov o presne tak vymedzenej žalobe, akou je aj moja žaloba v tomto spore, nevynímajúc ani tunajší súd.
Opätovne zdôrazňujem, že podanou žalobou sa domáham náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy vyčíslenej podľa celkového počtu (súčtu) hodín určenej služobnej pohotovosti, ktoré som počas žalovaného reálne odslúžil (odpracoval) a ktoré mi neboli započítané do služobného (pracovného) času. Žalobou teda neuplatňujem nárok na náhradu škody vyčíslený za presný počet hodín odpracovaných nad 48 hodín týždenne, ako sa žalovaný snaží v týchto sporoch pravidelne účelovo tvrdiť a tomuto nesprávnemu a zavádzajúcemu tvrdeniu následne prispôsobuje svoju argumentáciu a procesnú obranu. Nesporným faktom, ktorý nijako nespochybňuje ani samotný žalovaný, je pritom tá skutočnosť, že žiadna z hodín určenej služobnej pohotovosti (aktuálne 8 hodín, do konca roka 2021 to bolo 7 hodín), ktorú každý hasič odpracuje v rámci každej jednej služobnej zmeny, nie je započítaná do odpracovaných hodín. Medzi nezapočítavaním služobných pohotovostí do pracovného času na jednej strane a prekračovaním limitu pracovného času na strane druhej je teda nevyhnutná súvislosť, kde k porušovaniu ustanovení o pracovnom čase dochádza kvôli formálnemu oddeleniu služobnej pohotovosti od služobného času a nepovažovaním takto odpracovaných hodín služobných pohotovostí za pracovný čas!
Ak by určené služobné pohotovosti (tvoriace aktuálne 1/3 z celkového času každej jednej 24 hodinovej hasičskej zmeny) boli reálne započítavané do pracovného času, nedochádzalo by k prekračovaniu či už vnútroštátne stanoveného resp. aj Smernicou obmedzeného maximálneho služobného (pracovného) času hasičov, pretože služobný čas hasičov by musel byť rozvrhnutý tak, aby pri započítaní určených služobných pohotovostí do pracovného času (teda pri považovaní pohotovostí za služobný čas) nedochádzalo k prekračovaniu stanoveného resp. maximálneho limitu pracovného času. K porušovaniu Smernice teda dochádzalo a naďalej dochádza nielen tým, že som pravidelne priemerne odpracoval viac, než maximálne prípustných 48 hodín týždenne (resp. vnútroštátnym právom a kolektívnymi zmluvami stanovených 38 hodín, resp. 37,5 hodín týždenne), ale zároveň a nevyhnutne už aj tým, že žiadna z odslúžených služobných pohotovostí mi nebola započítaná do služobného (pracovného) času. Vzhľadom na tieto skutočnosti som výšku žalovaného nároku odvíjal od súčtu hodín určenej služobnej pohotovosti, ktoré som vynásobil sumou predstavujúcou 20%, resp. 35% z príslušnej časti môjho služobného platu za každú konkrétnu hodinu. Práve tento postup pritom zohľadňuje a odškodňuje aj základné porušovanie článku 2 ods. 1 Smernice – teda nezapočítavanie týchto služobných pohotovostí do pracovného času. V tejto súvislosti zdôrazňujem, že s takýmto spôsobom určenia výšky nároku sa dominantne stotožňujú súdy prvej inštancie ako aj odvolací súd, zhodne považujúc takto uplatnený a vyčíslený nárok za dôvodný, preukázaný a zodpovedajúci aj požiadavke primeranosti.
6. Vzhľadom na samotný obsah žaloby je podľa môjho názoru právne nepochybné, že podstatou sporu a dôvodom podania žaloby nie je to, že som za výkon služobnej pohotovosti odmeňovaný inak (v podstatne nižšej sume), než za zostávajúcu časť môjho služobného času (teda za výkon služby). Je potom právne irelevantná námietka žalovaného, kedy poukazuje na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-742/19 (bod 98), v ktorom Súdny dvor uviedol, že:

„Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že článok 2 smernice 2003/88 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa doba strážnej služby, počas ktorej je vojak povinný zdržiavať sa v kasárňach, kde je pridelený, pričom nevykonáva skutočnú prácu, odmeňovala iným spôsobom ako doba strážnej služby, počas ktorej tento vojak skutočne pracuje.“
Žalobou sa domáham náhrady škody za porušovanie mojich osobnostných práv vymedzených v žalobe, vzniknutej porušením článku 2 ods. 1 a článku 6 písm. b) Smernice (ako aj porušením vnútroštátnej právnej úpravy pracovného času), teda prekračovaním maximálneho týždenného pracovného času (resp. prekračovaním týždenného pracovného času podľa § 85 ods. 2 ZoHaZZ a kolektívnych zmlúv), k čomu dochádza v priamom dôsledku nezapočítavania odpracovaných hodín služobnej pohotovosti do pracovného času. Bod 98 rozsudku Súdneho dvora C-742/19, na ktorý sa žalovaný odvoláva, pritom rieši úplne inú právnu otázku, než ktorá je predmetom a podstatou tohto sporu nehovoriac o tom, že Súdny dvor v ňom posudzoval výkon služby vojakov a nie hasičov. Je teda zjavné, že poukazovanie žalovaného na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora v tom smere, akým ním žalovaný argumentuje, nemôže obstáť.
Z tejto obrany žalovaného sa javí, že žalovaný len odvádza pozornosť od podstaty a opätovne aj v tomto smere len účelovo naznačuje, že žalobou vlastne uplatňujem nejaký „mzdový nárok“ a to napriek tomu, že už v samotnej žalobe podrobne dôvodím, prečo sa o žiadny mzdový nárok nejedná. Keďže žalobou uplatnený nárok na náhradu škody vzniknutej porušením únijného práva nezakladám na tvrdení, že som za výkon služobnej pohotovosti odmeňovaný inak (v nižšej sume), než za ostatný môj služobný čas, tak poukazovanie na vyššie citovanú časť bodu 98 rozsudku Súdneho dvora vo veci C-742/19 je zo strany žalovaného absolútne bezpredmetné a znova raz len očividne zavádzajúce.
7. Som presvedčený, že výpočet (priemerného) týždenného služobného času tak, ako ho uvádzam v žalobe, je správny. Tu v prvom rade zdôrazňujem, že priemerný týždenný pracovný čas je v mojej žalobe vypočítaný úplne identickým spôsobom, ako bol tento vypočítavaný vo všetkých doterajších súdnych sporov mojich kolegov, ktorých zastupoval môj právny zástupca. Dôvod, prečo pri výpočte priemerného týždenného pracovného času je potrebné vychádzať práve z fondu pracovného času je ten, že v ňom by mali byť zahrnuté všetky hodiny, ktoré musí zamestnanec za daný mesiac odpracovať tak, aby splnil zákonom (príp. kolektívnou zmluvou) stanovený týždenný pracovný čas (tu § 85 ods. 2 ZoHaZZ, resp. článok 3 ods. 1 Kolektívnych zmlúv vyššieho stupňa pre príslušníkov HaZZ). Jednoducho povedané, vo fonde pracovného času by mali byť zahrnuté všetky zložky služobného času (teda akákoľvek časť toho, čo sa považuje za služobný čas).
V tomto prípade je však nesporné, že práve hodiny služobnej pohotovosti nie sú započítané do fondu pracovného času a to napriek tomu, že tieto sú súčasťou pracovného času a zároveň o ich presnom počte (minimálne pokiaľ ide o určené služobné pohotovosti) žalovaný (resp. aj môj služobný úrad) má nepochybne vedomosť vopred, nakoľko sú súčasťou každej jednej služobnej zmeny zásahového hasiča. Z tejto skutočnosti vyplýva, že do fondu služobného času hasiča sa výlučne započítava len 17 (do konca roka 2021) resp. 16 hodín (od roku 2022).
Ako pritom vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu o právne identických žalobách, v ktorých mojich kolegov – žalobcov hasičov zastupoval môj právny zástupca, odvolací súd rovnako vychádza zo záveru, že odpracované avšak do služobného času nezapočítané hodiny služobnej pohotovosti je možné posúdiť ako odpracované mimo rozvrhnutia služobného času, pričom k zásahu do práv poškodeného hasiča dochádza nielen tým, že pravidelne odpracuje v priemere viac než 48 hodín týždenne, ale (zároveň a nevyhnutne) aj tým, že žiadna z odpracovaných hodín služobnej pohotovosti mu nie je v rozpore s článok 2 ods. 1 Smernice započítaná do pracovného času! Práve preto aj ja odvodzujem výšku žalovanej sumy od celkového súčtu hodín určenej služobnej pohotovosti, ktoré som za žalované obdobie odpracoval!
V tomto smere príkladnom poukazujem na recentné rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici:
„(6.6) zásah do osobnosti žalobcu bol tak spôsobený jednak skutočnosťou, že (a) žalobca priemerne každý týždeň odpracoval viac ako 48 hodín podľa článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES (súčasne viac ako 40 hodín týždenne podľa § 85 ods. 2 prvá veta zákona č. 615/2001 Z. z.) a jednak skutočnosťou, že (b) žiadna z odpracovaných 1.883,73 hodín v žalovanom období od augusta 2020 do mája 2023 nebola v rozpore s článkom 6 písm. b) smernice 2003/88/ES v spojení s článkom 2 bod 1 smernice 2003/88/ES započítaná do pracovného času žalobcu;
(...)
(6.11) prisúdenú náhradu nemajetkovej ujmy považuje odvolací súd za primeranú; odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že hodiny, ktoré žalobca odpracoval nad limit maximálneho priemerného týždenného pracovného času, je možné analogicky posúdiť ako odpracované mimo

rozvrhnutia služobného času, keďže služobný čas by mal byť rozvrhnutý tak, aby k porušovaniu práv nedochádzalo, pričom k porušeniu práv žalobcu dochádzalo práve výkonom služobnej pohotovosti; nemajetkovú ujmu nie je ani podľa odvolacieho súdu možné nahradiť inak, pretože uplynutý čas žalobca nemôže stráviť inak (ide o nezvrátiteľný stav); žalobca počas trojročného sporného obdobia odpracoval 1.883,73 hodín služobnej pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do pracovného času, čo predstavuje náhradu škody (nemajetkovú ujmu) v sume 3,79 € za hodinu (7.149,19 € / 1.883,73 hodín), ktorú musel v rámci služobnej pohotovosti nezahrnutej do pracovného času naviac stráviť v práci a nemohol ju venovať rodine, priateľom, osobným záľubám, regenerácii či odpočinku; vzhľadom na špecifickosť zásahu do osobnosti žalobcu v dôsledku porušenia práva únie a trvanie zásahu nie je dobre možné porovnanie s inými obdobnými prípadmi zásahov ako to namietal žalovaný v podanom odvolaní (v prípade zásahov do osobnosti neoprávnenou kritikou, resp. usmrtením člena rodiny ide o rozdielne skutkové okolnosti); v každom prípade však prisúdená náhrada nemajetkovej ujmy neprevyšuje ani náhrady priznávané v týchto prípadoch, resp. v prípadoch obetí trestných činov; na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku čo do sumy 7.149,19 € z titulu nemajetkovej ujmy za obdobie od 01.08.2020 do 31.05.2023 považuje za vecne správny."

IV.

K nesprávnosti žalovaným predloženého výpočtu (priemerného) týždenného služobného času žalobcu a ku skutkovým tvrdeniam žalovaného

8. Žalovaný spolu s Duplikou súdu viaceré listinné dôkazy a zároveň aj listinu – tabuľku, označenú ako „Výpočet priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach". Na základe týchto výpočtov resp. údajov uvedených v tabuľke, ktoré majú mať podklad v žalovaným preložených listinách o mojom výkone služby (odpracovaných hodinách) v HaZZ, žalovaný tvrdí, že môj priemerný týždenný pracovný čas presiahol 48 hodín len v 2 z celkovo 6-tich, žalovaným označovaných 6-mesačných „referenčných období".

Pokiaľ ide o žalovaným označované „referenčné obdobia", tieto nie sú v našich podmienkach použiteľné už len preto, lebo takáto právna úprava nebola prevzatá do nášho vnútroštátneho právneho poriadku a z dôvodov, ktoré som podrobne uviedol už v mojej Replike žalobcu a na tam uvedenej argumentácii naďalej v celom rozsahu zotrvávam. Tu už len dodávam, že k takémuto právnemu názoru dospel už aj odvolací Krajský súd v Prešove vo svojich recentných rozhodnutiach v obdobných súdnych sporoch, kde konštatoval:

„Vo vzťahu k námietke žalovaného, v ktorej poukazuje na čl. 16 písm. b) Smernice 2003/88/ ES, odvolací súd konštatuje, že smernica umožňuje členským štátom ustanoviť pre uplatňovanie článku 6 (maximálny týždenný pracovný čas) referenčné obdobie, nepresahujúce štyri mesiace. V tejto súvislosti je nevyhnutné si uvedomiť, že na to, aby sa takéto ustanovenie mohlo uplatňovať, bolo nevyhnutné, aby bolo prevzaté do právneho poriadku Slovenskej republiky. Zo zákona č. 315/2001 Z.z. nevyplýva, aby Slovenská republika uvedené ustanovenie ako aj ustanovenie čl. 6 písm. b) Smernice prevzala do vnútroštátneho poriadku, a teda že by maximálny týždenný pracovný čas bolo možné dodržiavať a skúmať v rámci referenčného obdobia 4 mesiacov, resp. za splnenia smernicou stanovených podmienok, aj v dlhšom období. Keďže Slovenská republika neprevzala v žiadnom svojom ustanovení zákona č. 315/2001 Z.z. ani inom zákone, upravujúcom právne postavenie príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, články smernice o stanovení maximálneho týždenného pracovného času, nemožno konštatovať ani to, že by prevzala, resp. že by do právneho poriadku Slovenskej republiky boli transponované ustanovenia smernice o možnosti určenia referenčného obdobia, v ktorom by sa maximálny týždenný pracovný čas posudzoval. Ustanovenia § 86 zákona č. 315/2001 Z.z. sa týkajú nerovnomerného rozvrhnutia služobného času, avšak uvedené nesúvisí s maximálnym obmedzením týždenného pracovného času podľa smernice. Vzhľadom na uvedené, námietka žalovaného o zisťovaní splnenia podmienok v rámci referenčného obdobia bola nedôvodná, nakoľko ustanovenie o referenčnom období, súvisiacom s maximálnou výmerou týždenného pracovného času, taktiež nebolo do právneho poriadku Slovenskej republiky riadne prevzaté, a preto sa žalovaný nemôže dovolávať jeho aplikácie."

9. Odhliadnuc od uvedeného je však potrebné na margo Dupliky žalovaného a jeho tvrdení o dĺžke môjho (priemerného) týždenného pracovného času zdôrazniť, že tieto tvrdenia a výpočty nie sú správne a to nielen z právnych dôvodov, keďže žalovaný nastavil „vzorec" na výpočet priemerného týždenného pracovného času (resp. spôsob výpočtu) tak, aby nezohľadnením právne relevantných skutočností (vyplývajúcich z právnej úpravy) umelo vo svojich výpočtoch ani len nezohľadnil počet reálne odpracovaných hodín!

Vo výpočte resp. tabuľke žalovaného totiž v mojom prípade chýba minimálne 170:40 hodín (v 60-tkovej číselnej sústave, teda 170 hodín a 40 minút), ktorých odslúženie vyplýva aj z tých údajov resp. listín,

ktoré žalovaný predložil spolu s Duplikou, avšak vo svojom výpočte ich žalovaný z (ne)pochopiteľného dôvodu vôbec nezohľadnil!
V skutočnosti teda žalovaný do výpočtu nezahrnul ani tie časové obdobia, o ktorých v závere článku VI. Dupliky výslovne tvrdí, že ich v predložených tabuľkách priemerného týždenného pracovného času započítal, keďže tvrdil, že do predložených tabuliek započítal o. i. aj služobnú pohotovosť a rekondičné pobyty.
10. V prvom rade teda poukazujem na nezrovnalosti údajov o odpracovaných hodinách tak, ako sú tieto uvedené v tabuľke „Výpočet priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“. Všetky nižšie zvýraznené hodiny, ktoré som reálne odpracoval, neboli v žalovaným predloženom výpočte resp. tabuľke vôbec zohľadnené, pričom v tomto smere vychádzam práve z tabuľky a listín predložených žalobcom.
07.08.2021 - nezohľadnené hodiny nariadenej pohotovosti – GFFF Grécko 06:30 hod.
12.08.2021 - nezohľadnené hodiny nariadenej práce nadčas – GFFF Grécko 12:30 hod.
18.10.2021 – nezohľadnené hodiny služobnej prípravy, z ktorej chýba 03:30 hod.
25.10.2021 - nezohľadnené hodiny výkonu služby na pracovisku 08:00 hod.
25.10.2021 – nezohľadnené hodiny určenej pohotovosti na pracovisku 07:00 hod.
27.-28.11.2021 - nezohľadnené hodiny účasti na rekondičnom pobyte 15:00 hod.
11.05.2022 - nezohľadnené hodiny určenej pohotovosti na pracovisku 08:00 hod.
04.-05.06.2022 - nezohľadnené hodiny účasti na rekondičnom pobyte 15:00 hod.
11.-12.06.2022 - nezohľadnené hodiny účasti na rekondičnom pobyte 15:00 hod.
14.09.2022 – nezohľadnené hodiny určenej pohotovosti na pracovisku 08:00 hod.
12.09.2022 - nezohľadnené hodiny určenej pohotovosti na pracovisku 08:00 hod.
07.12.2022 - nezohľadnené hodiny výkonu služby na pracovisku 10:10 hod.
31.03.2023 – nezohľadnené hodiny služobnej cesty v rozsahu 01:00 hod.
05.06.2023 – nezohľadnené hodiny účasti na školení 10:00 hod.
06.06.2023 – nezohľadnené hodiny účasti na školení v rozsahu 04:00 hod.
23.-24.09.2023 – nezohľadnené hodiny účasti na rekondičnom pobyte 15:00 hod.
30.09.2023 – nezohľadnené hodiny účasti na rekondičnom pobyte 07:30 hod.
01.10.2023 – nezohľadnené hodiny účasti na rekondičnom pobyte 07:30 hod.
24.11.2023 – nezohľadnené hodiny služobnej prípravy, z ktorej chýba 01:00 hod.
31.01.2024 – nezohľadnené hodiny určenej pohotovosti na pracovisku 08:00 hod.
Sumár odpracovaných hodín, ktoré žalovaný nezohľadnil vo svojom výpočte:
Nariadená pohotovosť: 06:30 hod.
Nariadená práca nadčas: 12:30 hod.
Určená pohotovosť: 39:00 hod.
Výkon služby: 37:40 hod.
Rekondičný pobyt: 75:00 hod.
SPOLU 170:40 hod.
11. Na vysvetlenie a preukázanie mnou tvrdených skutočností o chybných údajoch v žalovaným predloženom „Výpočte priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ ako aj v ňom chýbajúcich hodinách a celkovo zavádzajúco nastavenom „vzorci“ výpočtu pracovného času, uvádzam súdu nasledovné príklady.
Žalovaný v ním predloženom „Výpočte priemerného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ v položke označenej ako „počet odslúžených celých zmien“ pri mesiaci október 2021 uvádza 6, čomu zodpovedá celkový počet odslúžených hodín v mesiaci 144:00 (6x24 = 144). Tieto celé zmeny som preukázateľne podľa žalovaným predloženom „Prehľade plánu pre obdobie: 01.04.2021 – 31.12.2021“ odslúžil v dňoch 01.10.2021, 07.10.2021, 10.10.2021, 13.10.2021, 22.10.2021 a 31.10.2021. Tieto odpracované celé zmeny vyplývajú aj z predloženého Dôkazu č. 4 k žalobe – mesačných výpisov z dochádzkového systému SAP týkajúcich sa mojej osoby. Žalovaný ďalej v mesiaci október 2021 odpočítal z kalendárnych dní v mesiaci celkovo 1 deň, čomu zodpovedá jeden deň čerpania dovolenky 28.10.2021. V dňoch 16.10.2021 a 19.10.2021 som čerpal aj tzv. voľno za sviatok, ktoré však už žalovaný z kalendárnych dní v mesiaci neodpočítaval.
Zároveň však z predloženého Dôkazu č. 4 k žalobe – mesačných výpisov z dochádzkového systému SAP týkajúcich sa mojej osoby v mesiaci október 2021 vyplýva, že dňa 04.10.2021 som sa v čase od 07:00 hod. do 16:30 hod. zúčastnil služobnej prípravy v celkovom rozsahu 09:30 hodín, dňa 05.10.2021 som absolvoval služobnú prípravu v rozsahu 12:35 hodín a dňa 18.10.2021 som absolvoval služobnú prípravu v trvaní 06:30 hodín. Celkovo som v mesiaci október 2021 absolvoval 28:35 hodín služobnej prípravy. Dňa 23.10.2021 som v čase od 07:00 hod. do 08:30 hod. bol na zásahu, pričom tieto hodiny

mi žalovaný zohľadnil aj v ním predloženom „Výpočte priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ v položke „celkový čas zásahu po ukončení služobného dňa po 07:00 hod.“, kde sa uvádza údaj 01:30 hod.
V mesiaci október 2021 som však aj podľa predloženého „Prehľadu plánu pre obdobie: 01.04.2021-31.12.2021“ odslúžil dňa 25.10.2021 aj 7 hodín určenej služobnej pohotovosti a zároveň 8 hodín výkonu služby. Žalovaný v ním predloženom „Výpočte priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ v položke „počet odslúžených hodín mimo celých zmien“ uvádza údaj 25:05. Z uvedeného je tak evidentné, že už len z absolvovaných hodín na školení v rozsahu 28:35 hodín mi žalovaný nezohľadnil a nezapočítal celkovo 3:30 hodín a ani hodiny výkonu služby a určenej služobnej pohotovosti v celkovom rozsahu 15 hodín zo dňa 25.10.2021 mi žalovaný vôbec nezohľadnil a ani nezapočítal do celkovo odpracovaných hodín v mesiaci október 2021.
Skutočnosť, že som dňa 25.10.2021 odslúžil 8 hodín výkonu služby a 7 hodín určenú služobnú pohotovosť v konečnom dôsledku preukazuje aj predložený Dôkaz č. 4 k žalobe – mesačné výpisy z dochádzkového systému SAP týkajúce sa mojej osoby, rovnako ako aj predložený „Plán služieb: HS ZV_A F.“, kde v mesiaci október 2021 sa uvádzajú údaje o odslúženej pohotovosti v položke „PR“. V mesiaci október 2021 som mal podľa týchto údajov odslúžiť 46:50 hodín pohotovosti a 03:40 hodín nadčasov. V neposlednom rade tento údaj o odslúženej pohotovosti vyplýva aj z mojej výplatnej pásky za mesiac október 2021, kde sú rovnako tak uvedené údaje o odslúženej pohotovosti na pracovisku v rozsahu 46,83 hodín a údaje nadčasov v rozsahu 3,67 hodín. Na tomto mieste poukazujem na to, že údaje uvádzané na výplatnej páske sú uvádzané v 100-kovej číselnej sústave a po prepočte do šesťdesiatkovej sústavy potom hodiny odslúženej pohotovosti na pracovisku v rozsahu 46,83 zodpovedajú údaju 46:50 hodín (v 60-tkovej číselnej sústave) a hodiny nadčasov v rozsahu 3,67 zodpovedajú údaju 03:40 hodín nariadenej práce nadčas.
Údaj o odslúženej pohotovosti na výplatnej páske za mesiac október 2021, t.j. uvedenej pohotovosti na pracovisku v rozsahu 46,83 hodín je totožný s údajom o odslúženej pohotovosti uvedenej v položke „PR“ v druhom riadku v mesiaci október 2021, ktorý vyplýva z predloženého Dôkazu č. 4 k žalobe – mesačných výpisov z dochádzkového systému SAP týkajúce sa mojej osoby. Na výplatnej páske za mesiac október 2021 je tak v rámci údaju o odslúženej pohotovosti na pracovisku v rozsahu 46,83 hodín zohľadnená určená služobná pohotovosť odslúžená v rámci celých zmien v mesiaci v rozsahu 42 hodín (6x7=42) a zároveň aj určená služobná pohotovosť odslúžená dňa 25.10.2023 v rozsahu 07:00 hodín (42+7=49).
Žalovaný v ním predloženom „Výpočte priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ v položke „celková odslúžená pohotovosť“ uvádza údaj 46:50 hodín a v položke „celkový čas výjazdu počas pohotovosti“ údaj v rozsahu 02:10, čomu zodpovedajú hodiny odslúženej určenej pohotovosti v rámci celých zmien. Hodiny výjazdu počas pohotovosti sú zahrnuté do odpracovaných hodín nadčasov uvedených vo výplatnej páske za mesiac október 2021. Z uvedeného dôvodu je tak určená služobná pohotovosť odslúžená v rozsahu 49 hodín, z ktorých 46:50 hodín sú hodiny určenej služobnej pohotovosti a 02:10 hodín sú hodiny výjazdu absolvovaného počas služby určenej pohotovosti, ktoré sa následne počítajú do nariadenej práce nadčas. Keďže som dňa 23.10.2021 slúžil po 07:00 hod. a zúčastnil sa v tomto čase výjazdu v celkovom rozsahu 01:30, do nariadenej práce nadčas mi tak zahrnuli jednak hodiny výjazdu počas určenej pohotovosti v rozsahu 02:10 ako aj hodiny výjazdu po 07:00 hod. v rozsahu 01:30, t. j. spolu 03:40 (02:10+01:30=03:40). Údaj o nariadenej práci nadčas tak zodpovedá údaju uvedenom na výplatnej páske za mesiac október 2021 (3,67 v 100-vkovej sústave), ako aj údaju uvedenému v „Pláne služieb: HS ZV_A UHRIN“ v položke „PR“ v treťom riadku. Ak som v mesiaci október 2021 odslúžil 6 celých zmien v rozsahu 24 hodín, potom som v mesiaci odslúžil 144 hodín, z ktorých 42 hodín (6x7=42) zodpovedá odslúženej určenej služobnej pohotovosti a 102 hodín zodpovedá výkonu služby (6x17=102). Počas služobného dňa 22.10.2022 som sa v čase od 03:20 do 05:30, t.j. v rozsahu 02:10 hodín zúčastnil výjazdu, preto celkové hodiny odslúženej určenej pohotovosti predstavujú 39:50 a nariadená práca nadčas predstavuje 02:10 hodín.
Nad rámec celých zmien som však preukázateľne odpracoval aj hodiny určenej pohotovosti dňa 25.10.2021 v celkovom rozsahu 07:00 hodín a hodiny výkonu služby v rozsahu 08:00 hodín. Žalovaný v predloženom „Výpočte priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ hodiny odslúženej určenej služobnej pohotovosti v rozsahu 07:00 hodín uvádza v položke „celková odslúžená nočná pohotovosť“, kde je uvedený údaj 46:50 (39:50+7:00=46:50), avšak tieto hodiny sa nepremietli do celkového počtu odslúžených hodín v mesiaci október 2021. Hodiny výkonu služby v rozsahu 08:00 hodín však žalovaný nezohľadnil v žiadnej položke, a to ani v položke „počet odslúžených hodín mimo celých zmien.“ Ak som teda preukázateľne v mesiaci október 2021 odslúžil 46:50 hodín určenej služobnej pohotovosti, 110 hodín výkonu služby, 03:40 hodín nariadenej práce

nadčas a absolvoval som školenia v rozsahu 28:35 hodín (čo vyplýva zo všetkých listín predložených do konania zo strany oboch sporových strán), potom som nemohol v mesiaci október 2021 odslúžiť celkový počet hodín v rozsahu 170,583 tak ako ho uvádza žalovaný.
Považujem za nesporné, že v mesiaci október 2021 som odslúžil 6 celých zmien v rozsahu 24 hodín, t. j. celkove 144 hodín. Zároveň som však preukázateľne v mesiaci október 2021 odslúžil 8 hodín výkonu služby a 7 hodín určenej služobnej pohotovosti. Následne som 01:30 hodín odslúžil nariadenú prácu nadčas a v rozsahu 28:35 hodín som sa zúčastnil školení. Do počtu skutočne odslúžených hodín v mesiaci október 2021 mi žalovaný preukázateľne započítal 6 celých zmien, t.j hodiny v rozsahu 144:00 hodín (6x24=144) a zároveň mnou odslúžené hodiny nariadenej práce nadčas po 07:00 hod. dňa 23.10.2021 v rozsahu 01:30 hod. a žalovaným evidované „odslúžené hodiny mimo celých zmien“ v rozsahu 25:05 (144+01:30+25:05=170:35 po prepočte do 100-kovej číselnej sústavy ako 170,583).
Z uvedeného je evidentné, že žalovaný nezapočítaval do odpracovaných hodín aj hodiny určenej služobnej pohotovosti, ktoré som odpracoval dňa 25.10.2021 v rozsahu 07:00 hodín, odslúžené hodiny výkonu služby v rozsahu 08:00 hodín a za účasť na školení nezapočítal ďalších 03:30 hodín napriek tomu, že som tieto hodiny preukázateľne odpracoval. Odpracovanie týchto hodín sa nepremietlo v žiadnej z položiek v rámci predloženého „Výpočtu priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ a v prípade učenej služobnej pohotovosti sa tento údaj síce formálne v položke „celková odslúžená nočná pohotovosť“ uviedol, avšak do celkového počtu hodín sa už nepremietol. Vzhľadom na uvedené sa všetky tieto mnou odpracované hodiny nezohľadnili ani v položke „počet skutočne odslúžených hodín v mesiaci“. V mesiaci október 2021 som preukázateľne odpracoval celkovo 189:05 hodín (144+28:35+08:00+07:00+01:30=189:05) a nie 170:35 ako uvádza žalovaný.
Za zásadný nedostatok predloženého „Výpočtu priemerného týždenného služobného času“ tak považujem to, že žalovaný do svojich výpočtov zahŕňa len celé zmeny odslúžené v rozsahu 24 hodín, hodiny odslúžené mimo celých zmien a hodiny nariadenej práce nadčas, avšak v niektorých mesiacoch vôbec nezohľadňuje mnou odslúžené hodiny výkonu služby, určenej alebo aj nariadenej pohotovosti, či hodiny účasti na školeniach ktoré som v jednotlivých mesiacoch odslúžil. Hodiny nariadenej pohotovosti v rozsahu 24 hodín mi žalovaný započítava do celých zmien, avšak v prípade ak som odslúžil len niekoľko hodín nariadenej pohotovosti, tieto mi do pracovného času nezapočítal. Hodiny nariadenej pohotovosti, či hodiny účasti na školeniach som vždy odslúžil v čase, kedy som mal mať voľno medzi dvoma zmenami (tzv. medzizmenové voľno), no napriek tomu tieto hodiny žalovaný do svojho výpočtu nezahrnul, a to ani do položky „počet odslúžených hodín mimo celých zmien“. Tento nesprávny postup sa následne odzrkadlil aj v položke „počet skutočne odslúžených hodín v mesiaci“, kde v súčte nie sú opätovne tieto mnou odslúžené hodiny započítané.
Ako príklad je možné uviesť aj mesiac august 2021, v ktorom mi žalovaný nezapočítal celkovo 19:00 hodín odslúženej nariadenej pohotovosti. V predloženom „Výpočte priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ je uvedené, že som v mesiaci august 2021 odslúžil celkovo 3 celé zmeny a mimo celých zmien som mal odslúžiť 175:15 hodín. V mesiaci august 2021 som skutočne odslúžil 3 celé zmeny, t.j. 72 hodín. Mimo celých zmien som však odslúžil 80 hodín výkonu služby, 107:45 hodín nariadenej práce nadčas v rámci účasti na AKCII v I. a 06:30 hodín nariadenej pohotovosti dňa 07.08.2021. Celkovo som tak odslúžil mimo celých zmien 194:15 hodín a nie 175:15 hodín ako uvádza žalovaný. Žalovaný mi tak preukázateľne v mesiaci august 2021 nezapočítal 19 hodín, t.j. 06:30 hodín nariadenej pohotovosti a 12:30 hodín nariadenej práce nadčas.
Žalovaný mi rovnako tak preukázateľne nezapočítava skutočne odslúžené hodiny účasti na školeniach a výcvikoch, ako aj účasti na rekondičných pobytoch, kedy mi započítava za tieto dni len ním určený počet hodín, prípadne započítava len niektoré dni účasti na rekondičných pobytoch, k čomu sa vyjadrím nižšie.
Všetky mnou zistené nesprávnosti a chýbajúce hodiny vyplývajúce z listín predložených žalovaným som podrobne špecifikoval v odseku 10 tohto článku môjho vyjadrenia, pričom mám za to, že už len tieto mnou zistené nedostatky absolútne vyvracajú správnosť údajov a tvrdení žalovaného o mojom priemernom týždennom čase v žalovaným určených „referenčných obdobiach“.
Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že „výpočet“ žalovaného vychádza z nesprávnych (neúplných) vstupných údajov, pričom podľa našich skúseností zo sporov, v ktorých žalovaný predložil takýto výpočet, sa obdobné nezrovnalosti objavujú u každého jedného príslušníka. V mojom prípade takto žalovaný do výpočtu z (ne)pochopiteľných dôvodov nezahrnul až 170:40 hodín, ktoré som reálne odpracoval! Už len pre túto zásadnú skutočnosť je výpočet žalovaného absolútne zavádzajúci a očividne nesprávny.
12. Okrem vyššie uvedených údajov, ktoré vo výpočte žalovaný z (ne)pochopiteľných dôvodov vôbec nezohľadnil, sú tu však aj ďalšie časové obdobia, ktoré žalovaný v rozpore s vnútroštátnou právnou

úpravou nepovažuje za výkon štátnej služby a teda za odslúžené hodiny, pričom v jeho výpočtoch o tieto časové obdobia v skutočnosti znižuje priemerný týždenný pracovný čas každého hasiča.
Žalovaný totiž do výpočtu v tabuľke započítava len to, čo on sám označuje za „skutočne odpracované hodiny“, počas ktorých som mal „pracovať“ na mieste výkonu práce alebo podľa pokynov zamestnávateľa. Týmto však žalovaný v prvom rade de facto sám priznáva, že Smernicu netransponoval úplne a správne tak, ako sa o tom snažil presvedčiť súd vo svojich predchádzajúcich písomných vyjadreniach a zároveň potvrdzuje, že postupuje v rozpore so Smernicou, ak nezapočítava čas určených služobných pohotovostí do služobného času.
V jeho poslednom vyjadrení (Duplike) však už žalovaný svoj postoj koriguje keď sám, v zmysle jeho výkladu definície „pracovného času“ v článku 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES, započítava podľa jeho výpočtov a ním predložených plachiet služieb mnou skutočne odpracované hodiny, a to riadnu časť služby, ako aj služobnú pohotovosť. Do odpracovaných hodín pritom žalovaný už zrazu (podľa jeho tvrdenia) údajne zahrnul aj školenia, či zvyšovanie kvalifikácie. Aj s takto upraveným resp. značne korigovaným vyjadrením žalovaného o pracovnom čase môžem súhlasiť len čiastočne napriek tomu, že táto časť vyjadrenia žalovaného predstavuje značný posun v ním predtým prezentovanom chápaní pojmu „pracovný čas“. Článok 2 ods. 1 Smernice je totiž koncipovaný tak, že pracovným časom je aj čas, počas ktorého zamestnanec vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti podľa pokynov zamestnávateľa alebo v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a/alebo praxou.
Žalovaný na jednej strane tvrdí, že do pracovného času započítava aj účasť na školeniach a rekondičných pobytoch, ktoré sú v zmysle § 97 ods. 1 ZoHaZZ považované za vykonávanie štátnej služby. Na druhej strane už však žalovaný odpočítava z ním stanoveného referenčného obdobia dni čerpania dovolenky, plateného služobného voľna, náhradného voľna za štátnu službu nadčas, doby pracovnej neschopnosti a pod., ktoré podľa žalovaného nemajú byť považované za pracovný čas a má ísť podľa neho o „doby odpočinku“ a to napriek tomu, že všetky tieto obdobia sú v § 97 ods. 1 ZoHaZZ považované za výkon štátnej služby úplne rovnako, ako aj účasť na školeniach a rekondičných pobytoch, o ktorých už žalovaný naopak priznáva, že majú byť považované za pracovný (služobný) čas. Je teda zjavné, že žalovaný si z ustanovenia § 97 ods. 1 ZoHaZZ účelovo vyberá obdobia, ktoré označuje za služobný čas a ktoré nie, napriek tomu, že všetky tieto obdobia sú z hľadiska ich posudzovania ako služobného času absolútne rovnocenné priamo podľa znenia § 97 ods. 1 ZoHaZZ.
Ak vnútroštátny predpis (tu § 97 ods. 1 ZoHaZZ) konkrétne časové obdobia považuje za výkon štátnej služby a nie za čas odpočinku, potom tieto sú služobným (pracovným) časom. Žalovaný nemôže sám určovať, ktoré časy resp. dni bude započítavať či „neutralizovať“ tak, aby mu to vyhovovalo pre účely konkrétneho súdneho konania.
Z interpretácie žalovaného ohľadne „neutralizácie“ jednotlivých, ním svojvoľne stanovených časových období vyplýva, že sa takto snaží v rámci výpočtu „priemerného pracovného času“ navodiť dojem o tom, že ním vybrané „časy odpočinku“ sa nemajú do pracovného času v zmysle Smernice započítavať resp. majú byť neutralizované, hoci on sám tieto časy resp. dni považuje za služobný čas tým, že tento čas ako odpracované hodiny započítava do fondu pracovného času a za čas výkonu štátnej služby ich napokon považuje aj ustanovenie § 97 ZoHaZZ. Za služobný čas je však nutné považovať aj ostatné druhy „voľna“, počas ktorých môže byť príslušníkovi nariadená služobná pohotovosť a musí byť na základe § 92 ZoHaZZ pripravený nastúpiť do služby.
13. Ako vyplýva aj z vyjadrení žalovaného, môj služobný čas je rozvrhovaný nerovnomerne po dobu šiestich mesiacov, a vykonávanie služobných činností sa rozvrhuje spravidla na obdobie jedného mesiaca vrátane určenej služobnej pohotovosti v súlade s § 92 ZoHaZZ. Zákonodarca v § 85 ZoHaZZ ustanovil týždenný služobný čas príslušníkov v rozsahu 40 hodín týždenne, pričom ako vyplýva z „Plachiet služieb“ a z položky „PH“ (skratka pre „Plánované Hodiny“), v mesiaci apríl 2021 mi bolo určené odpracovať resp. mi bolo naplánované odpracovať celkovo 167:12 hodín, čo zodpovedá ustanovenému služobnému týždennému času v zmysle kolektívnej zmluvy na rok 2021 v rozsahu 38 hodín týždenne.
Podľa aktuálnej právnej úpravy týkajúcej sa nerovnomerného rozvrhnutia služobného času platí, že v období šiestich mesiacov môj priemerný týždenný pracovný čas nesmie presiahnuť ustanovený týždenný pracovný čas (v roku 2021 to bolo 38 hodín v zmysle kolektívnej zmluvy). Dokonca aj z nesprávneho, žalovaným predloženého „Výpočtu priemerného služobného času“ vyplýva, že v každom a jednom tam uvedenom období, môj priemerný týždenný služobný čas aj podľa výpočtov žalovaného značne presiahol ustanovený týždenný služobný čas.
Z predložených listinných dôkazov je evidentné, že môj služobný čas sa nerozvrhuje nerovnomerne, ale plánuje sa a porovnáva sa so služobným časom príslušníkov, ktorým sa služobný čas rozvrhuje rovnomerne. Práve preto vznikajú v jednotlivých mesiacoch niekedy kladné, inokedy záporné rozdiely

odpracovaných hodín, a to aj z dôvodu, že do služobného času príslušníka s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom sa nezapočítavajú hodiny určenej služobnej pohotovosti.
Keďže môj služobný čas je rozdelený na zmeny a na služobné dni, nie je možné vychádzať z rovnomerného rozvrhnutia služobného času, keďže služobný deň u príslušníkov s rovnomerne rozvrhnutým služobným časom sa líši počtom služobných dní v týždni (5 pracovných dní) a počtom odslúžených hodín v rámci služobného dňa (8 resp. 7,5 hodiny). V mojom prípade je počet pracovných dní v týždni rovnajúci sa počtu odslúžených služobných dní, kedy v jednom služobnom dni odslúžim 24 hodín.
14. Špecifiká nerovnomerného rozvrhnutia služobného času nezohľadňuje ani samotný žalovaný pri ním prezentovanom „Výpočte priemerného týždenného služobného času“, čo je ďalší dôvod, prečo tento jeho výpočet ani nemôže byť správny. Navyše, výpočet žalovaného je zavádzajúci aj tým, že žalovaný si sám určuje, čo odpočíta a čo neutralizuje v rozpore s vnútroštátnou úpravou a ustanovením § 97 ZoHaZZ.
Nemôže totiž ostať bez povšimnutia ani to, že žalovaný si sám určuje, koľko hodín započíta ako „odpracované hodiny“ napr. v prípade rekondičného pobytu. Napriek tomu, že žalovaný priznáva, že rekondičný pobyt má byť započítavaný do pracovného času, žalovaný do pracovného času započítava len ním svojvoľne určený počet hodín. Rekondičný pobyt musí povinne absolvovať každý príslušník, ktorý v zbore odslúžil viac než 10 rokov. Rekondičný pobyt pritom trvá nepretržite 14 po sebe nasledujúcich kalendárnych dní, počas ktorých musí byť príslušník sústavne prítomný v na to určenom zariadení, a to vrátane víkendov. Žalovaný však (bežne v obdobných konaniach) každý z týchto dní zohľadňuje ako odpracovaný len v rozsahu 7,5 hodiny a aj to len v rámci pracovných dní (od pondelka do piatku), pričom 2 víkendové dni nie sú príslušníkovi zohľadnené ako odpracované ani len z časti (teda za tieto dni sa mu započíta 0 hodín).
V mojom prípade žalovaný postupoval rovnako ako som opísal vyššie. Z predloženého Dôkazu č. 4 k žalobe – mesačného výpisu z dochádzkového systému SAP ako aj zo žalovaným predloženého „Prehľadu plánu pre obdobie: 01.04.2021 – 31.12.2021“, „Prehľadu plánu pre obdobie 01.01.2022-31.12.2022“ a „Prehľadu plánu pre obdobie: 01.01.2023 – 31.12.2023“ vyplýva, že som sa na rekondičnom pobyte zúčastnil v mesiacoch november 2021, máj až jún 2022, september 2023 a následne október 2023. Pre upresnenie uvádzam, že v mesiaci november 2021 som sa rekondičného pobytu zúčastnil v dňoch od 24.11.2021 do 30.11.2021, v mesiaci máj 2022 som sa rekondičného pobytu zúčastnil dňa 31.05.2022 a následne som pokračoval v účasti na rekondičnom pobyte v mesiaci jún 2022 v dňoch 01.06.2022 až 13.06.2022.
V mesiaci september 2023 som sa rekondičného pobytu zúčastnil v dňoch od 18.09.2023 do 30.09.2023 a rekondičný pobyt som ukončil v mesiaci október 2023 dňa 01.10.2023. Zdôrazňujem, že na rekondičnom pobyte som sa v mesiacoch máj až jún 2022 a september až október 2023 zúčastnil štrnásť za sebou nasledujúcich kalendárnych dní, pričom za účasť na týchto rekondičných pobytoch mi žalovaný zohľadnil v rámci odslúžených hodín mimo celých zmien len pracovné dni (t.j. v mesiaci máj 2022 mi zohľadnil 1 pracovný deň v rozsahu 7,5 hodiny, v mesiaci jún 2022 mi zohľadnil 9 pracovných dní po 7,5 hodiny a v mesiaci september 2023 mi zohľadnil 10 pracovných dní po 7,5 hodiny). V mesiaci november 2021 som sa rekondičného pobytu zúčastnil len v trvaní 7 kalendárnych dní po sebe a následne som musel účasť na rekondičnom pobyte prerušiť v dôsledku čerpania PN. Z týchto 7 kalendárnych dní mi však žalovaný v mesiaci november 2021 zohľadnil len 5 pracovných dní po 7,5 hodiny.
Ako je evidentné, žalovaný nezapočítal ani jeden víkendový deň z 14 resp. 7 kalendárnych dní strávených v príslušných mesiacoch na rekondičnom pobyte. V mesiaci máj 2022 žalovaný v predloženom „Výpočte priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ v stĺpci „počet odslúžených hodín mimo celých zmien“ uvádza údaj 23:00. V dňoch 11.05.2022 (v rozsahu 8:00 hodín) a 13.05.2022 (v rozsahu 07:30 hodín) som odslúžil výkon služby mimo celých zmien v celkovom rozsahu 15:30 hod. Tieto mnou odslúžené hodiny sú tak zahrnuté v hodinách mimo celých zmien, pričom ďalších 07:30 hodín zodpovedá 1 dňu účasti na rekondičnom pobyte v mesiaci máj 2022.
V rekondičnom pobyte som následne pokračoval v mesiaci jún 2022, pri ktorom žalovaný vo svojom výpočte v stĺpci „počet odslúžených hodín mimo celých zmien“ uvádza údaj 122:45. Tento údaj v sebe zahŕňa hodiny výkonu služby a nariadenej pohotovosti v dňoch 15.06.2022, 22.06.2022, 23.06.2022, 24.062022, 27.06.2022 a 28.06.2022 a hodiny zodpovedajúce účasti na rekondičnom pobyte v trvaní 9 kalendárnych dní (9x7,5=67,5). Ak teda žalovaný vo svojom doplňujúcom vyjadrení uvádza, že v tomto stĺpci zohľadňuje aj hodiny strávené mnou na rekondičnom pobyte, potom mi nie je zrejmé, prečo v mesiaci jún 2022 uvádza v tomto stĺpci len údaj zodpovedajúci účasti na rekondičnom pobyte v trvaní 67:30 hodín, keď som sa preukázateľne na tomto rekondičnom pobyte v mesiaci jún 2022 zúčastnil 13 kalendárnych dní nasledujúcich po sebe. Preukázateľne mi tak žalovaný v mesiaci jún 2022 nezohľadnil

a nezapočítal za 4 kalendárne dni strávené na rekondičnom pobyte, t. j. 30 hodín (4x7,5=30). Žalovaný mi teda nezapočítal práve víkendové dni, ktoré pripadli na 04.-05.06.2022 a 11.-12.06.2022.
V kalendárnom roku 2023 som sa na rekondičnom pobyte zúčastnil v mesiaci september 2023 v dňoch 18.09.2023 až 30.09.2023, kedy žalovaný aj v tomto mesiaci postupoval rovnako a započítaval do odpracovaných hodín len pracovné dni v rozsahu 7,5 hodiny. Rekondičný pobyt som zakončil v mesiaci október 2023 dňom 01.10.2023, ktorý pripadol na nedeľu (víkendový deň), ktorý mi v mesiaci október 2023 žalovaný vo výpočte priemerného týždenného pracovného času nezohľadnil. V mesiaci september 2023 žalovaný v predloženom „Výpočte priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ v stĺpci „počet odslúžených hodín mimo celých zmien“ uvádza údaj 147:00.
V mesiaci september 2023 som sa zúčastnil služobnej prípravy v dňoch 04.09.2022 v rozsahu 10:00 hodín, dňa 05.09.2023 v rozsahu 10:00 hodín, dňa 06.09.2023 v rozsahu 10:00 hodín, dňa 07.09.2023 v rozsahu 10:00 hodín, dňa 11.09.2023 v rozsahu 08:00 hodín, dňa 12.09.2023 v rozsahu 10:00 hodín, dňa 13.09.2023 v rozsahu 10:00 hodín a dňa 14.09.2023 v rozsahu 04:00 hodiny. Celkovo som tak v mesiaci september 2023 absolvoval 72:00 hodín účasti na služobnej príprave. Tieto hodiny služobnej prípravy mi boli zohľadnené v odslúžených hodinách mimo celých zmien. Za rekondičný pobyt v mesiaci september 2023 mi tak do odslúžených zmien bolo započítaných 75 hodín, čomu zodpovedá účasť na rekondičnom pobyte v trvaní 10 kalendárnych dní po 7,5 hodiny (10x7,5=75). Údaj v rozsahu 147 hodín tak ako je uvedený v predloženom „Výpočte priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ v stĺpci „počet odslúžených hodín mimo celých zmien“ je tak tvorený súčtom hodín účasti na služobnej príprave v rozsahu 72 hodín a účasti na rekondičnom pobyte v rozsahu 75 hodín (72+75=147).
Je tak evidentné, že v mesiaci september 2023 žalovaný opätovne zohľadnil len 10 pracovných dni (10x7,5=75) a nezohľadnil ani len jeden víkendový deň absolvovaný mnou na rekondičnom pobyte. Preukázateľne mi tak žalovaný v mesiaci september 2023 opätovne nezohľadnil a nezapočítal za 13 kalendárnych dní strávených na rekondičnom pobyte 3 kalendárne dni, ktorým zodpovedá 22:30 hodín (3 x 7,5 = 22,5). Zároveň mi v mesiaci október 2023 rovnako tak nezohľadnil 1 deň účasti na rekondičnom pobyte v rozsahu 07:30 hodín. Žalovaný takýto postup zvolil aj v mesiaci november 2021, kde mi zo 7 kalendárnych dní účasti na rekondičnom pobyte započítal len 5 pracovných dní a nezohľadnil 2 víkendové dni, t. j. ďalších 15 hodín.
Ak by mi však žalovaný započítal v rámci absolvovania rekondičného pobytu všetky mnou strávené dni tak ako som ich vyššie vymedzil, potom by mi musel zohľadniť ďalších 15:00 hodín v mesiaci november 2021, 30:00 hodín v mesiaci jún 2022 a ďalších 22:30 hodín v mesiaci september 2023 a 07:30 hodín v mesiaci október 2023.
Týmto postupom žalovaného mi tak chýba spolu za vyššie uvedené mesiace november 2021 15:00 hodín, jún 2022 30:00 hodín a mesiace september a október 2023 ďalších 30:00 hodín, čo opätovne skresľuje môj priemerný týždenný pracovný čas. Práve v dôsledku takéhoto nesprávneho postupu potom opätovne žalovaný deklaruje, že v ním uvádzaných referenčných obdobiach nedošlo k porušeniu Smernice. Pokiaľ by mi boli zohľadnené aj chýbajúce hodiny v celkovom rozsahu 75:00 hodín, tak ako uvádzam vyššie ako aj ďalšie hodiny, ktoré žalovaný v tomto období nezapočítal, môj priemerný týždenný pracovný čas by bol oveľa vyšší.
15. V prípade dovolenky alebo PN-ky, sa mi započítava len 17 hodín (do konca roka 2021) resp. 16 hodín (od roku 2022), ale z celkového počtu dní v mesiaci odpočítava 1 deň, tzn. celý môj služobný deň, ktorý je v rozsahu 24 hodín. Zjednodušene povedané, ak mám 1 deň dovolenky, ktorá zodpovedá 1 služobnému dňu (ktorý trvá min. 24 hodín), malo by sa mi aj na účely započítania dovolenky ako služobného času (§ 97 ZoHaZZ) započítať 24 hodín, v skutočnosti sa mi však započítalo len 17 (pri režime 17/7) resp. 16 hodín (pri režime 16/8).
Na tomto mieste si tiež dovolím poukázať na zmätočný postup žalovaného, ktorý mi v ním predloženom „Výpočte priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ v mesiaci august 2022 odpočítal celkovo 3 kalendárne dní daného mesiaca. V daný mesiac august 2022 som podľa predloženého „Plánu služieb: HS ZV_A F.“ čerpal dovolenku v dňoch od 24.08.2022 až 31.08.2022 (t. j. 8 kalendárnych dni po sebe). V tomto prípade mi tak žalovaný odpočítal len 3 kalendárne dni vrátane víkendových dní, počas ktorých som čerpal dovolenku a na ktoré mal pripadnúť môj služobný deň, napriek tomu, že som dovolenku čerpal 8 kalendárnych dní po sebe. Rovnako tak v mesiaci september 2022 som dovolenku čerpal v dňoch 01.09.2022, 02.09.2022 a 23.09.2022, avšak žalovaný mi z kalendárnych dní mesiaca september 2022 odpočítal len 2 dni, hoci som dovolenku čerpal 3 dni.
V prípade PN v mesiaci október 2022, ktorú som čerpal v dňoch 04.10.2022 – 14.10.2022 mi žalovaný odpočítal z kalendárnych dní len 9 pracovných dní, napriek tomu, že na PN som bol preukázateľne 11 kalendárnych dní nasledujúcich po sebe. V mesiaci december 2021 postupoval žalovaný rovnako, keď

som na PN bol v dňoch od 01.12.2021 až do 06.12.2021. V mesiaci december 2021 žalovaný odpočítal 6 kalendárnych dní, z toho 2 dni čerpania dovolenky v dňoch 18.12.2021 a 30.12.2021 a 2 kalendárne dni PN, napriek tomu, že na PN som bol preukázateľne 6 kalendárnych dní nasledujúcich po sebe.
Keďže je služobný čas zásahových hasičov (ktorí majú nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas) v skutočnosti rozvrhovaný podľa príslušníkov HaZZ s rovnomerne rozvrhnutým služobným časom, potom by mi v prípade čerpania dovolenky mali byť z príslušného mesiaca odpočítané minimálne 2 dni (ak nie 3 dni, keďže služobný čas príslušníkov s rovnomerne rozvrhnutým služobným časom je 8 hodín denne, však služobný deň zásahového hasiča s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom je 24 hodín), nie teda len 1 deň zodpovedajúci môjmu služobnému dňu.
Z počtu dní v mesiaci žalovaný odpočítava iba dovolenku alebo PN-ku, a nie aj ostatné voľná, ktoré iba neutralizoval, ale už ich z počtu započítaných dní neodpočítal tak, ako v prípade dovolenky alebo PN-ky, čím sa snažil skresliť výpočet tak, aby tým celkový priemerný služobný čas znížil. Mám za to, že ak samotný žalovaný považuje aj ostatné voľná za „dobu odpočinku“, teda sú rovnocenné dovolenke, ktorú žalovaný odpočítava, potom neexistuje žiadny dôvod, prečo by logicky aj tieto ním tvrdené „doby odpočinku“ nemali byť rovnako tak odpočítavané a prečo by aj o tieto dni nemalo byť skrátené žalovaným uvádzané obdobie. Uvedené má zásadný význam najmä v tom, že žalovaný odpočítava len kalendárne dni v mesiaci, neodpočítava už však služobné dni, ktoré na daný mesiac pripadajú.
16. Údaje uvádzané žalovaným v ním predloženom „Výpočte priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ sú nesprávne aj z ďalších dôvodov, ktoré som podrobne rozpísal vyššie, t. j. preto, že žalovaný nezapočítal mnou skutočne odslúžené hodiny, ktoré som preukázateľne odpracoval a ktoré vyplývajú aj z predložených listinných dôkazov. Samotná skutočnosť, že mi žalovaný v jeho výpočte nezohľadnil minimálne 170:40 odpracovaných hodín napriek tomu, že údaje o odpracovaní týchto hodín preukazujú aj tie listinné dôkazy, ktoré žalovaný sám predložil, absolútne vyvracia správnosť žalovaným predloženého výpočtu môjho priemerného týždenného služobného času.
Tieto „nezrovnalosti“ vo výpočtoch žalovaného pritom nevyznievajú inak než tak, že žalovaný nielenže vytvoril „vzorec“ výpočtu pracovného času, ktorý účelovo nastavil tak, aby čo najviac znížil dĺžku priemerného týždenného pracovného času hasiča, ale zároveň v jeho „výpočtoch“ (tabuľke) pracovného času žalobcov častokrát z nepochopiteľných dôvodov neuvádza ani tie údaje (počty odpracovaných hodín), ktoré vyplývajú aj z ním preložených listín. Tieto odpracované hodiny však vo „výpočtoch“ žalovaného nikde nefigurujú.
Nechcem radšej polemizovať o tom, či takýto postup je výsledkom „omylu“, alebo ide o úmyselné a vedomé vynechanie niektorých údajov spoliehajúc sa na to, že pri tomto počte údajov a príslušníkov nebude v našich možnostiach tieto nezrovnalosti spozorovať, keďže žalovaný súd a žalobcov doslova „zasype“ enormným množstvom údajov, listín z ktorých tieto údaje majú vyplývať a následných „výpočtov“, kde na prvý pohľad možno tieto údaje možno vyzerajú legitímne, avšak v skutočnosti sú absolútne nesprávne z dôvodov vyššie uvedených. Takéto nezrovnalosti v rádoch spravidla niekoľkých stoviek hodín však boli zistené u každého jedného žalobcu na tunajšom súde, v spore ktorého žalovaný takýto „výpočet“ predložil.
17. Žalovaný aj v tomto spore tvrdí, že niektoré z období uvedených v § 97 ZoHaZZ nie je možné považovať za odpracované na účely výpočtu priemerného týždenného pracovného času. K tejto skutočnosti som sa už podrobne vyjadroval v článku V. mojej Repliky žalobcu.
Ak by si však samotný žalovaný bol istý správnosťou tejto jeho argumentácie, podľa ktorej teda obdobia PN, dovolenky a pod. nemajú byť považované za odslúžený služobný čas, nemajú byť započítané do odslúžených hodín a preto ani nemajú byť brané do úvahy pri výpočte priemerného týždenného pracovného času hasiča, neexistoval by logicky absolútne žiadny dôvod na zamýšľanú legislatívnu zmenu ZoHaZZ, ktorá je aktuálne predložená vo forme návrhu na zmenu ustanovení ZoHaZZ v Národnej rade Slovenskej republiky!
Dňa 22.05.2024 bol totiž poslancom Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej aj „NR SR“) J. G. podaný návrh na vydanie zákona, ktorým sa dopĺňa zákon č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore v znení neskorších predpisov, s navrhovaným dátumom účinnosti od 15.10.2024. Týmto návrhom zákona sa má zmeniť ZoHaZZ okrem iného práve aj v časti ustanovenia § 97 ZoHaZZ, ktorý sa má doplniť o nové ustanovenia nasledovne:
„§ 97 sa dopĺňa odsekom 3, ktorý znie:
(3) Na účely výpočtu priemerného týždenného služobného času, ktorý vrátane štátnej služby nadčas v období šiestich mesiacov nesmie prekročiť 48 hodín, sa ako vykonávanie štátnej služby neposudzujú časy podľa odseku 1 písm. a) až c) a písm. h) až l); čerpanie dovolenky podľa § 93 ods. 1 prvej a druhej vety a čas podľa odseku 1 písm. j) prvý bod sa na účely výpočtu priemerného týždenného služobného času do obdobia šiestich mesiacov nezarátavajú.“.

Príloha: návrh zákona, ktorým sa dopĺňa ZoHaZZ, kompletne dostupný aj na C.
Je teda zjavné, že podľa predloženého návrhu novely ZoHaZZ sa za vykonávanie štátnej služby v budúcnosti nemajú posudzovať práve tie časové obdobia, o ktorých žalovaný už v súčasnosti tvrdí, že podľa aktuálne platného a účinného znenia ZoHaZZ sa tieto obdobia nepovažujú za výkon štátnej služby a preto ani nezahŕňajú do výpočtu priemerného týždenného služobného času hasičov! Je však zrejmé, že ak by už zo v súčasnosti platného a účinného znenia ZoHaZZ vyplývalo to, čo žalovaný v rámci svojej procesnej obrany účelovo tvrdí, neexistoval by žiadny dôvod, aby poslanec NR SR (ktorý je členom rovnakej politickej strany, ako súčasný Minister vnútra Slovenskej republiky), podával návrh na takúto zmenu ZoHaZZ.
Skutočnosť, že z aktuálne platného a účinného znenia ZoHaZZ vyplýva presný opak toho, čo žalovaný ohľadne jednotlivých období uvedených v § 97 ods. 1 ZoHaZZ tvrdí, nepriamo potvrdzuje aj dôvodová správa k navrhovanej zmene ZoHaZZ, v ktorej navrhovateľ uvádza:
„V navrhovanom § 97 ods. 3 bolo potrebné určité časy podľa § 97 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. na účely výpočtu priemerného týždenného služobného času negatívne vymedziť, t. j., že sa tieto časy na účely výpočtu priemerného týždenného služobného času neposudzujú ako výkon štátnej služby. Znamená to, že sa tieto časy budú považovať za čas odpočinku. Čas čerpania dovolenky podľa § 93 ods. 1 prvej a druhej vety a čas podľa § 97 ods. 1 písm. j) prvý bod, nebude možné zarátať do výpočtu priemerného týždenného služobného času v období šiestich mesiacov, a to z dôvodu, aby sa nezvyšoval služobný čas, ktorý by tieto časy kompenzovali.“
Aj z dôvodovej správy a použitia budúceho času (viď znenie „budú považovať“ resp. „nebude možné“) je zrejmé, že podľa v súčasnosti platného znenia ZoHaZZ sa všetky tie obdobia, ktoré sú uvedené v § 97 ods. 1 ZoHaZZ a ktorých sa dotýka zamýšľaná zmena resp. doplnenie ustanovenia § 97 ods. 3 ZoHaZZ, nepovažujú za „čas odpočinku“, ako to v rámci svojej procesnej obrany v tomto spore účelovo tvrdí žalovaný.
Absolútne pritom nepochybujem o tom, že dôvod tejto zamýšľanej legislatívnej zmeny je práve reakciou na také v súčasnosti prebiehajúce (a aj budúce) súdne spory, akým je aj tento môj spor so žalovaným (navrhovaný dátum účinnosti novely zákona je k 15.10.2024). Som presvedčený, že cieľom tejto úpravy má byť len do budúcnosti umelo „na papieri“ znížiť výsledný priemerný týždenný pracovný čas hasičov tak, aby žalovaný mohol v takýchto súdnych sporoch naďalej tvrdiť, že vlastne nedochádza k prekračovaniu či už vnútroštátne stanoveného týždenného pracovného času podľa § 85 ods. 2 ZoHaZZ a kolektívnych zmlúv, alebo aj maximálneho priemerného týždenného pracovného času podľa článku 6 písm. b) Smernice.
Je len poľutovania hodné a žiaľ aj o mnohom z hľadiska „kvality“ právneho štátu vypovedajúce, že takáto zamýšľaná účelová zmena ZoHaZZ je fakticky jedinou celoplošnou „zmenou“, na ktorú sa tento štát zmohol po 10 rokoch súdnych sporov a stovkách súdnych rozhodnutí, v ktorých je súdmi konštantne potvrdzované porušenie práva zásahových hasičov na dodržanie limitu pracovného času. Takáto legislatívna zmena však podstatu problému v skutočnosti absolútne nijako nerieši a ide znova len o spôsob, akým sa snaží žalovaný formálne resp. legislatívne naoko „zakryť“ porušovanie práv zásahových hasičov na dodržiavanie či už vnútroštátnych, ako aj úniových limitov pracovného času.
18. V súvislosti s (ne)dodržiavaním ustanovení o pracovnom čase hasičov je potrebné zdôrazniť aj tú skutočnosť, že žalovaný v celej jeho Duplike aj v tabuľke „Výpočet priemerného týždenného služobného času v sledovaných referenčných obdobiach“ spochybňuje len to, že podľa neho nedochádzalo k prekračovaniu 48-hodinového priemerného týždenného služobného času a teda k porušovaniu článku 6 písm. b) Smernice.
Aj na tomto mieste však opätovne zdôrazňujem, že žalovaný absolútne nereaguje na tú zásadnú skutočnosť, že spôsobom rozvrhovania služobného času zásahových hasičov a nezapočítavaním pohotovostí do služobného času dochádza aj k porušovaniu vnútroštátnej právnej úpravy pracovného času hasičov!
Táto skutočnosť má pritom priamy vplyv aj na porušovanie článku 6 písm. a) Smernice, pretože práve toto ustanovenie Smernice ukladá členským štátom povinnosť vnútroštátnou úpravou stanoviť (a potom nepochybne aj dodržiavať) dĺžku týždenného pracovného času, ktorý je v § 85ods. 2 ZoHaZZ stanovený na 40 hodín týždenne a kolektívne zmluvy stanovujú ešte kratší, a to 38 hodinový (v roku 2022) resp. 37,5 hodinový (od roku 2023) týždenný služobný čas hasičov!
Dokonca aj úplne nesprávne a neúplné výpočty žalovaného v ním predloženej „tabuľke“, ktorými sa žalovaný snažil umelo znížiť môj pracovný čas potvrdzujú, že stanovený týždenný pracovný čas počas každého jedného, žalovaným tvrdeného „referenčného obdobia“ prekročený! Na túto skutočnosť žalovaný absolútne nijako nereaguje a ani sa k nej radšej nevyjadruje.

Keďže fond pracovného času v sebe zahŕňa všetky zložky toho, čo služobným časom je a čo som mal podľa plánu služieb odslúžiť, potom k takto mne vykazovanému fondu pracovného času treba pripočítať všetky nadčasy a odslúžené hodiny služobnej pohotovosti a z týchto údajov potom vychádzať pri zisťovaní priemerného týždenného času za žalované obdobie, keďže žiadne referenčné obdobia v súvislosti s výpočtom priemerného pracovného času podľa článku 6 písm. b) Smernice HaZZ neupravuje. Mnou prezentovaný výpočet priemerného týždenného pracovného času je tak podľa môjho názoru súladný nielen so Smernicou, ale aj vnútroštátnou právnou úpravou.
V.
Zhrnutie
19. Zhrnúc všetky vyššie uvedené skutočnosti preto jednoznačne tvrdím, že výpočty žalovaného v tabuľke priloženej k Duplike sú očividne nesprávne a nemožno z nich vychádzať. Tvrdenia žalovaného o dĺžke môjho (priemerného) týždenného pracovného času za žalované obdobie sú zjavne nesprávne, sám žalovaný si v týchto tvrdeniach odporuje a popiera si jeho vlastné predchádzajúce tvrdenia v tomto smere. Výpočet žalovaného je nesprávny nielen z vecných dôvodov (nezahrnutie minimálne 170:40 hodín do výpočtu), ale aj z právnych dôvodov (nezohľadňovanie jednotlivých období uvedených v § 97 ods. 1 ZoHaZZ do výpočtu v rozpore s právnou úpravou a všeobecne nesprávne a účelovo nastavený „vzorec“ resp. spôsob výpočtu, ktorý umelo znižuje výslednú dĺžku priemerného týždenného pracovného času). Skutkové tvrdenia žalovaného ohľadne dĺžky môjho (priemerného) týždenného pracovného času preto v celom rozsahu popieram.“

6. Súd vykonal dokazovanie na pojednávaní konanom dňa 17.10.2024 výsluchom strany a to žalobcu, oboznámením sa s prednesom právneho zástupcu žalobcu, oboznámením sa s prednesom zástupcu žalovaného, ako aj oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to dokladmi žalobcu k vymenovaniu za príslušníka HaZZ, rozpisom pracovnej pohotovosti, vyčíslením nároku žalobcu, výplatnými páskami žalobcu, plánom služieb, dokladmi žalovaného, prehľadom plánu služieb, výpočtom priemerného služobného času žalobcu a zistil tento skutkový stav.

7. Súd z výsluchu strany a to žalobcu na pojednávaní konanom dňa 17.10.2024 zistil, že tento sa v celom rozsahu pripája k písomne podanej žalobe, ako aj k ich písomným vyjadreniam, ktoré zaslali súdu, ako aj k vyjadreniu svojho právneho zástupcu a žiadal žalobe v celom rozsahu vyhovieť. K veci uviedol, že sa rozhodol opätovne podať predmetnú žalobu a to z toho dôvodu, že od posledného rozhodnutia zo strany žalovaného nedošlo k náprave a vzhľadom na to, že potrebuje pomáhať jednak svojim rodičom a potrebuje viac času na regeneráciu, rozhodol sa podať túto žalobu aj za ďalšie obdobie. K veci uviedol, že v rodinnom živote mu samotná B. vyčíta, že trávia spolu málo času. Zároveň nestíha regenerovať svoje telo vzhľadom na psychickú záťaž, ktorá súvisí s jeho pracovnou činnosťou. Ďalšou skutočnosťou je tá skutočnosť, že nemôže pomáhať svojim rodičom tak, ako by si to predstavoval, nakoľko už potrebujú pomoc a napríklad im pomáha v súčasnosti jeho K., ktorý je príslušníkom L. J. a on odslúži v priemere 6 dní do mesiaca a má viac času ako žalobca, pričom on v priemere do mesiaca odslúži tých 10 až 11 služieb a absolvuje ešte školenia, pričom má špecializáciu ako inštruktor lezenia a chodí školiť ostatných pracovníkov a takisto sa musí zdokonaľovať a musí sa zúčastňovať kurzov na zdokonaľovanie svojej odbornej činnosti. Väčšina týchto kurzov prebieha mimo jeho služobný pracovný čas a teda v čase jeho voľna. Zamestnávateľ mu ako výhodu za to, že tieto kurzy absolvujem mimo pracovného času umožňuje zobrať si pracovné voľno, avšak to si nemôže zobrať v takom čase ako by to jemu vyhovovalo. Žalobca k veci uviedol, že v čase keď nastupoval do hasičského zboru bol oboznámený s tým, že sa robia aj 24-hodinové služby, ale nebol oboznámený o tom, že čo sa započítava do pracovného času.

8. Súd v prvom rade sa zaoberal námietkou žalovaného miestnej a kauzálnej neprísluš nosti tunajšieho súdu a námietku svojej pasívnej vecnej legitimácie.

9. Podľa § 19 písm. b) CSP, popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody.

10. Podľa § 40 CSP, súd aj bez námietky skúma vecnú príslušnosť, kauzálnu príslušnosť a funkčnú príslušnosť počas celého konania; kauzálnu príslušnosť v obchodnoprávnych sporoch súd skúma iba do otvorenia pojednávania alebo predbežného prejednania sporu.

11. Podľa § 42 CSP, ak je námietka miestnej nepríslušnosti nedôvodná alebo ak nie je uplatnená včas, súd na ňu neprihliadne a spor prejedná a rozhodne. Neprihliadnutie na námietku súd odôvodní v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

12. Podľa § 43 ods. 1 CSP, ak súd postupom podľa § 40 a 41 zistí, že nie je príslušný, bezodkladne postúpi spor príslušnému súdu bez rozhodnutia a upovedomí o tom žalobcu. Žalovaného upovedomí len vtedy, ak mu už bola žaloba doručená.

13. Pokiaľ žalovaný namietal miestnu nepríslušnosť tunajšieho súdu, túto námietku súd vyhodnotil ako nedôvodnú a v zmysle § 42 CSP na ňu neprihliadol. Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu škody. Zo skutočností uvádzaných v žalobe je zjavné, že za skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody, žalobca označil zásah do jeho práv postupom žalovaného, v dôsledku čoho mu vznikla škoda a to v súvislosti v výkonom povolania žalobcu. Miesto výkonu jeho stálej služobnej činnosti je Mesto Zvolen, ktoré je v územnom obvode Okresného súdu Zvolen, kde vznikli a prejavili sa následky škody vo forme nemajetkovej ujmy. S poukazom na ustanovenie § 19 písm. b) CSP je tak miestna príslušnosť tunajšieho súdu daná. Súd sa takisto zaoberal aj otázkou jeho právomoci vo veci konať a rozhodnúť a dospel k záveru, že jeho právomoc je daná, keďže neexistuje žiadny iný orgán disponujúci kompetenciou na rozhodnutie o práve žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu za porušenie práva EÚ.

14. Žalovaný namietal skutočnosť, že nárok žalobcu nie je daný, pretože sa na neho ako príslušníka HaZZ nim uvádzaná Smernica nevzťahuje. Žalovaný namietal, že tak ako si žalobca uplatňuje nárok, sa jedná o mzdový nárok, žalovaný vzniesol námietku svojej pasívnej legitimácie. Žalovaný v konaní namietal tvrdenie žalobcu, že dotknutá Smernica nebola do právneho poriadku SR transformovaná správne. Tvrdil, že úprava v ZoHaZZ neodporuje dotknutej Smernici, a že nie je daný základ nároku žalobcu na náhradu škody v dôsledku porušenia jeho práv plynúcich z čl. 2 a 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES.

15. Všetky uvedené námietky súd posudzoval jednotlivo ako predbežné otázky vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu, pretože ich riešenie znamená posúdenie danosti nároku žalobcu na náhradu škody z dôvodu porušenia práva Európskej únie. Žalobca si obdobný nárok uplatnil žalobou na tunajšom súde a to ten istý nárok z tých istých skutkových dôvodov, avšak za iné obdobie (marec 2018 – marec 2021). Žalobcovi bol priznaný nárok vo výške 5.160,35 Eur rozsudkom tunajšieho súdu sp.zn. 13C/17/2021 zo dňa 12.10.2021, na odvolanie žalovaného potvrdený rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 17Co/16/2022-376 zo dňa 26.10.2022. V predmetnom rozhodnutí sa súdy oboch stupňov vysporiadali so všetkými týmito námietkami žalovaného ako nedôvodnými. Žalovaný v tu prejednávanej veci neuviedol žiaden nový argument zásadného charakteru, ktorý by spochybnil alebo vyvrátil uvedené závery súdov tak, aby súd v tu prejednávanej veci posúdil uvedené čiastkové otázky inak.

16. Podľa Čl.2 ods. 1 C.s.p., ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Podľa ods. 2, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Podľa ods. 3, ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.
Súd poukazuje na princíp právnej istoty vyjadrený v článku 2 C. s. p., ktorý znamená okrem iného aj legitímne očakávania sporových strán, že ich spor bude rozhodnutý spravodlivo. Zásada právnej istoty je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Ochrane právnej istoty ako základnému aspektu právneho štátu venuje náležitú pozornosť aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre (rozsudok vo veci Brumărescu proti Rumunsku z 28. októbra 1999 a vo veci Ryabykh proti Rusku z 24. júla 2003). Žalovanému, ktorý je stranou sporu na strane žalovaného vo všetkých takýchto obdobných sporoch sú isto známe závery stoviek právoplatných rozhodnutí súdov SR (provinštančných a druhoinštančných), že dotknutá Smernica nebola do ZoHaZZ prevzatá správne, pretože vnútroštátna právna úprava (ZoHaZZ) umožňuje zamestnávateľovi nezapočítať neaktívnu časť služobnej pohotovosti do služobného času v rozpore s čl. 2 Smernice a rozvrhnúť žalobcovi - príslušníkovi HaZZ služobný (pracovný) čas tak, že tento presiahne maximálnu hranicu stanovenú v čl. 6 písm. b/ predmetnej smernice, a zároveň že základ nároku žalobcu je tak daný, keďže sú splnené 3 podmienky: 1. cieľom porušenej právnej normy Únie je priznať jednotlivcom

práva a porušenie je dostatočne závažné; 2. existencia škody a 3. priama príčinná súvislosť medzi porušením a škodou spôsobenou poškodeným jednotlivcom. Bolo by nadbytočné opakovane v tomto rozhodnutí uvádzať totožné obsiahle odôvodnenie, preto súd poukazuje príkladom na závery rozsudku prejednávajúceho senátu sp.zn. 13C/15/2023 zo dňa 24.07.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 13Co/73/2023 z 31.07.2024 ako aj na ine rozhodnutia KS BB ako napr. (11 Co/85/2023,17Co/141/2023,15Co/25/2024,13Co/62/2023). Na týchto záveroch súd v plnom rozsahu zotrváva a odkazuje na ne.

17. Žalovaný sa k záverom o tom, že nezapočítaním neaktívnej časti služobnej pohotovosti do pracovného času žalobcu dochádza k porušovaniu čl. 2 Smernice, nijako nevyjadril. Žalovaný namietal, že žalobca v konaní nepreukázal skutočnosť, že v tomto konkrétnom prípade došlo k prekračovaniu maximálneho týždenného pracovného času 48 hod./ týždenne, keď namietol správnosť výpočtu žalobcu uvedený v žalobe a zároveň predložil súdu vlastný výpočet priemerného týždenného pracovného času. V tomto svojom výpočte určil referenčné obdobia 6 mesiacov: apríl – september 2021, október 2021 – marec 2022, apríl – september 2022, október 2022 – marec 2023, apríl – september 2023, október 2023 – február 2024. K výpočtom uviedol, že do odslúžených hodín započítal o.i. aj čas služobnej pohotovosti, nezapočítaval niektoré časy služobného voľna s náhradou mzdy. V rámci tohto prepočtu ani v jednom období nezistil prekročenie maximálneho týždenného pracovného času nad 48 hod./týždenne. Žalobca namietol správnosť výpočtov, kedy žalovaný zjavne nezohľadnil pracovný čas v niektorých prípadoch, kedy žalobca v uvedenom období reálne vykonával službu a to v celkovom súčte 170:40 hodín. Žalovaný sa k tejto námietke nijako nevyjadril. Žalobca namietol uvedený prepočet ako nesprávny a zavádzajúci, nakoľko nemá oporu vo vnútroštátnej úprave, ani v práve EÚ, ani v judikatúre Súdneho dvora. Žalovaný svojvoľne niektoré časy plateného voľna žalobcu ako dovolenka, PN, a iné nezapočítal na odpracovaný čas, iné zas započítal. Žalovaný sa k týmto námietkam nevyjadril. Kontrolný výpočet vykonal žalovaný len pre účely tohto súdneho konania, neexistuje žiadna úprava na nerovnomerné rozvrhovanie služobného času pri plánovaní služieb v rámci vopred určených „referenčných období“ tak, aby aj pri zohľadnení času neaktívnej časti služobnej pohotovosti nedochádzalo k prekračovaniu maximálneho týždenného pracovného času tak, ako to uviedol žalobca v žalobe. Nie je zrejmé, na základe čoho potom žalovaný v tomto konaní vychádzal z ním určených referenčných období stanovených výlučne na obdobie, za ktoré si žalobca uplatňuje svoj nárok. Podmienky pre neprekračovanie maximálneho týždenného pracovného času musia byť pre všetkých zamestnancov rovnaké, nemôžu byť pre každého jednotlivého hasiča odlišne stanovené. Podľa všeobecnej zásady čl.6 Smernice členské štáty prijmú opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, že nebude prekračovaný maximálny týždenný pracovný čas nad 48 hod./týždenne pre každé obdobie siedmich dní. Žalovaný neuviedol žiadne také všeobecne záväzné opatrenie, ktoré by uvedené zabezpečovalo pri rozvrhovaní služobného času hasičov slúžiacich v zmenách v určenom referenčnom období 6 mesiacov. Pri tom nie je sporné, že aktuálne je určovaný plán služieb na mesačnej báze, žalovaný neuviedol, akým spôsobom pri takomto rozvrhovaní služieb sa zabezpečí neprekračovanie maximálneho týždenného pracovného času 48 hod./ týždenne. Podľa rozsudku Súdneho dvora C-254/18: „Článok 6 písm. b), článok 16 písm. b) a článok 19 prvý odsek smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá na účely výpočtu priemerného týždenného pracovného času stanovuje referenčné obdobia, ktoré sa začínajú a končia v určitých kalendárnych dátumoch, pokiaľ táto právna úprava obsahuje mechanizmy, ktoré umožňujú zabezpečiť, že priemerný maximálny týždenný pracovný čas v rozsahu 48 hodín bude rešpektovaný počas každého obdobia šiestich mesiacov zapadajúceho do rámca dvoch po sebe nasledujúcich pevných referenčných období.“ Naša vnútroštátna právna úprava v prípade hasičov neobsahuje žiadne mechanizmy, ktoré by zabezpečili, že nebude prekračovaný 48 hodinový týždenný pracovný čas v každom období dvoch po sebe nasledujúcich pevných referenčných období. Žalobca uviedol výpočet priemerného týždenného pracovného času za jednotlivé roky pri zohľadnení skutočného počtu hodín služobnej pohotovosti, ktorých výkon preukázal z dokladov získaných od žalovaného (ktoré slúžia na výpočet mzdy), kedy evidentne opakovane dochádza k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času. Preto súd tvrdenie žalobcu považoval za preukázané. Potom sa súd plne stotožňuje s výpočtom žalobcu v žalobe, ktorý preukázal, že za celé žalované obdobie dochádza k prekračovaniu maximálneho týždenného pracovného času (súd v tomto smere poukazuje aj na zdôvodnenie námietok žalobcu proti výpočtom žalovaného viď bod 5. tohto odôvodnenia).

18. Súd sa vzhľadom na vyššie uvedené podrobnejšie zaoberá v dôvodoch rozhodnutia uplatnenou výškou odškodnenia.

19. Podľa čl. 36 ods.1 písm. c), d) a e) zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy SR (ďalej len ako „Ústava SR“), zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä
ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci (písm. c),
najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času (písm. d),
primeraný odpočinok po práci (písm. e).

20. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Obč. Z.), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

21. Podľa § 13 ods. 1 Obč. Z., fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Podľa ods. 2, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa ods. 3, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

22. Podľa § 853 ods. 1 Obč. Z., občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

23. Súdny dvor ustálil, že náhrada škody spôsobenej jednotlivcom porušením komunitárneho práva zo strany členského štátu musí byť adekvátna spôsobenej škode. Keďže v tejto oblasti neexistuje komunitárna právna úprava, kritériá na určenie rozsahu odškodnenia vyplývajú z vnútroštátneho právneho poriadku, pričom však tieto kritériá nemôžu byť menej priaznivé ako tie, ktoré sa uplatňujú v prípade porušenia vnútroštátneho práva, a rovnako tieto kritériá nesmú mať taký charakter, že spôsobia praktickú nemožnosť dosiahnutia odškodnenia, prípadne ho neprimerane sťažia. V neposlednom rade náhrada škody spôsobenej jednotlivcom porušením práva Únie musí byť primeraná vzniknutej škode, aby mohla zabezpečiť skutočnú ochranu jeho práv. Je potom na vnútroštátnom práve členských štátov, aby pri dodržaní zásady rovnocennosti a efektivity určili, či sa náhrada škody musí poskytnúť vo forme udelenia dodatočného náhradného voľna, alebo vo forme finančného odškodnenia a aby definovali pravidlá týkajúce sa spôsobu výpočtu tejto náhrady. Slovenská právna úprava neobsahuje pravidlá na odškodňovanie jednotlivcov pri porušovaní komunitárneho práva. V posudzovanej veci dospel súd k záveru, že je potrebné stotožniť sa s argumentáciou žalobcu, že nerešpektovaním Smernice mu vznikla nemajetková ujma, ktorú je možné analogicky (pozn. súdu - § 853 Obč. Z.) posudzovať podľa zásad upravených v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, vzťahujúcich sa na právo na ochranu osobnosti. Podľa Článku 36 ods. 1 písm. c), d) a e) Ústavy SR majú mať zamestnanci (teda aj žalobca) právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky a zákon (v danom prípade ZoHaZZ) im má zabezpečiť o.i. ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času a primeraný odpočinok po práci (obdobne v zmysle čl. 40 Ústavy SR má každý právo na ochranu zdravia). V oblasti pracovnoprávnej je právo na ochranu zdravia zabezpečované predovšetkým zavádzaním takých opatrení, ako je organizácia pracovného času a odpočinku. Každý má pritom právo na odpočinok a zotavenie vrátane rozumného vymedzenia pracovného času a pravidelne platenej dovolenky tak, ako to je zakotvené aj v článku 24 Všeobecnej deklarácie ľudských práv. Samotná Smernica 2003/88/ES, ako aj Smernica 89/391/EHS vychádzali z faktu, že ešte je stále príliš vysoký výskyt pracovných úrazov a chorôb z povolania a preto sa musia bezodkladne zaviesť, resp. zlepšiť preventívne opatrenia na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov a tento cieľ sa nemá podriaďovať ekonomickým úvahám. Všetci pracovníci majú mať primeranú dobu odpočinku a všetkým pracovníkom spoločenstva sa musí poskytnúť minimálny denný, týždenný a ročný čas odpočinku a primerané prestávky v práci. Na základe uvedeného je potom potrebné zaviesť maximálnu hranicu týždenného času. Na základe dokladov predložených žalobcom vyplynulo, že pri určovaní ev. nariadení pracovnej pohotovosti spolu s určeným služobným časom došlo k prekračovaniu maximálneho limitu 48-hodín priemerného pracovného týždňa u žalobcu v rozhodnom období (apríl 2021 - február 2024) a to najmä v súvislosti s nezapočítavaním neaktívnej časti služobnej pohotovosti do odpracovaného času pre účely rozvrhovania služieb. Súd vzhľadom na uvedené potom konštatuje, že žalobcovi v príčinnej

súvislosti nerešpektovania čl. 2 a čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES vznikla nemajetková ujma, nakoľko došlo (dlhodobo) k porušovaniu jeho základných osobnostných práv - práva na ochranu zdravia, práva na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, práva na najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času, práva na primeraný odpočinok po práci, ako aj práva na vedenie súkromného rodinného života. V zmysle § 13 Občianskeho zákonníka môže poškodená osoba požadovať popri morálnej satisfakcii aj peňažnú satisfakciu a to tam, kde by sa satisfakcia morálna nejavila ako postačujúca. V prejednávanej veci, ktorá vychádza z tej skutočnosti, že SR neprijala takú vnútroštátnu úpravu pri služobnom pomere hasičov, aby boli transformované dotknuté ustanovenia smernice do vnútroštátneho poriadku, je potrebné dospieť k záveru, že žaloba na upustenie od neoprávneného zásahu, ako aj žaloba na odstránenie trvajúcich následkov nie je na mieste, vzhľadom na subjekt zodpovednosti za neoprávnený zásah (štát) a vzhľadom na dĺžku trvania neoprávnených zásahov zo strany žalovaného do práv žalobcu. Rovnako tak neprichádza do úvahy ani morálna satisfakcia, ktorou sa podľa súdnej praxe rozumie predovšetkým ospravedlnenie. Tieto prostriedky nápravy za uvedených okolností strácajú svoju účinnosť a funkčnosť a v takom prípade súdna prax nevylučuje možnosť bez ďalšieho uplatniť finančné zadosťučinenie. Samotné ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka uvádza pritom možnosti domáhať sa peňažného zadosťučinenia len príkladmo a podmienky pre vznik tohto práva sú splnené vo všetkých prípadoch neoprávnených zásahov obdobnej závažnosti, kedy bude len morálne zadosťučinenie nepostačujúce. Pokiaľ sú splnené všetky 3 podmienky, štát musí s výhradou nároku náhrady škody, ktorá má základ priamo v práve Únie, napraviť následky spôsobenej škody podľa vnútroštátneho práva, upravujúceho zodpovednosť za spôsobenú škodu, pričom podmienky náhrady škody stanovené vo vnútroštátnych právnych úpravách nemôžu byť menej výhodné ako podmienky týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti, alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity). V danej veci je podstatnou tá skutočnosť, že právo žalobcu na primeraný odpočinok po vykonanej práci je permanentne - niekoľko rokov porušované, pričom povaha výkonu práce žalobcu je veľmi psychicky ako aj fyzicky náročná, neraz si vyžaduje aj nasadenie vlastného života a preto je nesmierne dôležité, aby žalobca mal možnosť si po vykonanej práci si aj primerane odpočinúť, venovať sa svojim záľubám, rodine a iným aktivitám. V dôsledku aktuálnej právnej úpravy, pokiaľ čas služobnej pohotovosti nie súčasťou služobného času, sa na strane žalobcu počas celého trvania služobného pomeru skracuje čas odpočinku. Tým mal súd preukázanú existenciu škody na strane žalobcu, ktorá je nepochybne v priamej príčinnej súvislosti s porušením komunitárneho práva. V dôsledku nerešpektovania čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES pri rozvrhovaní pracovného času prišiel žalobca o veľký počet hodín voľného času, ktoré by inak venoval rozvíjaniu osobných, rodinných a priateľských vzťahov, ako aj fyzickej a psychickej relaxácii, čím došlo k zásahu do jeho osobnostných práv (práva na ochranu zdravia, práva na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, práva na najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času, práva na primeraný odpočinok po práci a práva na vedenie súkromného rodinného života), za čo mu nepochybne patrí nárok na primerané odškodnenie. Samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a práve peňažná náhrada sa javí ako spôsobilá forma odškodnenia takejto vzniknutej ujmy.

24. Pri posudzovaní nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je súd viazaný len v tom smere, že má posúdiť primeranosť uplatňovanej výšky náhrady ujmy, ktorú v dôsledku nesprávnej implementácii normy Európskej únie žalobca utrpel. Spôsob určenia resp. posudzovania výšky je na úvahe súdu. Slovenská právna úprava odlišuje medzi právom na ochranu osobnosti (§ 11 a nasl. Obč. z.) a právom na náhradu škody (§ 415 a nasl. Obč. z.), nakoľko je medzi nimi pojmová i obsahová odlišnosť. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo, rýdzo osobnej povahy a je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Právo na náhradu škody patrí tak fyzickej, ako aj právnickej osobe a nemá povahu absolútnu, ale len povahu relatívnu a majetkovú. Zásadný rozdiel je aj medzi odškodnením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhrady škody ako majetkovej ujmy, ktorý spočíva v tom, že pri určení nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol zásah vyvolať a nemožno zistiť presne skutočnú ujmu, ktorú však v prípade náhrady škody treba presne uviesť a preukázať (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. apríla 2011, sp. zn. 4Cdo 168/2009). V zmysle nálezu Ústavného súdu III. Ús 288/2017 z 05.12.2017, „...pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako, a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady.“. Ústavný súd skonštatoval, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy závisí vo veľkej miere na úvahe rozhodujúceho súdu, na druhej strane však táto úvaha neznamená priestor na svojvôľu, či arbitrárnosť. Príslušný súd musí uskutočniť

dokazovanie a následne na základe z neho vyplývajúcich skutkových zistení posúdiť, či táto ujma vznikla a ako bola závažná. Jej vznik pritom musí tvrdiť a doložiť navrhovateľ, ktorý nesie dôkazné bremeno. Príslušné závery súdu musia byť riadne odôvodnené a musia spočívať na logických a legitímnych faktoch. Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR z 30. apríla 2008, sp.zn. 5 Cdo 126/2007, súd pri úvahách o tom, či je namieste priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliada aj na iné kritéria, ako sú kritéria uvedené v § 13 ods. 2 Obč. Z. Priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch zákon ponecháva na voľnej úvahe súdu – ten však musí hodnotiť tak jednotlivé okolnosti, ako aj celkovú povahu konkrétneho prípadu. Určiť konkrétne pravidlá hodnotenia je takmer nemožné vzhľadom na rozdielnosť toho - ktorého konkrétneho prípadu a vzhľadom na povahu osobnostného práva, ochrany ktorého sa fyzická osoba domáha. Cieľom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je určitá satisfakcia za spôsobený zásah do súkromného a rodinného života fyzickej osoby a nemôže na strane žiadateľa slúžiť na neprípustné obohacovanie a na druhej strane nemôže mať likvidačný charakter voči tomu, kto je na zaplatenie nemajetkovej ujmy zaviazaný (Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 25. septembra 2013, sp. zn. 25 Co 18/2013). Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy je zo zákona na voľnej úvahe súdu, ktorá však musí byť odôvodnená a musí mať základ v zistenom skutkovom stave. Nevyhnutné je zohľadniť aj samotný účel náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý v rámci primeraného zadosťučinenia konania o ochrane osobnosti sleduje predovšetkým funkciu satisfakčnú, pretože rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je možné exaktne kvantifikovať a vyčísliť. Nemajetková ujma, ktorá vznikla porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom slova zmysle ani odškodniť nedá a je možné za ňu poskytnúť len satisfakciu (Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 2. októbra 2013, sp. zn. 9 Co 330/2012).

25. Vznik zodpovednosti členského štátu za porušenie komunitárneho práva sa teda posudzuje podľa pravidiel, ktoré ustanovil Súdny dvor. Spôsob a rozsah odškodnenia však už závisia od vnútroštátnej právnej úpravy členského štátu. Vnútroštátna úprava však musí rešpektovať požiadavku, že kritériá na určenie rozsahu odškodnenia nesmú mať taký charakter, že spôsobia praktickú nemožnosť odškodnenia alebo dosiahnutie odškodnenia neprimerane sťažia. Rovnako poskytnutá náhrada škody musí byť adekvátna spôsobenej škode. V slovenskom právnom poriadku je právnym základom zodpovednosti štátu za škodu čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý ustanovuje, že každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, pričom podmienky a podrobnosti majú byť upravené v zákone. Slovenská republika prijala zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinný od 1. júla 2004. Posudzovanie zodpovednosti štátu za porušenie komunitárneho práva v zmysle tejto úpravy je však vylúčené vzhľadom na úpravu rozsahu použiteľnosti zákona (§ 3), explicitne zákon uvádza (§ 9 ods. 1), že sa z právnej úpravy vylučuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky („do pôsobnosti Národnej rady Slovenskej republiky patrí najmä: a) uznášať sa na ústave, ústavných a ostatných zákonoch a kontrolovať, ako sa dodržiavajú“). Pokiaľ si teda žalobca uplatňuje svoj nárok za použitia analógie § 13 v spojení s § 11 OZ, súd aplikáciu ustanovení o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy priznávanej fyzickým osobám v prípade zásahu do ich osobnostných práv považoval za správny, zohľadniac pri určení výšky náhrady kritériá stanovené zákonom a vyplývajúce z judikatúry. Žalobca svojou výpoveďou v spojení s listinnými dokladmi preukázal, že pri takomto rozvrhnutí pracovného času, ktorý je v rozpore s právom EÚ, prichádza o voľný čas, ktorý by inak mohol venovať rozvoju osobných, rodinných, priateľských vzťahov, fyzickej a psychickej relaxácií. Naopak, o to viac času trávi v práci, pričom sa jedná o fyzicky aj psychicky náročné zamestnanie, čo má dopad na jeho zdravotný aj psychický stav. Žalobca výpoveďou preukázal, že daný stav mal vplyv na jeho súkromný život, kedy vzhľadom na pracovnú zaťaženosť má obmedzený kontakt s rodinou, sťažený časový priestor na budovanie spoločného domova, má obmedzené možnosti pri pomoci svojim rodičom (matke v čase jej choroby). Nemá čas a možnosť venovať sa aktívne športu – futbal, rozvíjať priateľské vzťahy a väzby. Na svojom zdravotnom stave pociťuje nedostatok voľného času na regeneráciu, ako následok pracovného nasadenia zvýšenie krvného tlaku, cholesterolu. Uvedené nemožno zľahčovať, najmä ak takýto stav pretrváva dlhodobo a žalovaný nevyvíja žiadne kroky k zmene tohto stavu napriek množstvu právoplatných súdnych rozhodnutí. Je zjavné, že doposiaľ určené sumy odškodnenia nemali dostatočne účinný vplyv na kroky žalovaného, ktorými by daný protiprávny stav odstránil. Žalobca zdôraznil, že podanou žalobou sa domáha náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy vyčíslenej podľa počtu hodín určenej služobnej pohotovosti, ktoré reálne odslúžil a ktoré mu neboli započítané do služobného času. Nežaluje teda nemajetkovú ujmu vyčíslenú za presný počet odpracovaných hodín nad 48 hod týždenne tak, ako sa to snažil prezentovať žalovaný (zjavne nesprávne). Žalobca sám poukázal na to, že počas žalovaného obdobia odpracoval 1757,12 hodín určenej služobnej

pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do pracovného času, po prepočte predstavuje nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 3,85 Eur (6.769,98 Eur : 1757,12 hodín) za každú hodinu porušovania jeho práv. Táto suma je približne rovnaká, než je priemer minimálnych hodinových miezd v Slovenskej republike pre prvý, t. j. najľahší stupeň náročnosti práce, ktorá za žalované obdobie predstavovala priemerne sumu vo výške 3,91 EUR (2021 – 2024). Žalobca za primeranú náhradu považuje finančné odškodnenie rovnajúce sa odmene, ktorú mu priznáva zákon o HaZZ ako pri nariadenej služobnej pohotovosti (t.j. mimo určenej služobnej pohotovosti). Súd stanovený postup žalobcu pri výpočte náhrady škody považoval za primeraný charakteru a spôsobu, akým k zásahu došlo, ako aj k následkom na jeho živote a to vo väzbe na porovnateľné kritérium ceny práce, z ktorého vychádzal žalobca. Preukázaná ujma na strane žalobcu súvisí s výkonom jeho práce, preto postup pri hodnotení primeranosti uplatneného nároku v porovnaní s ocenením takejto práce podľa zákonných pravidiel súd považuje za prípustný. Súd uvedené porovnanie nepovažuje za vyčíslenie mzdových nárokov ale len za porovnanie vyčísleného a uplatneného nároku žalobcu s obdobnými mzdovými nárokmi. Súd tiež v záujme právnej istoty poukazuje na to, že z vlastnej činnosti je mu známy obdobný postup výpočtu náhrady škody v porovnateľných prípadoch, ktorý bol preskúmaný na odvolanie žalovaného aj druhoinštančným súdom (Krajský súd v Banskej Bystrici – viď aj bod 23 odôvodnenia rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 17Co/100/2023 z 20. 03. 2024). Žalovaný v rámci svojej obrany poukázal na množstvo rozhodnutí v obdobných sporoch najmä Okresného súdu Košice II, kde bola priznaná náhrada vo výške 1.000 Eur až 2.500 Eur. Z činnosti súdu sú známe rozhodnutia iných súdov, ktorými boli priznané aj vyššie náhrady cca od 2.500 Eur do 6.100 Eur (napr. KS KE sp. zn. 3Co/229/2019, KS KE, sp. Zn. 6CoPr/2/2019, Krajský súd Banská Bystrica, sp. zn. 14Co/36/2022). Žalobcom uplatnený nárok za rovnaké porušovanie jeho práv, za porovnateľné obdobie, vo výške 6.516,35 Eur tak zjavne neprekračuje náhrady priznávané v obdobných veciach. Okrem toho súd vzal do úvahy aj plynutie času, keďže nárok žalobcu je porovnávaný s minimálnymi mzdovými nárokmi v SR, je zrejmé, že plynutím času od doby predchádzajúcich rozhodnutí (spory sa vedú od roku 2015) došlo k zvyšovaniu minimálnej mzdy, ktorá sa odvíja od priemernej nominálnej mzdy zamestnanca za určený kalendárny rok, kedy napr. roku 2018 bola minimálna hodinová mzda v najnižšej triede 2,759 EUR, v roku 2024 je to 4,31 EUR. Z uvedeného je zrejmé, že aj odmena za prácu žalobcu plynutím času sa zvyšuje. Pokiaľ súd hodnotí individuálny nárok žalobcu, prihliada aj na okolnosť miesta a času jeho uplatnenia, je tak na mieste priznať vyšší nárok oproti predchádzajúcemu obdobiu. Zvlášť významné v danom prípade je aj to, že napriek stovkám právoplatných rozhodnutí súdov SR žalovaný doposiaľ neprijal žiadne opatrenie na nápravu daného dlhodobého protiprávneho stavu, z čoho možno vyvodiť tiež záver, že doposiaľ miernejšie náhrady nemali žiaden ev. len zanedbateľný vplyv na žalovaného z hľadiska toho, aby primerané odškodnenie zabezpečilo skutočnú ochranu žalobcu. Pokiaľ žalovaný poukázal na rozhodovanie v iných prípadoch nemajetkovej ujmy pri dopravných nehodách, keď bola spôsobená smrť (rozhodnutie z roku 2002) pri trestnom čine, keď bola spôsobená smrť (rozhodnutie z roku 1996), súd uvádza, že tieto prípady vzhľadom na odstup času a odlišné skutkové okolnosti nie je možné porovnať. Výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za smrť blízkej osoby neznamená ocenenie hodnoty ľudského života, pretože tento má nevyčísliteľnú hodnotu, ale jej cieľom je určitá satisfakcia za spôsobený zásah do súkromného a rodinného života poškodeného, v čom sa prejavuje individuálnosť každého prípadu, ktorý súd hodnotí na základe individuálnych okolností každej veci a každej osoby zvlášť. V tu prejednávanej veci nie je dobre možné porovnanie zásahu do práv žalobcu oproti odškodneniu poškodených stratou blízkej osoby, hoci aj v danom prípade z hľadiska zásady rovnocennosti nemožno priznávať nepomerne vyššie náhrady ujmy. Súdu je známa rozhodovacia činnosť ostatných súdov v tejto oblasti, či už z vlastnej činnosti tunajšieho súdu alebo rozhodnutia iných súdov. Súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 5Co/182/2013 z 24. 09. 2013 – priznané manžel + dve deti: 3 x 10.000,-- Eur (úmrtie pri dopravnej nehode nárazom do auta stojaceho v kolóne na diaľnici), rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 8Co/264/2013 z 28. 10. 2013 – priznané manželke 20.000,-- Eur, dieťaťu 23.000,-- Eur, rodičom 2x 10.000,-- Eur (smrť chodca na prechode), rozsudok Krajský súd Banská Bystrica sp. zn. 12Co/465/2014 z 30. 07. 2015: priznané manželke a deťom 3x 33.500,-- Eur, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/18/2016: priznané manželovi a deťom 3x 23.000,-- Eur. Súd uvádza, že žalobcom uplatnená náhrada zjavne nevybočuje ani z rozsahu priznávaných náhrad za smrť spôsobenú pri dopravných nehodách, či náhrad priznávaných obetiam trestných činov. Rovnako žalovaný nepreukázal tvrdenie o posune v právnom posúdení súdov SR obdobných nárokov ako je tu uplatnený nárok, či o zmene posúdenia takto uplatneného postupu vyčíslenia náhrady škody Krajským súdom Banská Bystrica, keď dôvodom žalovaným uvádzaných rozhodnutí boli iné procesné pochybenia prvoinštančného súdu (Okresný súd Lučenec). Nárok vyčíslený žalobcom tak súd považuje za primeraný a korektný. Napokon súd uvádza, že žalovaný sa vo všetkých

doposiaľ právoplatne priznaných nárokoch, a to aj spôsobom posúdeným ako v tomto prípade, ani raz nedomáhal preskúmania najvyššími súdnymi autoritami – NS SR, či ÚS SR. Uvedené skôr svedčí o akceptovaní právnych záverov nižších súdov SR, preto súd v tomto konaní nevzhliadol žiaden dôvod na odklon od doposiaľ uplatňovanej súdnej praxe.

26. Žalobca vykonal prepočet hodín určenej služobnej pohotovosti, ktoré mu neboli zarátané do fondu pracovného času v žalovanom období, pričom vychádzal z informácií a podkladov získaných od svojho zamestnávateľa (dochádzkový systém), konkrétne v rozsahu 1.757,12 hodín, pričom súd vychádzal z takto predložených listinných dôkazov. Takto stanovené hodiny žalobca navrhol odškodniť odmenou, ktorá sa inak priznáva za výkon nariadenej pohotovosti podľa § 122 ods. 2 ZoHaZZ, pričom za stanovené obdobie od 1.4.2021 do 29.2.2024 si uplatnil nemajetkovú ujmu v celkovej výške 6.769,98 Eur za odpracované hodiny určenej služobnej pohotovosti v rozsahu 1.757,12 hodín, čo za 1 hodinu predstavuje sumu 3,85 Eur. Vychádzajúc tak z určenia výšky nemajetkovej ujmy ako rozdielu náhrady uvedenej v § 122 ods.1 ZoHaZZ (15% alebo 30% peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku) a peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. 2 ZoHaZZ (vo výške 50% z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku) je v prípade odpracovanej služobnej pohotovosti počas pracovných dní možné určiť výšku nemajetkovej ujmy ako súčin počtu odpracovaných hodín služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku a sumy zodpovedajúcej 35% peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50% - 15%) a v prípade odpracovanej služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku v čase pracovného pokoja ako súčin odpracovaných hodín v čase pracovného pokoja a sumy zodpovedajúcej 20% peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej sadzby za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50% - 30%).

27. Obdobie apríl 2021 – december 2021:
(i) fond pracovného času 1444,85 hodín;
(ii) určená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 406,36 hodín;
(iii) nariadená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ v rozsahu 2 hodín;
(iv) nadčasy 116,47 hodín.

Počet hodín odpracovanej určenej služobnej pohotovosti za mesiac
(§ 92 ods. 1 ZoHaZZ)
Určená pohotovosť spolu (15% a 30%)
Hodinová sadzba
Rozdiel 35%
(medzi odmenou za nariadenú a určenú pohotovosť)
Rozdiel 20% (medzi odmenou za nariadenú a určenú pohotovosť)
Nemajetková ujma za mesiac za 15%-nú určenú pohotovosť
Nemajetková ujma za mesiac za 30%-nú určenú pohotovosť
Nemajetková ujma za mesiac spolu (15%-ná a 30%-ná pohotovosť)

15%
30%
(hodín)
(€)
(€)
(€)
(€)
(€)
(€)
2021
04/2021
63,00

63,00
9,8697
3,4544
1,9739
217,6269
0,0000
217,6269
05/2021
49,00

49,00
9,8697
3,4544
1,9739
169,2654
0,0000
169,2654
06/2021
41,18

41,18
9,8697
3,4544
1,9739
142,2520
0,0000
142,2520
07/2021
47,57

47,57
10,1606
3,5562
2,0321
169,1689
0,0000
169,1689
08/2021
14,00
5,25
19,25
10,1606
3,5562
2,0321
49,7869
10,6686
60,4556
09/2021
49,00
7,00
56,00
10,1606
3,5562
2,0321
174,2543
14,2248
188,4791
10/2021

46,83

46,83
10,1606
3,5562
2,0321
166,5373
0,0000
166,5373
11/2021
34,53

34,53
10,1606
3,5562
2,0321
122,7959
0,0000
122,7959
12/2021
42,00
7,00
49,00
10,1606
3,5562
2,0321
149,3608
14,2248
163,5857
Spolu
387,11
19,25
406,36
Náhrada za ujmu
1 361,05 €
39,12 €
1 400,17 €

Nemajetková ujma za služobnú pohotovosť v kalendárnom roku 2021 (apríl 2021 – december 2021) predstavovala spolu sumu 1.400,17 Eur.

28. Obdobie január 2022 – december 2022:
(i) fond pracovného času predstavuje 1961,25 hodín;
(ii) určená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 632,05 hodín;
(iii) nadčasy 35,21 hodín.

Počet hodín odpracovanej určenej služobnej pohotovosti za mesiac
(§ 92 ods. 1 ZoHaZZ)
Určená pohotovosť spolu
(15% a 30%)
Hodinová sadzba
Rozdiel 35%
(medzi odmenou za nariadenú a určenú pohotovosť)
Rozdiel 20%
(medzi odmenou za nariadenú a určenú pohotovosť)
Nemajetková ujma za mesiac za 15%-nú určenú pohotovosť

Nemajetková ujma za mesiac za 30%-nú určenú pohotovosť
 Nemajetková ujma za mesiac spolu (15%-ná a 30%-ná pohotovosť)

15%
30%
(hodín)
(€)
(€)
(€)
(€)
(€)
(€)
2022
1/2022
45,38

45,38
10,1606
3,5562
2,0321
161,3808
0,0000
161,3808
2/2022
79,52

79,52
10,4485
3,6570
2,0897
290,8027
0,0000
290,8027
3/2022
51,87

51,87
10,4485
3,6570
2,0897
189,6873
0,0000
189,6873
4/2022
48,00

48,00
10,4485
3,6570
2,0897
175,5348
0,0000
175,5348
5/2022
62,92
8,00
70,92
10,9576

3,8352
2,1915
241,3083
17,5322
258,8404
6/2022
16,00

16,00
10,9576
3,8352
2,1915
61,3626
0,0000
61,3626
7/2022
89,15

89,15
11,2333
3,9317
2,2467
350,5070
0,0000
350,5070
8/2022
32,00

32,00
11,2333
3,9317
2,2467
125,8130
0,0000
125,8130
9/2022
55,48

55,48
11,2333
3,9317
2,2467
218,1282
0,0000
218,1282
10/2022
32,00

32,00
11,2333
3,9317
2,2467
125,8130
0,0000
125,8130
11/2022
48,00
8,00

56,00
11,2333
3,9317
2,2467
188,7194
17,9733
206,6927
12/2022
47,73
8,00
55,73
11,2333
3,9317
2,2467
187,6579
17,9733
205,6312
Spolu
608,05
24,00
632,05
Náhrada za ujmu
2 316,71 €
53,48 €
2 370,19 €

Nemajetková ujma za služobnú pohotovosť v kalendárnom roku 2022 (január 2022 – december 2022) predstavovala spolu sumu 2.370,19 Eur.

29. Obdobie január 2023 – december 2023:
(i) fond pracovného času predstavuje 1961,25 hodín;
(ii) určená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 584,81 hodín;
(iii) nadčasy 17,27 hodín.

Počet hodín odpracovanej určenej služobnej pohotovosti za mesiac
(§ 92 ods. 1 ZoHaZZ)
Určená pohotovosť spolu
(15% a 30%)
Hodinová sadzba
Rozdiel 35%
(medzi odmenou za nariadenú a určenú pohotovosť)
Rozdiel 20%
(medzi odmenou za nariadenú a určenú pohotovosť)
Nemajetková ujma za mesiac za 15%-nú určenú pohotovosť
Nemajetková ujma za mesiac za 30%-nú určenú pohotovosť
Nemajetková ujma za mesiac spolu (15%-ná a 30%-ná pohotovosť)

15%
30%
(hodín)
(€)
(€)
(€)
(€)
(€)

(€)
2023
1/2023
58,87
8,00
66,87
11,9091
4,1682
2,3818
245,3811
19,0546
264,4356
2/2023
71,57

71,57
11,9091
4,1682
2,3818
298,3170
0,0000
298,3170
3/2023
68,67

68,67
11,9091
4,1682
2,3818
286,2293
0,0000
286,2293
4/2023
40,00

40,00
11,9091
4,1682
2,3818
166,7274
0,0000
166,7274
5/2023
16,00

16,00
11,9091
4,1682
2,3818
66,6910
0,0000
66,6910
6/2023
45,72

45,72
11,9091
4,1682

2,3818
190,5694
0,0000
190,5694
7/2023
62,75
8,00
70,75
11,9091
4,1682
2,3818
261,5536
19,0546
280,6082
8/2023
70,58

70,58
11,9091
4,1682
2,3818
294,1905
0,0000
294,1905
9/2023
8,00
8,00
16,00
12,8879
4,5108
2,5776
36,0861
20,6206
56,7068
10/2023
32,00

32,00
12,8879
4,5108
2,5776
144,3445
0,0000
144,3445
11/2023
38,65
8,00
46,65
12,8879
4,5108
2,5776
174,3411
20,6206
194,9617
12/2023
32,00
8,00
40,00

12,8879
4,5108
2,5776
144,3445
20,6206
164,9651
Spolu
544,81
40,00
584,81
Náhrada za ujmu
2 308,78 €
99,97 €
2 408,75 €

Nemajetková ujma za služobnú pohotovosť v kalendárnom roku 2023 (január 2023 – december 2023) predstavovala spolu sumu 2.408,75 Eur.

30. Obdobie január 2024 – február 2024:
(i) fond pracovného času predstavuje 335 hodín;
(ii) určená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 133,90 hodín;
(iii) nadčasy 2,30 hodín.

Počet hodín odpracovanej určenej služobnej pohotovosti za mesiac
(§ 92 ods. 1 ZoHaZZ)
Určená pohotovosť spolu
(15% a 30%)
Hodinová sadzba
Rozdiel 35%
(medzi odmenou za nariadenú a určenú pohotovosť)
Rozdiel 20%
(medzi odmenou za nariadenú a určenú pohotovosť)
Nemajetková ujma za mesiac za 15%-nú určenú pohotovosť
Nemajetková ujma za mesiac za 30%-nú určenú pohotovosť
Nemajetková ujma za mesiac spolu (15%-ná a 30%-ná pohotovosť)

15%
30%
(hodín)
(€)
(€)
(€)
(€)
(€)
(€)
2024
1/2024
61,90
8,00
69,90
12,9394
4,5288
2,5879
280,3321
20,7030
301,0351

2/2024
64,00

64,00
12,9394
4,5288
2,5879
289,8426
0,0000
289,8426
Spolu
125,90
8,00
133,90
Náhrada za ujmu
570,17 €
20,70 €
590,87 €

Nemajetková ujma za služobnú pohotovosť v kalendárnom roku 2024 (január 2024 – február 2024) predstavovala spolu sumu 590,87 Eur.

31. Na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení skutkového a právneho stavu súd dospel k jednoznačnému záveru, že nárok žalobcu na náhradu škody titulom porušenia komunitárneho práva neprevzatím resp. nesprávnym prevzatím Smernice do vnútroštátneho práva v oblasti právnej úpravy služobného pomeru príslušníkov HaZZ, konkrétne do zákona o HaZZ, je v celom rozsahu daný čo do dôvodu a výšky. Súd ho považuje za riadne preukázaný a preto žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom na požiadavku žalovaného súd určil dlhšiu paričnú lehotu z dôvodov technických na strane žalovaného v prípade nutnosti vyplácania nejakej priznanej sumy.

32. Podľa § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. O trovách konania rozhodoval súd podľa § 255 ods.1 CSP a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný, trovy konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení (§ 355 ods. 1,§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).
Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a/ sa týkajú procesných podmienok,
b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti – Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov).